

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

PA 2102 · A 4 · E4 · R6

✓ ~~168116~~

~~234 99 1~~

o. Vet.

1886

PA 2102.A4.E4.R6

743089

o. Vet. PA2102.A4.E4.R6

ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΑΛΛΑΤΙΟΥ
ΕΛΛΑΣ.

LEONIS ALLATII
HELLAS.

ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΑΛΛΑΤΙΟΥ
ΕΛΛΑΣ

ΜΕΤΑ ΛΑΤΙΝΙΚΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ

ΓΥΔΩΝΟΣ ΤΟΥ ΕΚ ΣΟΥΒΙΝΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΥΠΟ ΤΗΣ Α. Α. Υ. ΤΟΥ ΠΡΙΓΓΙΠΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΙΔΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ « ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ »

ΑΘΩΒ΄.

LEONIS ALLATII
HELLAS

CUM VERSIONE LATINA A GUIDONE DE SOUVIGNY

EDIDIT

DEMETRIUS RHODOCANAKIS

PRINCEPS.

ATHENIS,
TYPIS « PARTHENONIS »

MDCCCLXXII.

4476 Allatit, Leonis. Hellas. Graece c. versione lat. (Guid. de Souvigny),
prolegg., vita et notis copiosiss. (graece script.) edid. Dem. Rhodoc-
nakis princeps. Athen. 1872. 4°. M. Portr. u. Facsim. 5. —

Diese Dichtung des berühmten Verfassers behandelt d. Knechtschaft d. Griechen
unter den Osmanen u. ruft die Hilfe Europas, besonders Frankreichs, zur Befreiung
derselben an. — Die umfangreichen biograph., literar. etc. Beilagen d. vorliegenden
schönen Ausgabe füllen allein 120 pag. u. behandeln u. A. auch die Geschichte der
Fürsten Rhodocänakis auf Chios.

— α μελλεμα. περιοδικως εκδιδου. υπο του αιολο. συλλογου. Παι-

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ "ΠΑΡΘΕΝΩΝ",

17 — 108; Σταδ. — 17

ΤΩ

ΠΕΦΙΛΗΜΕΝΩ ΜΟΙ ΑΔΕΛΦΩ

ΘΕΟΔΩΡΩ!

ΠΙΝΑΞ ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΣ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΒΙΒΛΙΩ ΤΟΥΤΩ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Πρόλογος τοῦ Ἐκδότου	Σελ.	α—δ
Ἐπιγράμματα πρὸς ἔπαινον Λέοντος τοῦ Ἀλλατίου	»	4—8
Βίος Λέοντος τοῦ Ἀλλατίου	»	9—14
Λέοντος τοῦ Ἀλλατίου ἐκδοσμένα συγγράμματα	»	15—56
Λέοντος τοῦ Ἀλλατίου ἀνέκδοτα συγγράμματα	»	57—64
Λέοντος τοῦ Ἀλλατίου Ἑλλάς, μετὰ Λατινικῆς μεθερμηνεύσεως	»	66—109
Σημειώσεις εἰς τὸν βίον καὶ τὰ συγγράμματα Λέοντος τοῦ Ἀλλατίου	»	110—158
Τυπογραφικῶν ἀμαρτημάτων διόρθωσις	»	159

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἴσως ἐρωτήσῃ ὁ ἀναγνώστης διὰ τί μεταξὺ τούτων σοφῶν, πολλῶν δὲ μάλιστα καὶ ἀνεκδότων συγγραμμάτων τοῦ Ἀλλατίου ἐξελεξάμην πρὸς δευτέραν ἔκδοσιν τὸ ἀνά χειράς. Ἴδού ὁ κυριώτερος τούτου λόγος.

Ὁ Ἀλλάτιος Ἕλληνα μὲν τὸ γένος, τὴν τῶν Ἑλλήνων δὲ οὐ πρεσβεύων θρησκείαν, ἀλλὰ τὰ τῆς Ῥώμης ὁμολογῶν καὶ ὑπὲρ τῶν δογμάτων αὐτῆς ἐκθύμως ἀγωνισάμενος διὰ τῆς εὐρυτάτης ἐπιστημονικῆς αὐτοῦ μαθήσεως καὶ τῶν θεολογικῶν γνώσεων ξένος οὐ μόνον τὴν θρησκείαν, ἀλλὰ καὶ τὴν πατρίδα ἐλογίσθη. Ἄτοπον δὲ νὰ κατακρίνωμεν τοὺς πατέρας ἡμῶν, ὅτι ἄνδρα τοιοῦτον, τιμῶντα διὰ τε τῆς πολυμαθείας καὶ οὐ τῆς τυχεύσεως περὶ τὸ γράφειν ἀρετῆς τὴν φύσασαν αὐτόν, ὡς ἀλλόφυλον ἀπεσκυβάλισαν· διότι, καθ' ὃν χρόνον, κατακτηθείσης ὑπὸ τῶν βαρβάρων τῆς χώρας αὐτῶν, διετέλουν ἐν τῇ τυραννίᾳ, πατρίδα εἶχον τὴν θρησκείαν καὶ εἰς ταύτης μόνης τοὺς κόλπους ἀνέζήτησαν καὶ ἄσυλον καὶ παραμυθίαν. Καί, ἐπειδὴ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἡ ἐκκλησία τῆς Ῥώμης κατεδίωκεν ἀπηνῶς τὴν ὀρθόδοξον τῆς Ἀνατο-

λῆς, πᾶς Ἕλληνα, καὶ Ἕλληνα μάλιστα στρατευόμενος ὡς ὁ Ἀλλάτιος κατὰ τῆς ἐκκλησίας ταύτης, ἀπεκηρύττετο ὡς ἐχθρὸς τῆς πατρίδος.

Ἄλλ' οὐχ ἤττον ὁ Χῖος θεολόγος ἤττον Ἕλληνα ἄδολος τὴν καρδίαν, ὅπως ἦτο γνήσιος καὶ τὴν γέννησιν, καὶ ἡ καρδία αὐτοῦ ἔπαλλεν ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἑλλάδος, καθάπερ καὶ ἐξ ἄλλων αὐτοῦ ποιημάτων καὶ ἰδίως ἐκ τοῦ παρόντος καταφαίνεται. Τὴν περὶ αὐτοῦ λοιπὸν ἐσφαλμένην ἰδέαν νὰ ἀπαλείψω ἐπιθυμῶν ἐκδίδωμι τὸ πονημάτιον τοῦτο.

Εἶδε δὲ τὸ φῶς τὸ σύγγραμμα τοῦτο κατὰ πρῶτον ἐν Ῥώμῃ τὸ ἀχμῆ' ἔτος, γραφέν πρὸς τιμὴν μὲν Λουδοβίκου ΙΔ', κυρίως δὲ ἔνθεν μὲν πρὸς ἀνάμνησιν τῆς δόξης τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, καὶ πρὸς παράστασιν τῆς ἐκ τῆς δουλείας οἰκτρᾶς αὐτῆς θέσεως, ἔνθεν δὲ πρὸς αἴτησιν ἀρωγῆς παρὰ τοῦ βασιλέως, ὅστις προώριστο νὰ δευχθῆ μέγας περὶ τὰ τῆς πολιτείας καὶ τὰ τοῦ πολέμου.

Ἀφηγηθῶμεν δ' ἐν ὀλίγοις καὶ ὅπως περιῆλθεν εἰς χεῖρας ἡμῶν τὸ τεσσαράκοντα καὶ πέντε σελίδας ἀπαρτίζον σπανιώτατον τοῦτο βιβλίον, οὗτινος τέσσαρα μόνον πρὸς τῷ ἐμῷ σώζονται ἀντίτυπα, ἐν ἐν τῇ τῆς Φλωρεντίας Ἐθνικῇ τε καὶ Βασιλικῇ βιβλιοθήκῃ, ἕτερον ἐν τῇ τῆς Νεαπόλεως, τρίτον ἐν τῇ τοῦ ἐν Ῥώμῃ ἐκπαιδευτικοῦ ἐλληνικοῦ καθιδρύματος τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου, καὶ τέταρτον ἐν τῇ τοῦ Βατικανοῦ.

Περιορχόμενος ποτε χάριν ψυχαγωγίας ἐν ὄρα φθινοπώρου τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου, κατελήφθην ὑπὸ βραγδαίας βροχῆς, ἣτις ἠνάγκασέ με νὰ καταφύγω εἰς τι βιβλιοπωλεῖον. Ἐκεῖ ἐπιλαβόμενος καιροῦ ἤρχισα νὰ ἐξετάζω πολλά τε καὶ διάφορα βιβλία, ἐξ ὧν διέκρινον καὶ τὸ ἀνά χειρας, οὗ ἐν τῇ κεφαλίδι ἀνέγνων ἀγγλιστὶ τὴν σημείωσιν ταύτην «Σπανιώτατον βιβλίον ἐκ τῶν ὀλιγίστων σωζομένων» γεγραμμένην δι' ἐρυθρᾶς μελάνης ὑπὸ τοῦ πρώην κτήτορος αὐτοῦ **Καρόλου Ἰακώβου Βλάμφηλδ**, ἐπισκόπου Λονδίνου πρὸ ἐνδεκαετίας ἀποθανόντος. Συμφέρον ἔκριν ἀμέσως νὰ γίνω κάτοχος τοῦ πονηματίου· διὸ καὶ ἀντ' ἐλαχίστης τιμῆς ἀγοράσας αὐτό, μετέβην εἰς τὴν πλουσιωτάτην βιβλιοθήκην τοῦ Βρετανικοῦ μουσείου, ἵνα ἐρευνήσω, εἰ εὐρίσκετο ἐν αὐτῇ ἕτερον ἀντίτυπον· ἀλλ' ὁ σοφὸς ἔφορος αὐτῆς, ὁ πρότινος χρόνου ἀποθανὼν **Θωμᾶς Γουάτς**, ἐβεβαίωσε με ὅτι οὐδὲν ὑπῆρχεν.

Το ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἐνθέρμως συνηγοροῦν ποιημάτων τοῦτο καθιστῶν γνωστὸν τοῖς ἐμοῖς ὁμογενέσι, φρονῶ, ὅτι κατὰ τοῦτο ἰδίως ὑπηρετῶ τῇ πατρίδι, ὅτι ἀποδεικνύω τέκνον πολυμαθὲς αὐτῆς τὸν Ἀλλάτιον, ὅστις καίτοι ἀλλότρια θρησκευτικῶς πρεσβεύων, οὐδὲν ἤττον ὑπὲρ πάν ἄλλο ἠγάπα τὴν γῆν τῶν πατέρων αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ αὐτῆς· τὸ κατὰ δύναμιν εἰργάζετο.

Τὴν ἐν ἀρχῇ τεθεῖσαν εἰκόνα τοῦ Ἀλλατίου ἐπι-
 θεογράφησα ἕκ τινος ἀντιτύπου, ὅπερ ἐδωρήσατό μοι
 ὁ κλεινὸς τῆς Οὐατικανῆς βιβλιοθήκης ἔφορος ὁ κα-
 λὸς καὶ ἀγαθὸς μοι φίλος Καρδινάλιος Πίτρας, φωτο-
 γραφήσας ἐκ τῆς ἐκεῖ πινακοθήκης τῶν κατὰ και-
 ροὺς ἐφόρων αὐτῆς συνευδοκοῦντος τοῦ ἁγίου Πα-
 τρός. Προὔτιμησε δ' αὐτὴν τῶν ἐν ἐλαιοχρώμασι
 ὡσαύτως ὑπαρχουσῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Βαρβερι-
 νείου βιβλιοθήκης καὶ ἐν τῷ προδόμῳ τοῦ περιωνύ-
 μου φροντιστηρίου τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, ἐν ᾧ τὴν
 Ἑλληνικὴν ἐδίδασκεν ὁ Ἀλλάτιος καὶ οὐ ἐν τῷ ναῶ
 ἐτάφη. Ταῦτα διὰ βραχέων ἐν τῷ σμικρῷ προλόγῳ
 περὶ τε τοῦ ποιηματίου καὶ τῆς εἰκόνης τοῦ Ἀλλατίου.

Προτάσσω δὲ καὶ τινα πρὸς ἔπαινον τοῦ συγ-
 γραφέως ἐπιγράμματα ὑπὸ τῶν συγχρόνων αὐτοῦ
 ποιηθέντα, καθὼς καὶ τὸν βίον αὐτοῦ, ὃν ἠρανίσθην
 ἐκ τῶν περὶ αὐτοῦ γραφέντων ἐπισυνάπτω δὲ καὶ κα-
 τάλογον τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, φροντίσας νὰ
 συντάξω αὐτὸν ὅσον ἔνεστι τελειότερον.

Ἐγγραφον ἐν Ἀθήναις, τῆ 3 Αὐγούστου 1872.

ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΙΣ.

ΛΕΩΝ Ο ΑΛΛΑΤΙΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ, Α ΠΡΟΣ ΕΠΑΙΝΟΝ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΑΛΛΑΤΙΟΥ

ΥΠΟ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΑΥΤῶ ΕΠΟΙΗΘΗΣΑΝ.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΚΩΤΤΟΥΝΙΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΥΚΛΕΑ ΚΑΙ ΥΠΕΡΤΑΤΟΝ

ΛΕΟΝΤΑ ΤΟΝ ΑΛΛΑΤΙΟΝ

ΑΝΔΡΑ ΕΛΛΑΔΙ ΤΕ ΚΑΙ ΛΑΤΙΝΙΑΙ ΦΩΝῆ

ΠΟΛΥΜΑΘΕΣΤΑΤΟΝ.

Ἄτθιδος εὐκλείης μέγα λείψανον, ᾧ ἔνι πυθμὴν
Ἴδρεος ἀρχαίης ἄρτ' ἐπιτηλεθάα,
Ἄλλάτιε, κλεινὴ σὲ Χίος τέκεν, ἢ πρὶν Ὀμήρου,
Νῦν σέο κυδίστοις ἦρε κλέος γενέθλοις.
Θρέψε δὲ παμβασίλεια, θεῶν ἔδος, ἠδὲ ἀνάκτων,
Ῥώμη, καὶ θάλλει ἤς ἔτι ἀγγαλίσι.
Καὐτὸς Βαρβαρίνοιο μεγίστου νῦν ἀπολαύεις
Αἴγλης, σῶν δ' ἔργων πᾶς τόπος, ἠδὲ χρόνος.

AD GRAECIAM

DE

CLARISSIMO ET INCOMPARABILI VIRO

LEONE ALLATIO.

SIMONIS RETTENPACHERI

Germani Salisburgensis.

Græcia quid plangis rigido subiecta Tyranno ?
 Attolle frontem nubilam.
 En, ut surgit honos tuus, et noua gloria mæstam
 Dolore prohibet atteri.
 En, pia te proles vinclis exsoluit, et iram
 Iubet Tyranni spernere :
 Dum nullos vitat noctuque diuque labores,
 Ut reddat antiquum decus.
 Eruit è tenebris, priscoque carere nitore
 Doctos labores non finit.
 Ut maior sit fama tibi, cunctasque per oras
 Tuam loquatur gloriam,
 Doctos Heroas Græca Latiaque Camæna
 Prodire conspicuos facit.
 Illi admirantur (nec celant gaudia) lingua
 Utraque sensus promere.
 Et grato vultu vitam debere fatentur
 Magno LEONI ALLATIO.
 Nec satis est illis, animam vitamque dedisse,
 Et vindicasse è vinculis ;

Ne grauiter lædat dum non intelligit, ore
 Teterrimo ignorantia,
 Securamque viam carpant per deuia, doctam
 Attendit et præfert facem.
 Lætantur, laudesque canunt, doctumque per orbem
 Doctissimus colitur LEO.
 Phœbi etenim proles, Musarum dulcis alumnus,
 Fulcrum ruentis Græciæ est :
 Nec minus Ausoniæ decus est norma loquelæ,
 Nostrique Princeps sæculi.
 Huic laudes gratesque feras, qui magna tuorum
 Decora sepulta non sinet
 Cessa igitur tandem laceros diuellere crines,
 Et pone frontem nubilam.

CHIOS PATRIA HOMERI

ET

LEONIS ALLATII.

EIUSDEM.

Ortu Mæonidis sese Chios inclyta iactat,
 Et summum gaudet progenuisse Virum.
 Sed metuit, siquidem ancipiti sub iudice certat,
 Et differt dubia gaudia lite sua.
 Differat illa licet, sat erit genuisse LEONEM
 Maiorem cunctis, Mæonidique parem.

ANTONIO BRUNI

AL SIGNOR

LEONE ALLACCI

I fogli illustri, al Rè del Ren rapiti
Dal Bauarico Duce, al cieco oblio
Pur, glorioso Peregrin, rapio
La vostra mano, al Vaticano uniti.

Corse terre straniere, estranii liti,
Sì del Tebro tornate al suol natio ;
C' hor di noui trofei ricco vegg' io,
Più che de' prischi, od Africani, ò Sciti.

Ma voi, più ch' altro, ammira il secol nostro,
O d' Argo illustratòr ; più val frà noi
De l' altrui chiare carte, un foglio vostro.

Quinci il Latio vi cede i pregi suoi ;
Mentre eternate in balsami d' inchiostro
Voi ne la fama, e l' altrui fama in voi.

V. C.

D. LEONI ALLATIO,

IOANNES RHODIUS.

Quin lentum acceleras gradum
Vindex una probis FAMA laboribus,
Nutrix una Viros fouens,
Nisu quos socio Melpomene colit,
Quos mortalibus eximit
Mens cœlos penetrans aurea legibus.
Iam saxis facies prior,
Neglectum studio iam rediit decus.
Quos ALLATIUS extulit,
Letheisne sinas gurgitibus rapi?
Num spectacula celsiùs
Septem, Docte Philon, ingenio euehis?
Hic est Ingenii vigor,
Ut vitæ ex animis conciliet viam:
Hic est purpurei fauor
Herois, genio sit vigor arduus.
Dum Natale solum viret
Vatis Mœonii, dum Ptolemaica.
Virtus sanguine Martio
Surgens, lata Deùm fulget origine,
Undas dum CHIOS asperat,
Et dum Roma suis collibus eminent,
Augustus Capitoli
Dignum Dux titulis TE feret rureis.

EIDEM.

D. LEONI ALLATIO,

IOANNES RHODIUS.

Romulus antiquæ faciem si viderit Urbis
Rudera vix primo nouerit ipse situ.
Hæc fati vis est, rerum ut primordia finem
Accelerent, et quo tempore cepta ruant.
Sapè tamen vili non pauca ligone refurgunt,
Aemula Naturæ, Dædaleæq; manus.
Hæc veterum spirant virtutem, hæ iura Quiritum
Ense triumphantis parta cohortis habent.
At breuis illa æui, priscisq; obiecta periclis,
Machina ni Primo stet benè fulta Duce.
Is varias Româ Doctorum sparsa per oras
Asserit ingenio tot monumenta Virùm
Qui Tibi si tribuet, quod debet Virbius Orbi
Redditus, æterna luce beabit opus.

ALL' ILLMO E REVEREND. MONSIGNOR

LEONE ALLACCI

PRIMO CUSTODE DELLA VATICANA

L' OCCULTO.

Ite Sicule Muse al gran Leone,
Che la tomba d' Omero ebbe per tana,
E 'l Greco Scisma e l' eresia Germana
Doma feroce entro al Romano agone.

Ite tosto a fregiar d' Etnee corone
Le sacre giube, e la cervice umana,
Che al pondo della sede Romana
Vida base e sostegno il Ciel suppone.

O mondo veramente fortunato
Se il buon LEON, ch' al gran Pastor TIRRENO
Or dorme innanzi, un dì gli veggli allato.

E il REGIO COR di santo ardor ripieno
Nel firmamento Vatican traslato
Non gli scintilli a' piè, ma gli arda in seno.

JACOBI PHILIPPI CAMOLAE

A D

GABRIELEM NAUDAEUM

D E

LEONE ALLATIO.

Quis Naudæc, tuas moduletur carmine laudes?
Fama canit; paribus non tamen illa notis.
Unus adest LEO, digna tibi qui carmina pangit,
Doctus Athenæas sollicitare fides.
Sic meliore tuum colitur testudine nomen,
Callidior manu, candidior Viro.

Molto Ho. Sig. mio L. d. C. l. mo

Il Sig. suo fratello a Arco da me, e m'ha presentato la lettera di V. S. in
sua raccomandazione. Sapendo però quanto io ho ai e lei e la cosa sua
senza figliuoli lo scottando di scioccare, bastava solo mi si fosse notificato
che era suo fratello per avermi raccomandazione, ed obbligarmi per qualche
voglia impegno in suo servizio. Non ho voluto con esso lui moltiplicare
parole. Gli ho significato, che allo libro d'ogni giorno, mentre io m'ingegnerò
confatti, e se con favore si riferisce a tutti obblighi da profetto all'ammone-
stare ed ordinare di V. S. verso di me; la quale profetto che è tema della
mia indubbia in cosa da conoscerne altro per suo servizio Di Roma il 1. luglio
Di V. S. Molo Ho. 1661.

Donato da Collegio di S. S.
Leon. Altam.

ΒΙΟΣ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΑΛΛΑΤΙΟΥ

ΤΟΥ ΧΙΟΥ.

Ὁ πολυμαθὴς καὶ πολυγράφος οὗτος τῆς προπαρελθούσης ἑκατονταετηρίδος συγγραφεὺς ¹⁾, ὁ μέχρι μανίας τῆς Παπικῆς Ἀρχῆς ἐνθερμος ὑπέρμαχος ²⁾ καὶ τοῦ Ὀρθοδόξου πατρίου ἡμῶν δόγματος ἀσπονδος κατήγορος ³⁾, ὁ ἅπαντας σχεδὸν Ἑλληνας τε καὶ ἀλλοδαποὺς συγγραφεῖς ἀναγνοῦς, καὶ πλεῖστα ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν χωρία ἐν τῇ ἑαυτοῦ εὐρείᾳ καὶ ὄντως τεραστίᾳ μνήμῃ πρόχειρα ἔχων, ὡς τοῦτο δηλοῦται ἐκ τῶν ἐν τοῖς πολυπληθεῖσι καὶ πολυειδέσι πονήμασιν αὐτοῦ, ἐντύποις ἢ χειρογράφοις, μνημονευομένων, ἐγεννήθη μὲν ἐν Χίῳ τῷ αὐτῷ ἔτει, Ἰουλίου μηνὸς κβ' ⁴⁾, ἐξ ἰθαγενῶν γονέων ⁵⁾, τὸ δυτικὸν θρήσκευμα πρεσβεύωντων ⁶⁾, καὶ εἰς τὰς μεσαιᾶς τῆς κοινωνικῆς κλίμακος βαθμίδας ἀνηκόντων, ἐτελεύτησε δὲ ἐν Ῥώμῃ τῷ αὐτῷ, Ἰανουαρίου 18⁷⁾, καθ' ἃ οἱ τὸν βίον αὐτοῦ ἱστορήσαντες βιογράφοι μνημονεύουσι ⁷⁾.

Καί τὰ μὲν περὶ γεννήσεως, πατρίδος, γονέων καὶ θρησκείας Λέοντος τοῦ Ἀλλατίου τοιαῦτα, τὰ δὲ περὶ ἐκπαίδευσέως καὶ τοῦ λοιποῦ βίου ἔχουσιν ὡς ἑξῆς.

Ἐννεαετῆς, κατ' ἄλλους δὲ δεκαετῆς μόλις τὴν ἡλικίαν ὦν, ἐστάλη κατὰ προτροπὴν τοῦ ἐκ μητρὸς θείου αὐτοῦ Μιχαήλ Νευριόδη, εἰς τὸ τάγμα ἀνήκοντος τοῦ Ἰησοῦ, ἐκ Χίου εἰς Καλαβρίαν τῆς Νεαπόλεως, ἔνθα ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ εὐγενοῦς καὶ κραταιοῦ Σπινελλεῖου οἴκου ἤρξατο τῶν προκαταρκτικῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων ἐν τῇ ἐκεῖ Σχολῇ, ὑπὸ πάντων τῶν διδασκάλων διὰ τε τὸ ὄξυμαθῆς καὶ ἄοκνον καὶ φιλόπονον ἐπαινούμενος, καὶ διὰ τὸ εὐπροσήγορον, ἀστεῖον καὶ ἐπίχαρι τοῦ ἥθους ἀγαπώμενος.

Τὸ δέκατον τέταρτον ἄγων μετέβη εἰς Ῥώμην, ὅπου διὰ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ προστάτου αὐτοῦ Καρδιναλίου Φιλίππου Σπινέλλου κατετάχθη εἰς τὸ ἐκεῖ Ἑλληνικὸν Κολλέγιον τὸ ὑπὸ τοῦ τῆς Ῥώμης κλεινοῦ Ποντίφηκος Γρηγορίου ΙΓ' κατὰ τὸ ἀφπὰ ἔτος συστηθέν, ὅπερ τὴν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου ὀνομασίαν λαβόν, ὡς μέγας πυρσὸς ἐν νυκτὶ ἀσελήνῃ ἐπεφάνη καὶ τὰς λάμπεις αὐτοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ἑσπερίαν Εὐρώπην διέδωκεν⁸). Ἐκεῖ διήκουσεν ὁ Λέων τῶν μαθημάτων τῆς φιλοσοφίας, τῆς Θεολογίας καὶ τῆς φιλολογίας. Μετὰ τὸ πέρασ δὲ τῶν σπουδῶν του Βερνάρδος Ἰουστινιάνης ὁ Χῖος, ὁ τῆς ἐν Νεαπόλει Ἀγγλῶνης τότε ἐπίσκοπος, ἀνὴρ τὰ μάλιστα νουνεχῆς καὶ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων οὐκ ἄμοιρος, ἀκούσας τὸν ἑαυτοῦ νεαρὸν συμπολίτην ὑπὸ πολλῶν σοφῶν ἀνδρῶν θαυμαζόμενον καὶ ἐπευφημούμενον, προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς συνέντευξιν καὶ προσέφερεν αὐτῷ ἀντὶ ἀδραῆς χρηματικῆς μηνιαίας ἀμοιβῆς, τὴν θέσιν μεγάλου βικαρίου, ἣν δεχθεὶς ὁ Ἀλλάτιος μετὰ τριετίαν κατέλιπε, ποθῶν γὰ ἀσπα-

σθῆ τούς γονεῖς, καὶ νὰ ἴδῃ τὸν αἴθριον καὶ ποιητικὸν τῆς φυσίσης αὐτὸν γῆς οὐρανόν.

Μετὰ πολυώδυνον καὶ ἐπίπονον πλοῦν ἀφικνεῖται τέλος εἰς Χίον, ὅπου ὑπὸ τῆς μαγευτικῆς θεᾶς τῶν ὑπὸ μυροβόλων δένδρων καταφύτων καὶ ὑπὸ χλόης κεκαλυμμένων ὄρεων καὶ πεδιάδων αὐτῆς καταθελχθεὶς, ἀπεφάσισε νὰ διέλθῃ τὸν λοιπὸν τοῦ βίου χρόνον ἐν τῇ τερπνῇ ταύτῃ τῆς εὐκράτου Ἰωνίας νήσῳ, καὶ μετὰ χαρᾶς δέχεται τὸ αὐτὸ ὑψηλὸν ὑπουργημα, ὃ παρὰ τῷ τῆς Ἀγγλῶνης κατεῖχε, παρὰ τῷ ἐκεῖ Λατίνῳ ἐπισκόπῳ Μάρκῳ Ἰουστινιάνῃ τῷ Χίῳ.

Χρόνου δὲ προϊόντος, ἀσθενεῖα ⁹) περιπασών, καὶ τὴν τῶν ἐν Ἀνατολῇ ἰατρῶν ἀμάθειαν ἐκ τοῦ πλησίον ἰδὼν, τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην ἐπεθύμησε νὰ σπουδάσῃ, ἵνα δι' αὐτῆς τοῖς συμπολίταις αὐτοῦ ὠφέλιμος γένηται. Διὸ ἐπανέρχεται εἰς Ῥώμην καὶ τῶν τοῦ σοφοῦ Ἰουλίου Καίσαρος Δαγάλλα μαθημάτων ἀκροασάμενος, ἅμα δὲ καὶ τοῦ διδακτορικοῦ στεφάνου κατὰ τὸ ἀχίς' ἔτος ἀξιωθείς, ἐπανέρχεται εἰς Χίον, ἔνθα οὐχὶ τοῦ σώματος μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς ἰατρὸς καθίσταται, διδάσκων τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν τοῖς ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ δαπάνῃ ἀνεγερθέντι καὶ διατηρουμένῳ Σχολεῖῳ ¹⁰) φοιτῶσι τῶν Δυτικῶν Χίων παισίν.

Οὐ πολὺ δὲ μετὰ τὴν τοῦ παιδευτηρίου ἀνέγερσιν, οἱ ὑπὲρ δύναμιν μόχθοι ἐξησθένησαν τὸ σῶμα αὐτοῦ· διὸ, ἀναθεὶς εἰς ἄλλους τὴν διεύθυνσιν καὶ διδασκαλίαν, κατέλιπεν ἐκ δευτέρου τὴν προσφιλεῖ γένεθλιον γῆν, ἣν ἐπέπρωτο νὰ μὴ ἐπανίδῃ πλέον, καὶ μετέβη εἰς Ῥώμην κατὰ πρόσκλησιν τοῦ τότε παπεύοντος Γρηγορίου ΙΕ', ὅστις κατὰ τὸ ἀχίς' ἔτος ¹¹) ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς Ἐιδελθέρην, ἵνα παραλάβῃ καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ Βατικανὸν μεταφέρῃ τὴν πλουσίαν χειρογράφων πολυ-

τίμων καὶ σπανίων ἐντύπων βιβλίων βιβλιοθήκην τοῦ Παλατίου Ἐκλέκτορος Φρεδερίκου Ε΄, ἣν αὐτῷ ὁ τῆς Βαυαρίας Δούξ Μαξιμιλιανὸς ὁ Μέγας ἐδωρήσατο. Τοῦτο δ' ἔπραξεν ὁ Γρηγόριος κατὰ συμβουλήν τοῦ τῆς Οὐατικανῆς Βιβλιοθήκης ἐφόρου, Καρδινάλιου Σκιπίωνος Κοβελουτίου, ὅστις ἀντὶ τῶν ἐπὶ τούτῳ ὑποψηφίων Σετωνίου καὶ Σκιωπίου, ἐπροτίμησε τὸν Ἀλλάτιον ὡς ἄνδρα δραστηριώτερον καὶ μᾶλλον ἄξιον ἐμπιστοσύνης.

Ἐπανελθὼν ὁ Ἀλλάτιος εἰς Ῥώμην, καὶ τὸν προστάτην καὶ φίλον αὐτοῦ Πάπαν εὐρῶν τεθνηκότα, ἀντὶ ἀμοιβῆς ¹²), ἦν δικαίως καὶ ἐπαξίως ἀνέμενεν, ἐτέθη εἰς εἰρκτήν, συκοφαντηθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Γάσπαρον Σκιωππίον καὶ τὸν Γουλιέλμον Σετώνιον, ὡς ὑπεξαιρέσας τὰ πολυτιμότερα τῆς βιβλιοθήκης κειμήλια. Καὶ εἰ μὲν ἢ κατὰ τοῦ Λέοντος κατηγορία εἶχετο ἀληθείας, ἀγνοοῦμεν· γινώσκουμεν ὅμως ὅτι ἄχθεις εἰς δίκην καὶ δικασθεὶς ἠθωώθη, καὶ ἀποφυλακισθεὶς, ὑπὸ τοῦ Καρδινάλιου Λαιλίου Βήσκια ¹³), φύλαξ τῆς βιβλιοθήκης αὐτοῦ ἀνεδείχθη· τούτου δὲ τελευτήσαντος τῷ ἀχλῆ Νοεμβρίου κθ' ¹⁴), μετετέθη ὡς τοιοῦτος ἐν τῇ τοῦ Φραγκίσκου Βαρθερίνου ¹⁵) Καρδινάλιου καὶ τούτου, παρ' ᾧ μέχρι τοῦ ἀχξά ἔτους διέμεινεν, ὅτε ἀποβιώσαντος τοῦ βιβλιοφύλακος τοῦ Βατικανοῦ Λουκᾶ Ολστενίου ¹⁶), διωρίσθη διάδοχος αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Πάπα Ἀλεξάνδρου τοῦ Ζ΄.

Πραγματοποιήσας οὕτω τὸ ὄνειρόν του ὁ Ἀλλάτιος, φύλαξ δηλαδὴ γενόμενος τῶν θησαυρῶν τῆς Βατικανῆς βιβλιοθήκης, οὐδὲ πρὸς στιγμὴν ἔπαυσε μέχρι θανάτου μελετῶν, σχολιάζων καὶ φέρων εἰς φῶς τὰ οὐχὶ τοῖς πᾶσι προσιτὰ ἐκεῖνα κειμήλια τῆς σοφίας τῶν πατέρων ἡμῶν, ἀναδεικνύων οὕτως ἐκάστοτε τὴν εὐκλειαν τῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ τούτου μεγί-

στην περιποιῶν τιμὴν εἰς ἑαυτόν, καθόσον γνωστός ἐγένετο εἰς πολλοὺς τῶν ἐνδοξοτέρων τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ ἀνδρῶν, οἵτινες ἐπίτηδες ἤρχοντο εἰς τὴν Ῥώμην, ἵνα γνωρίσωσι τὸν ἄνδρα ἐκ τοῦ σύγγεγυς, καὶ θαυμάσωσιν ἀκούοντες αὐτὸν διαλεγόμενον πολλάκις ἐμμέτρως Ἑλληνιστὶ καὶ Λατινιστὶ, πρὸς δὲ καὶ τιμήσωσιν αὐτόν, ἀναγορεύοντες μέλος τῶν φιλολογικῶν συλλόγων τοῦ καιροῦ ἐκείνου, οἵτινες ἡμιλλῶντο νὰ κοσμῶνται διὰ τῆς προσκλήσεως τοιούτων σοφῶν ἀνδρῶν, οἷος ὁ Ἄλλάτιος.

Καὶ τοσαῦτα μὲν τὰ περὶ ἐκπαιδεύσεως καὶ βιοτῆς Λέοντος τοῦ Ἄλλατίου ὑπὸ τῶν ιστοριογράφων μνημονεύμενα. Δὲν κρίνομεν δὲ ἀνάξια μνήμης νὰ προσθέσωμεν καὶ τὰ ἐξῆς περίεργα.

Ἰάκωβος ὁ Παστρίκιος, ὁ μετὰ τὴν ἐκ γήρατος τοῦ Ἄλλατίου τελευτὴν τὰ βιβλία ¹⁷⁾ αὐτοῦ κληρονομήσας ἱστορεῖ, καθ' ἃ Ἰωάννης ὁ Μαβιλλιὸν ἐν τῷ ἑαυτοῦ συγγράμματι, τῷ ἐπιγραφομένῳ «Ἴταλικὸν Μουσεῖον» μνημονεύει, ὅτι, ἐρωτηθεὶς ποτε ὁ Ἄλλάτιος ὑπὸ τοῦ Ποντίφηκος Ἀλεξάνδρου τοῦ Ζ', οὗ τινος ἐπίτιμος θαλαμηπόλος ἦτο, «Διὰ τί δὲν νυμφεύεται;» — «Διὰ νὰ ἦμαι ἐλεύθερος νὰ λάβω τὸ μοναχικὸν σχῆμα ἀπήντησεν.» — Διὰ τί λοιπὸν δὲν λαμβάνεις αὐτό;» — Διὰ νὰ δύναμαι νὰ νυμφευθῶ γυναῖκα ὁπόταν βρούλωμαι ἀνταπήντησε.» Διῆλθε δὲ ἅπαντα τὸν βίον ταλαντευόμενος μεταξὺ γυναικὸς καὶ ἐνορίας. Καὶ πιθανῶς μὲν μετενόησε γηράσας, ὅτι οὐδετέραν ἐξελέξατο· ἴσως ὁμως, εἰ ἐξέλεγε, θὰ μετενόει ἀκαταπαύστως ἐπὶ πεντηκονταετίαν. Ο αὐτὸς Παστρίκιος ὅστις, ὡς γνωστόν, οἰκειότατος αὐτῷ ἐπὶ πολὺν χρόνον διετέλεσε, καὶ ἐγίνωσκε πάντα τὰ κατ' αὐτόν, μαρτυρεῖ, ὅτι ἐπὶ τεσσαράκοντα ὅλους

Ξνιαυτούς μίαν μόνην καὶ τὴν αὐτὴν γραφίδα μετεχειρίσθη πρὸς γραφὴν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, καὶ ὅτι ἀπολέσας αὐτὴν περίλυπος μέχρι δακρύων ἐγένετο ¹⁸). Πρὸς δέ, ὅτι καθ' ἑκάστην σχεδὸν ἐσπέραν ἐσύχναζεν εἰς τὸ ἐν Ῥώμῃ θεάτρον τῶν νευροσπάστων, ἃ λίαν ἐτέρπετο θεώμενος, καὶ ὅτι ἐπὶ μίαν μόνην νύκτα ἀντέγραψε πολύφυλλον χειρόγραφον ἐπιγραφόμενον *Liber diurnus Romanorum Pontificum* ¹⁹), ὅπερ Μοναχὸς τοῦ Σιστερσιανοῦ τάγματος, Ἰλλαρίων Ῥαγκάτιος καλούμενος, ἐδάνεισεν αὐτῷ.

Τοσαῦτα καὶ ἄλλα τοιαῦτα περὶ τοῦ ἀοιδίου χιογενοῦς σοφοῦ τούτου ἀνδρὸς ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν ὑπὸ τῶν συγχρόνων καὶ μεταγενεστέρων χρονογράφων ἀνέκδοτα, ζωηρότατα τὰς ἐξεις καὶ τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ ἐξεικονίζοντα. Ἦδη δὲ ὡς ἴδωμεν ὅποια καὶ πόσα τὰ ὑπ' αὐτοῦ συνταχθέντα ἢ μεθερμηνευθέντα συγγράμματα, ἐξετάζοντες πρῶτον ἐν ἐκτάσει καὶ χρονολογικῇ τάξει, ὡς εἰκόσ, τὰ διὰ τοῦ τύπου δημοσιευθέντα ²⁰), καὶ ἔπειτα διὰ βραχέων τὰ ἐν ταῖς δημοσίαις καὶ ἰδιωτικαῖς τῶν τῆς ὑψηλίου μεγαλουπόλεων βιβλιοθήκαις εἰσέτι ἀνέκδοτα, μετὰ πολλῶν ἄλλων τῆς ἀρχαιότητος εὐρωπιῶντων χειρογράφων κείμενα.

ΛΕΟΝΤΟΣ ΑΛΛΑΤΙΟΥ
ΕΚΔΕΔΟΜΕΝΑ ΞΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ.

I

Catena Sanctorum Patrum in Ieremiam Prophetam et Threnos; expositio item S. Ioannis Chrysostomi in eundem Prophetam, nec non homiliæ VIII. Origenis, et Maximi Confessoris questio in eundem Prophetam. Omnia ex Græco conversa primus Graece et Latine edidit, cum Mich: Ghislerii in Ieremiam commentariis. LUGDUNI, MDCXXIII., εἰς φύλλον.

Ἑλληνιστὶ γεγραμμένοι ἀνέκδοτοι διατριβαί, λατινιστὶ μεθερμηνευθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Ἀλλατίου, συμπεριλαβόντος ἐν τῇ ἐκδόσει αὐτοῦ ταύτη καὶ τὰ εἰς Ἱερεμίαν τὸν προφήτην σχόλια τοῦ Γυσλέρου.

II

Libanii Sophistæ orationes variæ ineditæ. PARISIS, MDCXXVII., εἰς φύλλον.

Οἱ λόγοι οὗτοι Λιβανίου τοῦ σοφιστοῦ, ἀνακλυφθέντες ὑπὸ τοῦ Ἀλλατίου χειρόγραφοι ἐν τῇ Βατικανο-Παλατινῇ βιβλιοθήκῃ ἐστάλησαν ἐκ Ῥώμης εἰς τὸν ἐν Παρισίοις σοφὸν Φρεδερίκον Μορέλλιον, τὸν τότε διὰ τοῦ τύπου δημοσιεύοντα ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος σοφιστοῦ· λαβὼν δὲ οὗτος αὐτοὺς κατεχώρισεν ἐν τῷ δευτέρῳ τεύχει ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ΡΩΜΑΪΚΟΣ ΚΩΔΗΞ χωρὶς οὐδαμῶς νὰ ποιήσῃ μνείαν τοῦ Ἀλλατίου.

III

S. P. N. Eustathii Archiepiscopi Antiocheni et Martyris, commentarius in Hexaëmeron ; ejusdem, de Engastrimytho dissertatio, contra Origenem ; Origenis, de eadem Engastrimytho in primum Regum, homilia. Primus edidit Græce et Latine ; additq ; in Eustathii librum illum notas uberiores, et collectanea ; ac suum de Engastrimytho syntagma. LUGDUNI, MDCXXIX., εἰς 4^{ον}. PARISIS, 1857, εἰς 8^{ον}. (βλ. Vol. xviii, Pag. 614—674, 709—1066, Migne, Patrologiæ cursus completus), καὶ ἄνευ τοῦ ἑλληνικοῦ κειμένου ἐν τῷ εἰκοστῷ ἐβδόμῳ τόμῳ (σελ. 27) τοῦ συγγράμματος Bibliotheca Patrum. LUGDUNI, MDCLXXVII.

Διατριβαὶ μετὰ πολλῶν σοφῶν καὶ πολυτίμων σημειώσεων τοῦ ἐκδότου, οὗτινος τὸ ἐν τῇ αὐτῇ βίβλῳ ἀξιόλογον, πλὴν ματαιόσχολον, σύνταγμα περὶ τῆς Ἐγγαστριμύθου, ἐν ᾧ πρεσβεύει ὁ Ἀλλάτιος μετὰ τοῦ Τερτουλιανοῦ, Μεθοδίου, Ἀγίου Βασιλείου, Ἀγ. Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ, Ἀγίου Γρηγορίου Νύσσης, Ἀγ. Ἰερωνύμου, Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας καὶ Εὐσταθίου, ὅτι δὲν ἦτο ἡ ψυχὴ τοῦ Σαμουήλ, ἥτις κατὰ τὸν Ὀριγένην καὶ ἄλλους τῆς Ἐκκλησίας Πατέρας ὠράθη ὑπὸ τοῦ Σαούλ, ἀλλὰ φάντασμα τοῦ Σαμουήλ λαβὼν τὴν μορφήν αὐτοῦ διὰ τῶν γοητειῶν τοῦ Διαβόλου καὶ τῆς Πυθωνείσεως ²¹), εὑρηται καὶ ἐν τῷ ἑγδῷ τόμῳ (σελ. 333—458) τῆς Συλλογῆς, Critici Sacri sive doctissimorum virorum in S. S. Biblia annotationes et tractatus. LONDINI, MDCLXI., 9 vols, in folio.

IV

Le Ioanna Papissa commentatio. ROMÆ, MDCXXX., εἰς 4^{ον}, MDCXI., εἰς 4^{ον}, καὶ COLONIE AGRIPPINÆ, MDCXLV., εἰς 8^{ον}.

Ἐν τῇ πραγματείᾳ ταύτῃ, τῇ κατὰ προσταγὴν Οὐρβανοῦ τοῦ Η' γραφείσῃ, ἵνα καταχωρισθῇ ἐν τῷ κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον τῷ πρώτῳ ἐκδιδομένῳ ἐν Ῥώμῃ βιογραφικῷ συγγράμματι Ἀλφόνσου Σιακῶνου, Vitae et gesta Sumorum Pontificum. (Romae, 1630., 2 vol. in F°), ὁ Ἀλλάτιος ἐξοντώνει τὴν δῆθεν ἐπὶ τῆς παπικῆς ἑδρας ἐπὶ ἔτη

δύο, μῆνας πέντε, καὶ τέσσαρας ἡμέρας, μετὰ τὴν τελευταίαν Λέοντος Δ', καὶ πρὸ τῆς ἐκλογῆς Βενεδίκτου Γ', (βλ. Δοσιθέου, Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, Δωδεκαβίβλ. Ζ, ιβ', σελ. 700-702. F. Spanheim, *Opp. T. 2*, p. 577. Mosheim, *Hist. Eccles. Vol. 2*, p. 245, sq. Langlet du Fresnoy, *Methode pour étudier l'histoire, Vol. III*, p. 349, ἐνθα τὸ σμῆνος τῶν πρὸς ὑποσφίριζιν ἢ ἀναίρεσιν τοῦ οὐδέποτε ὑπάρξαντος θήλεος Πάπα γραψάντων σεσημειώται), καθίσασαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰωάννης Ὀγδοος Πάπισσαν, δικαίως ἀποκαλῶν ἀδαιεὶς τῆς ἱστορίας καὶ συκοφάντας πάντας τοὺς ἀντιδοξοῦντας. Ὁ ἐν Ἀμστελοδάμῳ Βαρθόλδος Νιχούσιος μετετύπωσεν ἐκεῖ εἰς 4^{ον} τῷ ΑΧΜΕ', ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν, *Confutatio fabulae de Ioanna Papissa, ex monumentis Graecis*, τὴν ἐν Ῥώμῃ καὶ εἰς χωριστὸν φυλλάδιον κατὰ τὸ ΑΧΛ', δημοσιευθεῖσαν ἐκδοσιν (σελ. 21), προσθέσας πρόλογον, ἐπίλογον καὶ ἴδιον περὶ τὸ τέλος συγγραμμάτιον, ἐπιγραφόμενον, *Telescopium, donatum in Germania genti Saxonum, ut utantur in fidei ac religionis negotio*. Ἡ περὶ τῆς Ἰωάννας Παπίσσης διατριβὴ αὕτη εἶνε κατακεχωρισμένη οὐ μόνον ἐν τοῖς ΣΥΜΜΙΚΤΟΙΣ τοῦ Ἀλλατίου (σελ. 415-434) ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἐννάτῳ τόμῳ (σελ. 779-816) τοῦ συγγράμματος Ἰωάννου Γεωργίου Σχελχορνίου τοῦ ἐπιγραφομένου, *Amœnitates Litterariæ. Francofurti, 1725—1732., 14 vols, in 8°*.

V

Mantissa ad opera Sancti Anselmi, Episcopi Cantuariensis. LUGDUNI, MDCXXX., εἰς φύλλον.

Συγγραφαὶ τινες τοῦ Ἁγίου Ἀνσέλμου, ὃς πρῶτος μὲν ἀνεκάλυψε μεταξὺ τῶν χειρογράφων τῆς Βατικανείου βιβλιοθήκης ἑλληνιστὶ γεγραμμένας ὁ Ἀλλατίος, πρῶτος δ' ἐξέδωκεν ὁ φίλος αὐτοῦ Θεόφιλος Ραῦνὼδ μετὰ τῆς τοῦ ἰδίου Ἀλλατίου λατινικῆς μεταφράσεως, ἐν τῇ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐν Λουγδούνῳ διὰ τοῦ τύπου ὑπ' αὐτοῦ δημοσιευομένη συλλογῇ ἀπάντων τῶν ἔργων τοῦ Ἁγίου Ἀνσέλμου.

VI

Ptolemaei Evergetae III Aegyptiorum Regis, monumentum Adulitanum; Graece et Latine. ROMAE, MDCXXXI., εἰς 4^{ον} καὶ LUGDUNO-BATAV., MDCLXXIV., εἰς 4^{ον}.

Φυλλάδιον πεντασέλιδον, περιέχον δύο ἐπιγραφάς, τὸ κζ' ἔτος τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐπὶ μαρμάρου ἑλληνικοῖς γράμμασι χαραχθείσας, ἐν τῇ παραλίῳ πόλει τῆς Αἰθιοπείας Ἀδούλη, ἐξ ἧς καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχον (Ἀδουλιτανὸν ἢ Ἀδούλαιον λεγόμεναι μνημεῖον) εὐρεθείσας, καὶ ἐν ἐπιτομῇ τὸν βίον αὐτοῦ ἐξιστορούσας. Ὁ χρυσοῦ χρυσότερος Ἀλλάτιος ἀντιγράψας αὐτάς ἐκ τῶν χειρογράφων βίβλων Κοσμᾶ τοῦ Ἰνδικοπλεύστου ἐτύπωσε τὸ πρῶτον ἐν Ῥώμῃ, καὶ προσεφώνησε τῷ Καρδιναλίῳ Φραγγίσκῳ τῷ Βαρθερίνῃ. Ἡ πρώτη τῶν ἐπιγραφῶν, ἢ EN Τῆ ΕΙΚΟΝΙ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, ἀρχεταὶ οὕτως « Βασιλεὺς μέγας Πτολεμαῖος, υἱὸς βασιλέως Πτολεμαίου καὶ βασιλίσσης Ἀρσινόης, Θεῶν ἀδελφῶν, τῶν βασιλέων (ἴσ. γρ. βασιλέως) Πτολεμαίου καὶ βασιλίσσης Βερενίκης, Θεῶν Σωτήρων, ἀπόγονος τὰ μὲν ἀπὸ πατρὸς Ἡρακλέους τοῦ Διός, τὰ δὲ ἀπὸ μητρὸς Διονύσου τοῦ Διός, παραλαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν βασιλείαν Αἰγύπτου καὶ Λιβύης » κτλ. Ἡ δὲ δευτέρα, ἢ EN Τῷ ΠΤΟΛΕΜΑΪΚῷ ΔΙΦΡῶ, οὕτως, « Μεθ' ἃ ἀνδρείως τὰ μὲν ἐγγιστα τοῦ βασιλείου ἔθνη εἰρηνεύεσθαι κελεύσας, ἐπολέμησα καὶ ὑπέταξα μάχαις τὰ ὑπογεγραμμένα ἔθνη. Γάζη ἔθνος ἐπολέμησα, ἔπειτα Ἄγαμην καὶ Συγφιηνὲ νικήσας, τὴν ἡμίσειαν πάντων τῶν παρ' αὐτοῖς ἡμερισάμην . . , καὶ Ζινγαθηνέ, καὶ Ἀγγάβε, καὶ Τιάμαα, καὶ Ἀθαγάους » κτλ. (βλ. Κοσμᾶ Ἰνδικοπλ. Χριστιαν. τοπογρ. ἐν Montfaucon, Collect. Nov. PP. Graec. Vol. II, p. 441, καὶ, Demagistr., l. c. p. 425. Iac. Spon, Miscellanea eruditae antiquitatis in quibus marmora, etc. Vol. I, p. 358. Eckel, Doctr. Num. P. I, Tom. IV, p. 9, sq. Ed Chishul, Antiquit. Asiat. p. 73 — 80. Wolf und Buttmann, Museum der Alterthums—Wissenschalt. Vol. 2, p. 405. Annal. de l' Institut. de Correspond. Archéolog. T. XII, p. 262. Roma, 1841. κτλ.). Τοῦτο δὲ τὸ ἀξιολογώτατον μνημεῖον νόθον ἐνόμισάν τινες τῶν καχυπόπτων κριτικῶν (οἷον Beyer, in Thesaur. Brandenburg. Vol. III, καὶ ἄλλοι, καὶ ὁ πάντων μάλιστα δριμύτατος Βαλκενήρος. Valckenaer, Elegiar. fragm. Callimach. p. 90), προπηλακίζοντες τὸν πρῶτον τὴν ἐπιγραφὴν ἀνακαλύψαντα Κοσμᾶν ὡς εὐπίστον, ἢ καὶ πλάνον γόητα· ἀλλ' ἀντεῖπον πρὸς αὐτοὺς ἄλλοι τε καὶ ὁ Βουττμάννος (Buttman, l. c.), καὶ ὁ καιρὸς ἀπέδειξε τὸ βέβαιον καὶ γνήσιον τοῦ μνημείου. (βλ. καὶ De Sacy, Memoires, T. XII, p. 330. Champollion-Figeac, Annales des Lagides. T. 2, p. 49, 55. Saxe, Ono-

mast. Liter. p. 212—216. Fabricii, Bibl. Graeca, Vol. IV, p. 254, έκδ. Harles. Schoell, Hist. de la littérature Grecque, T. III, p. 53, 59. Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων, Περὶ τῶν Ο, Ἑρμηνευτῶν τῆς Παλαιᾶς γραφῆς Βιβλ. Α', σελ. 136, 148, 157, 220—224.)

VII

Jullii Cæsaris Lagallæ, de cælo animato disputatio. ROMÆ, MDCXXXII., εἰς 4^{ον}.

Ὁ Λαγάλλας οὗτος ἐχρημάτισεν, ὡς προεμνημονεύθη, διδάσκαλος τῆς ἱατρικῆς τοῦ Ἀλλαπίου, δι' ὃ τὸ πόνημα τοῦτο (σελ. 43) ἐδημοσιεύθη εὐγνωμοσύνης χάριν ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ καὶ ἐγκαρδίου φίλου.

VIII

Iatro-Laurea Gabriælis Naudæi Parisini, Græco carmine inaugurata, Latine reddita à Bartholomæo Tortoletto, et Ioanne Argolo, A. F. ROMÆ, MDCXXXIII., εἰς 8^{ον}.

Ἐλεγεία εἰς Γαβριὴλ τὸν Ναυδαῖον ἐπὶ τῇ παραδοχῇ αὐτοῦ ὡς διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἱατρικῆς τῷ ΑΧΑΓ' ἔται, Μαῦου κέ, ὑπὸ τῆς ἐν Παδούῃ Ἀκαδημίας. Τὸ ποιημάτιον τοῦτο (στίχ. 402) προσφωνεῖται ὑπὸ τοῦ ἐκδῶσαντος αὐτὸ Βαρθολομαίου Τορτολέττου, τῷ Γασπάρει de Simeonibus καὶ ἄρχεται οὕτως·

Ἥλυθες Ἰταλίην δὲ λιπῶν Ναυδατε τοκῆας,
Καὶ πάτρην, μαλακόν θ', ὅς σ' ἀτίταλλε δόμον.
Ἥλυθες ἔργα νόου, εἰ καὶ φρεσὶν αἴσιμα ἦδεις,
Αὐξήσεων ἀνδρῶν μῆδεσιν ἀλλοτριῶν.
Πάντα δὲ, πάντ' ἐνέπλησας ἄγης· σὺ γὰρ Ἰδομοσι τέχνας
Γαυριῶν, σοφίην, ἣν ἐπόθεις, ἐδίδως.
κ.τ.λ., κ.τ.λ., κ.τ.λ.

τελευτᾷ δὲ ὡς ἐξῆς·

Χαῖρε σὺ δὴ μέγλαυχος, ἐναΐσιμος ἄμμι φανείης,
Καὶ μελέοις ἐρατὴν εὐφροσύνην ἀγάγοις.
Δύσπνοον οἶδμα βίου, πνοιαῖσι κυκώμενον αἴσης
Λοίσθιον ἐκπνεῖαι πρὸς τ' ἀΐδην θορέει.
Οὐ δ' ἀλεῖ τις ἔπεστιν. Ἀπελπισθεῖσι νέον φῶς
Δατε Διοσκούρων· εἶα, φάνηθι μόλις.

Σημειωτέον ὅτι ἡ μὲν λατινικὴ μετάφρασις τοῦ ποιήματος, ἡ ὑπὸ τοῦ Βαρθολομαίου Τορτολέττου ποιηθεῖσα, κεῖται ἀπέναντι τῶν ἑλληνικῶν στίχων, ἡ δὲ ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Ἀργόλου ἰδίᾳ, εἰς τὸ τέλος, ἀπὸ τῆς 12^{ης} μέχρι τῆς 15^{ης} σελίδος, ἔνθα ὑπάρχει καὶ τὸ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ παρόντος συγγράμματος ἐπίγραμμα Ἰακώβου Φιλίππου Καμόλα, εἰς Γαβριήλ τὸν Ναυδαῖον, περὶ Λέοντος τοῦ Ἀλλατίου.

IX

Apes Urbanæ, sive de viris illustribus qui ab anno MDCXXX per totum MDCXXXII Romæ adfuerunt, ac typis aliquid evulgarunt. ROMÆ, MDCXXXIII., εἰς 8^{ον}, καὶ HAMBURGI, MDCXXI., εἰς 8^{ον}.

Ὁ δημοσιεύσας τὴν ἐν Ἀμβούργῳ ἔκδοσιν Ἰωάννης Ἀλβέρτος Φαβρίκιος, ὁ αἰδιμος συντάκτης τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης», (Io: Alberti Fabricii, S. S. Theol. D. Profess. Publ. et H. A. Gymnasii Rectoris, Bibliotheca Græca, sive notitia scriptorum veterum Græcorum, quorumcunque monumenta integra, aut fragmenta edita exstant, tum plerorumque e MSS ac deperditis. Hamburgi, 1708—1728, 14 vols, in 4^ο). ἐτύπωσε σὺν αὐτῇ καὶ τὸ **Musæum historicum et physicum** τοῦ Ἰωάννου Ἰμπεριάλου, προτάξας εἰσαγωγὴν λίαν σπουδαίαν. Τὸ περὶ τῶν βίων καὶ συγγραμμάτων τῶν ἀπὸ τοῦ ΑΧΑ΄, μέχρι τοῦ ΑΧΛΒ΄ ἔτους, ἐν Ῥώμῃ ἀκμασάντων λογίων, ὀνομαστῶν ἀνδρῶν, πραγματευόμενον πόνημα τοῦτο, ὅπερ ἔλαβε τὸν τίτλον αὐτοῦ ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ κυανοῦ θυρεοῦ τῶν οἰκοσήμεων τοῦ τότε παπεύοντος Οὐρβανοῦ Η΄ (Ματθαίου Βαρβερίνου) κεχαραγμένων τριῶν χρυσῶν μελισσῶν, εὔρηται καὶ ἐν τῷ τοῦ Λαυρεντίου Κράσσου, τῷ ἐπιγραφομένῳ, **Elogii d'uomini letterati.** (Venetia, 1666, 2 vols, in 4^ο). Εἰς τὴν δεκάτην πέμπτην σελίδα τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος βιογραφικοῦ ἢ μᾶλλον βιβλιογραφικοῦ πονήματος τοῦ Ἀλλατίου ἀπαντᾶται ὡδὴ τήνδε τὴν ἐπιγραφὴν φέρουσα:

»Οὐρβανοῦ τοῦ Ὀγδόου εἶδος παραινετικὸν εἰς ἀρετὴν,

»ΛΕΟΝΤΙ Τῷ ΑΛΛΑΤΙῳ.

»Ἐξελληνισθὲν πρὸς τὸ Θ΄ εἶδος τῶν Νεμεονικῶν Πινδάρου.»

καὶ ἀρχομένη οὕτω

- Νῦν ὅτ' ἔχεις μέτρον ἤθης,
- Οὐδὸς ἐπέστη κατάντης,
- Αἰμύλοις κέρδεις ἄπιστος,
- Καὶ δολιασι τριβοῖς,
- κ.τ.λ. κ.τ.λ. »

X

De Psellis, et eorum scriptis diatriba; ad Nobilissimum et Eruditissimum Virum Iacobum Gaffarellum, D. Aegidii Priorem. ROMAE, MDCXXXIV., εἰς 4^{ον}.

Καὶ ἐν τῷ πέμπτῳ τόμῳ τῆς τοῦ Φαβρίκιου ἑλληνικῆς βιβλιοθήκης περιέχεται τὸ δοκίμιον τοῦτο, τὸ πραγματευόμενον περὶ τῶν κατὰ καιροὺς ἀκμασάντων καὶ τὴν ἐπωνυμίαν Ψελλῶν λαβόντων συγγραφέων, εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποίου προσέθεσεν ὁ Φαβρίκιος πραγματείαν ἀνέκδοτον Μιχαὴλ Ψελλοῦ, ὅστις ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκράτορος Μιχαὴλ Δούκα, διατηρουμένη μετὰ τῶν χειρογράφων τῆς ἐν Ἀμβούργῳ βιβλιοθήκης τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, καὶ τήνδε τὴν ἐπιγραφὴν φέρουσιν. « Διδασκαλία παντοδαπὴ καὶ πάντως ἀναγκαιοτάτη, ἐν ἑκατὸν ἐννεήκοντα πρὸς τοῖς τέσσαρσι κεφαλαίοις θεωρουμένη, χωρὶς τῶν σχεδιασθέντων ἐτέρων διαφόρων λόγων καὶ στίχων πρὸς διαφόρους ὑποθέσεις, ἐκτεθεῖσα πρὸς τὸν εὐσεβέστατον καὶ αἰοίδιμον Βασιλέα Κύριον Μιχαὴλ τὸν Δούκα Αὐτοκράτορα γεγονότα ». Εἰς τὰς τρεῖς τελευταίας σελίδας τοῦ βιβλιαρίου τούτου, τοῦ περὶ τῶν Ψελλῶν καὶ τῶν συγγραφῶν αὐτῶν πραγματευομένου, ἀπαντῶνται ἕξ τὸν ἀριθμὸν ἐπιγράμματα τοῦ Ἀλλατίου, ὧν τὸ πρῶτον τὸ « εἰς τὴν Εὐδοξίαν σύζυγον Θεοδοσίου τοῦ Νεωτέρου » ἄρχεται διὰ τῶν στίχων,

Μῆλον ἰδεῖν κάλλιστον Ἄνακτι γεωργός, Ἄνασση
 Ὀπασ' Ἄναξ, Παυλίνῃ δῶρον Ἄνασσα φίλῃ,
 Ὅς ἐπαγασσάμενος μεγέθους τε, φυῆς τε, Κρατοῦντι
 Δῶκε, πρέπειν φάμενος τοτὰ Μέδουσι γέρα
 κ.τ.λ., κ.τ.λ., κ.τ.λ.

τὸ δεύτερον τὸ « εἰς Δημόνασσαν τῆς Κύπρου βασίλισσαν » διὰ τῶν ἑξῆς

Ἄρρει πρὸς δυσί, καὶ κούρη μίφ ὄλβιος οὔσα,
 Δημόνασσα νόμους τρεῖς Κυπρίοισι θέτο.
 Μοιχὴς κειραμένη πορνευέτω· αἴψα δ' ἐταίρει
 Μοιχευθεῖσα, τρίχας κειραμένη θυγάτηρ
 κ.τ.λ., κ.τ.λ., κ.τ.λ.

τὸ τρίτον τὸ « εἰς τὰς, τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ αἰδῶ πεφημισμέ-
νας γυναῖκας » διὰ τῶν,

Θάρσει, μηδέτι τάρβει, ἄκοιτις ἔειπεν ἡμεῦν,
Εὔτ' ἀν' ἀναιδήτων βατῶν ἀέκουσα τρόπιν·
Αἰνῶς γὰρ κραδίην ζηλήμονι τήκετο πυρσφ
Εὔνος, ἐν ἄλλοτριων χερσὶ δάμαρτα λάων
κ.τ.λ., κ.τ.λ., κ.τ.λ.

τὸ τέταρτον, τὸ πέμπτον, καὶ τὸ ἕκτον, ἐκ δύο στίχων ἕκαστον, ἄ-
παντα « εἰς Ἀββᾶ Ἄγγελον Γρύλλου » διὰ τῶν,

Κυδος ἔην τεκέεσιν· ἐμοὶ Βενέδικτος ἐν ἀρχῇ,
Καὶ νῦν γηραλέῃ Ἄγγελος εὐρὺ κλέος.

Πένθος ἐγὼ πὸτ' ἔολπα νόον πρὸς γήθεα τρέψαι
Γρύλλου δ' οἰχομένου γήθεος ἐλπίς ἐδύ.

Ἄσμασιν ἠδὺ κέρασσαν· ὄνειρα ἐφ' ἠδέϊ πολλοί.
Χρεῖην, ἠδὺ, σέβας Γρύλλος ἔκλαξε μόνος.

Ἐκ τοῦ ἐπομένου ἀποσπάσματος τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος δοκιμίου, ὁ-
ρᾶται ὁ πρὸς τὰ γράμματα ἔρωσ τοῦ Ἀλλατίου, καὶ τὸ ὄντως γλαφυρὸν
αὐτοῦ ὕφος.

«Mirum enim est, ut animus ad res novas semper gestiat, nullis laboribus, nullis succumbens vigiliis. Scio aliam hominibus beatitatem paratam, at quam totis conatibus contendere unusquisque debet; quod si nescirem, in sola optimorum scriptorum lectione collocandam esse existimarem; et in illis conservandis occupatum summam ducerem felicitatem. In quibus omnem nostram diligentiam, indulgentiamque consumi jucundissimum, ac dignissimum est. Mihi sanè lumen solis, dies, vitaque ipsa erunt ingrata, et amara, si, quae legam, non habeam: si monumenta clarissimorum virorum defecerint; prae illorum namque dignitate et suavitate, divitiae, voluptates, et quidquid apud homines in pretio est, sordes sunt et nugae. Haec itaque sitis, sive furor (liceat propensi ad literas animi cupiditatem, quae nesciat modum, ita appellare) dum mihi assiduè novos auctores

investigandi studium ingerit, semper novum quid ingenio objicit; quod postquam didici, angor, et doleo, me illo, tanto tempore frustratum fuisse. Hinc magis ac magis impellor concitatoribus stimulis.»

XI

De erroribus magnorum virorum in dicendo, dissertatio rhetorica; ad Clarissimum, et Eruditissimum virum Ioannem Franciscum Slingelandum, Protonotarium Apostolicum, et Canonicum Duacensem. ROMÆ, MDCXXXV., εἰς 8^{ον}.

Μέμφεται τὸν Ἀλλάτιον ὁ Δανιὴλ Γεωργ. Μορχόφιος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ συγγράμμασι, Polyhistor, sive de notitia auctorum et rerum commentarii. (Lubec., 1688, in 4^ο), καὶ, De Patavinitate Liviana liber, ubi de urbanitate et peregrinitate sermonis Latini universè agitur. (Kilonii, 1685, in 8^ο), ὡς σφετερισθέντα πολλὰς τῶν παρατηρήσεων καὶ σημειώσεων Κλαυδίου δὲ Βερδιέρου, τοῦ οὐχὶ ἐπὶ πολλῇ κριτικῇ ἀξίᾳ, κατὰ τὴν τῶν σοφῶν γνώμην, διαπρέποντος. Ἐν τῷ πονηματικῷ τούτῳ ἐξετάζεται τίνι τρόπῳ συγγραφεῖς παλαιοὶ τε καὶ νεώτεροι, ἡμάρτησαν, ἐναντίον τῶν κανόνων τοῦ λεκτικοῦ μεταχειρισθέντες ὕφος ἀναρμόδιον πρὸς τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ ἐπραγματεύθησαν. Εἰς τὸ τέλος (σελ. 188-200) τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος βιβλίου, ἐτυπώθησαν ὕμνοι τὸν ἀριθμὸν ἑπτὰ, ἐξ ὧν ὁ πρῶτος ὁ καὶ ἐκτενέστερος (στίχοι 242) ὁ εἰς τὴν Ἀειπάρθενον Παναγίαν Θεοτόκον, ἄρχεται διὰ τῶν στίχων

Παρθένος ὕπνον ἔαυτεν, ἀλάστορες ἔξιτε πάντες.
Ἐξίθ' ὅσοισι μέμηλεν ἄγος, καὶ ἀθέσφατος ὕβρις,
Φράσσατο νοῦς τε δόλους, ἰόν τ' ἐνιτέτροφε χεῖλος.
Χεῖρα λύθροις τε, φόνους βεβρωτωμένε, βένθεα γαίης
Σπερχομένοισι πόδεσσι λιπῶν ἠλέκτορας ἀγγλῆν
κ.τ.λ., κ.τ.λ., κ.τ.λ.

καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν, «Alexandri Rainaldi, Vaticanæ bibliothecæ custodis, in Leonem Allatium Urbanas Apes editem, Carmen» ἀρκετὰ ἀξιόλογον.

XII

Eridanus (Ἠριδανός), ad Eminentissimum, et Reverendissimum

Principem Antonium Barberinum. S. R. E. Card.; Latine redditus à Bartholomæo Tortoletto. ROMÆ, MDCXXXV., εἰς 4^{ον}.

Ποιημάτιον ἐν μέτρῳ ἑλεγεσιακῷ ἑλληνιστὶ καὶ λατινιστὶ γεγραμμένον πρὸς τιμὴν Ἀντωνίου τοῦ Βαρβερίνου, ἐκ τετρακοσίων δεκατεσσάρων στίχων συγκείμενον, καὶ ἀρχόμενον,

Οὔτε τε, καὶ μέγα χάρε. Θεὸς νότοι ὄλβια δοίη,
Σοὶ τόδ' ἀπαὶ κραδῆς εὔξατο Ἴταλίη.
Οὔτε τε, καὶ μέγα χάρε· μακρόπνοον ἡμαρ ἐλαύνοις,
Πάμπαν ὑπερθύμου εὐγενέος εἶγμα Πάτρφ.
κ.τ.λ., κ.τ.λ., κ.τ.λ.

XIII

Procli Diadochi, paraphrasis in Ptolemæi libros IV de siderum effectationibus, Græce et Latine. LEYDÆ, MDCXXXV., εἰς 8^{ον}.

Σημειωτέον ὅτι ὁ Ἀλλάτιος μεθρμηένευσε λατινιστὶ ἐκ τῆς ἑλληνικῆς καὶ ἕτερα ἐτέρων Ἑλλήνων συγγραφέων συγγράμματα, ἅπερ ὁμοῦς ὡς οὐχὶ ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὑπὸ ἄλλων σοφῶν ἀνδρῶν μετὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἐκδοθέντα, οὐ μνημονεύομεν ἐν τῷ καταλόγῳ τούτῳ, συντομίας χάριν. Ἐν Λονδίῳ ἐτυπώθη κατὰ τὸ 1704 ἔτος, βιβλίον (εἰς 8ον) φέρον τὴν ἐπιγραφὴν, **Ptolemy's Quadripartite; or, four books concerning the influences of the stars. Faithfully rendered into English from Leo Allacius, Library-Keeper to the Vatican in Rome; and diligently, compared etc. by John Whalley, student in astrology, etc.**

XIV

Socratis, Antisthenis, Aristippi, Simonis, Xenophontis, Aeschinis, Platonis, Phædri, et aliorum Socraticorum Epistolæ. Gr. et Lat. cum notis, et dialogo de scriptis Socratis; ad Puteanos fratres. PARISIIS, MDCXXXVII., εἰς 4^{ον}, καὶ LIPSIAE, MDCCCXV., εἰς 8^{ον}, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν, Socratis et Socraticorum quæ feruntur Epistolæ.

Ὁ περὶ τῶν συγγραφῶν τοῦ Σωκράτους διάλογος, ὁ προσφωνούμενος τῷ νεανίσκῳ Βερναρδίνῳ, ἀνεψιῷ ἐξ ἀδελφοῦ τοῦ Καρδινάλιου Βίσκια, «*ad Amplissimum Juvenem Bernardinum, Cardinalis Biscii fratris filium*», κατεχωρίσθη καὶ εἰς τὸ τοῦ Γοδφρέδου Ὀλεαρίου, *De scriptis Socratis contra Leonem Allatium schediasma*, ἐν Λειψία κατὰ τὸ 1696, εἰς 4ον τυπωθὲν, καὶ εἰς τὴν τοῦ ἰδίου Ὀλεαρίου ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς εἰς τὴν Λατινικὴν μεθερμηνεύσειν, τῆς *History of Philosophy* τοῦ Θωμᾶ Στάνλεϋ (London, 1701, in F°), καὶ ἐν Λειψία ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν, *Historia Philosophica* τῷ ΑΨΙΑ' ἔτει, εἰς 4ον διὰ τοῦ τύπου δημοσίευσιν, καὶ εἰς τὸν πρῶτον τόμον (σελ. 329-380) τῆς τοῦ Ἰω. Κονράδου Ὀρελλίου, *Collectio Epistolarum Græcarum*. (Lipsiæ, 1815, in 8°). Αἱ τοῦ «Σωκράτους, καὶ ἐτέρων Σωκρατικῶν ἐπιστολαὶ» ἐξεδόθησαν, καὶ λατινιστὶ μεθερμηνεύθησαν νῦν τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἀλλατίου, ὅστις προσέθεσε καὶ ἰδίαις σημειώσεις ὡς ἔθος αὐτῷ.

XV

De ætate, et interstitiis in collatione Ordinum etiam apud Græcos servandis; ad Eminentissimum Principem Franciscum Mariam Brancacium S.R.E. Card. Ampliss. ROMÆ, MDCXXXVIII., εἰς 8ον.

Ἱστορεῖ περὶ τῆς ἐναντίον τῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας χειροτονίας ὑποδιακόνων καὶ διακόνων, μόλις δεκαοκταετῶν τὴν ἡλικίαν ὄντων, καὶ τῆς χειροτονίας τοῦ ἰδίου προσώπου τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς διαφόρους ἱερατικοὺς βαθμούς. Ἐν ταῖς τελευταίαις σελίσι (218 καὶ 224), τοῦ βιβλιαρίου τούτου ὑπάρχει ὡδὴ καὶ ἐπιγράμματα ἀρχαία ἑλληνικῆ φωνῆ γεγραμμένα πρὸς τιμὴν τῆς Ἀναλήψεως τῆς Θεοτόκου. Ἐν δὲ ταῖς πρώταις, διάταγμα ὡσαύτως ἑλληνιστὶ γεγραμμένον τοῦ Ποντίφηκος Πάπα Λέοντος Ι', περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Πολιτικῶν προνομίων τῶν ἐν τοῖς Παπικοῖς κράτεσι παρεπιδημούντων Ἑλλήνων, μετὰ τῆς τοῦ διαδόχου αὐτοῦ Κλήμεντος Ζ' ἐπικυρώσεως.

Ἀμφότερα ἐδημοσιεύθησαν διὰ τοῦ τύπου εἰς χωριστὸν φυλλάδιον, τὸ πρῶτον ἐν Βενετίᾳ τῷ ΑΨΣΤ', ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν

«Τοῦ παναγιωτάτου Πάπα Κλήμεντος τοῦ Ζ' ἐπικύρωσις εἰς τὴν Βουλλαν τοῦ μακαριωτάτου Λέοντος Ι', ὑπὲρ τῆς ἐκκλησιαστικῆς τῶν Γραικῶν θρησκείας, ἑλληνιστὶ μεταφρασθεῖσα, καθὰ σώζεται μάλιστα

παρά Λέοντι τῷ Ἀλλατίῳ ἐν τῷ περὶ ἡλικίας, καὶ διαστημάτων, κτλ. βιβλίῳ ἐν Ῥώμῃ τυπωθέντι ΑΧΛΗ΄, νῦν δὲ ἐκ δευτέρου τυπωθεῖσα ἀναλώμασι τοῦ εὐγενεστάτου καὶ ἐντιμωτάτου Δημητρίου Κωλέττου Ἀθηναίου καὶ πανευλαβῶς ἀφιερωθεῖσα τῷ πανιερωτάτῳ καὶ σεβασμιωτάτῳ κυρίῳ κυρίῳ Ἀθανασίῳ Μητροπολίτῃ Χριστιανουπόλεως. (Ἐνετίησιν, ΑΨΣΤ΄, εἰς 4ον).»

Καὶ τὸ δεύτερον, ὡσούτως ἐν Βενετίᾳ, τῷ ΑΨΝΕ΄, ὑπὸ τὸν τίτλον «Βοῦλλα τοῦ μακαριωτάτου Πάπα Λέοντος Ι΄, περὶ τῶν προνομίων τῶν Γραικῶν, καὶ ἐπικύρωσις εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ ἀγιωτάτου Κλήμεντος Ζ΄. Αἱ προσετέθη καὶ ἑτέρα Βοῦλλα τοῦ αὐτοῦ Λέοντος Ι΄, περὶ τῆς οἰκοδομῆς τῆς τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου Ἐκκλησίας ἐν ταύτῃ τῇ πόλει, καὶ Θέσπισμα τῆς τῶν Ἐνετῶν ἐξοχωτάτης Γερουσίας, περὶ τῶν συνοικεσιῶν ἀναμέσον Γραικῶν καὶ Λατίνων. Τὰ πάντα μὲν εἰς ἀπλὴν ῥωμαϊκὴν φράσιν μεταγλωττισθέντα, ἀφιερωθέντα δὲ τῷ εὐγενεστάτῳ κυρίῳ κυρίῳ Σκαρλάτῳ Δημητρίῳ τῷ ἐκ Λαρίσσης. (Ἐνετίησιν, ΑΨΝΕ΄, παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι, εἰς 4ον).»

XVI

Sallustii philosophi, opusculum de Diis et Mundo, nunc primum è tenebris erutum, et è Græco Latine versum; cum notis Lucæ Holstenii. ROMÆ, MDCXXXVIII., εἰς 12^{ον}, καὶ, LEYDAE, MDCXXXIX., εἰς 8^{ον}.

Καὶ ἐν τῇ συλλογῇ (σελ. 243), τῇ ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Ἀγγλοῦ Θωμᾶ Γάλλη ἐκδοθείσῃ, ἢ ἐπιγέγραπται **Opuscula Mythologica, Physica et Ethica. Cantabrigiæ, 1670, εἰς 8^{ον}, καὶ Amstelodami, 1668, εἰς 8^{ον}, κατεχωρίσθη τὸ, « Περὶ Θεῶν καὶ Κόσμου » Σαλουστίου τοῦ φιλοσόφου.**

XVII

De patria Homeri. LYGDYNI, MDCXL., εἰς 8^{ον}.

Σὺν τῇ ὄντως ἀξιολόγῳ διατριβῇ ταύτῃ, τῇ ἀφιερουμένῃ τῷ Ἐξοχωτάτῳ Πρίγγιπι καρδιναλίῳ Φραγγίσκῳ Βαρβερίνῃ, ἐξέδωκεν ὁ Ἀλλάτιος, καὶ τὸν τοῦ Ὀμήρου βίον κατὰ Πρόκλον μετὰ ἰδίᾳς Λατινικῆς μεθερμηνεύσεως, ὡς καὶ ἴδιον ποιημάτιον ἐν μέτρῳ ἑλεγματικῷ, ἐπιγραφόμενον

« Ὅμηρου Γοναί » (Στίχοι 1046), καὶ ἀρχόμενον οὕτω·

Θυμὲ τίη μεγάτολμος ἀπὸ χθονὸς ἔχνος ἀείρων
 Ποσσὶ διαπρήσσεις αἴθραν ἐπιγομένους ;
 Δηρὸν πουλὴν ἔτριψας ἐπὶ χρόνον. Ἴσχεο τόλμης.
 Ἢ δ' ὁδὸς οὐκ ὀλίγη. Ἄλλα κέλευθα μέτρει.
 κ.τ.λ., κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Ἡ περὶ πατρίδος Ὅμηρου σπουδαιοτάτη διατριβή, (ἐν ἧ κατὰ Ἰουλίου Καίσαρος τοῦ Σκαλιγέρου, τοῦ τὸν Βιργίλιον καὶ Σενέκαν τοῦ Ὀμήρου καὶ Σοφοκλέους προτιμῶντος, μυρίας ὕβρεις καὶ ἀράς ἐξετόξευσε, καὶ μετὰ ζήλου διίσχυρίσατο, καὶ ἀρκούντως ἀπέδειξεν, ὅτι ἐν Χίῳ ἐγεννήθη ὁ Ὅμηρος) εὔρηται ἐκδεδομένη σὺν τῷ ἐλεγειακῷ ποιηματικῷ τῷ ὑπὸ Ἀνδρέου τοῦ Βαϊανοῦ λατινιστὶ μεθερμηνευθέντι (Homeri Nates), καὶ ἐν τῷ τέλει (σελ. 1719) τοῦ Δεκάτου Τόμου τοῦ Θησαυροῦ τῶν Ἑλληνικῶν Ἀχαιοτήτων ὑπὸ Ἰακώβου τοῦ Γρονοβίου. (Lugd-Batav. 1697—1702.)

XVIII

Οὐρβανοῦ τοῦ Τρισεμγίστου Ἄκρου Ἀρχιερέως ἀνδριάς. ROMAE, MDCXL., εἰς 4ον.

Ἑλληνιστὶ γεγραμμένη ᾧδὴ ἐκ στίχων ἑννεήκοντα καὶ πέντε, ἄνευ λατινικῆς μεταφράσεως, ἧς οἱ πρῶτοι,

Τίμοι προσειλῶν χρωμάτων κούφην κόνιν
 Αἰσχρῶς ἐλαιοῖς, κἀπολυμαίνει τὸ πᾶν ;
 Τι δ' ἐν λίνιοις, κλωσὶ τ' εὐθρύπτοις πόνον
 Ἄκραντα μοχθεῖς εἰκάσ' ΟΥΡΒΑΝΟΝ, Γραφεῦ ;
 Τί τοῖς σμικροσίν εἰκονίζει τὸν ΜΕΓΑΝ ;
 Ἄπελθ', ἄπελθε συνδρόμους ἔχων, Ἰδρις
 Ἢφαιστος οὐς τέτευχε, καὶ Παλλὰς φίλη.
 κ.τ.λ., κ.τ.λ., κ.τ.λ.

καὶ οἱ τελευταῖοι,

Σὺ δ' αὖ τί πλεῖστα τόξον ἐκτείνεις πέρα
 Καιροῦ ; ἄφυκτα σκέτλιος θηρᾷ μάτην,
 Σιγᾶν ἄμεινον γλώσσα, καὶ σιγῆ σέβειν,
 Τὸν καὶ Πόλου δρηστήρες, οἱ τ' ἐν γῆ κάτω
 Ἐκπαγλα θαυμαίνουσι, καὶ σιγῆ γόνυ
 Κάμπτοντες ὀλβίζουσι σιγῆ τὸν ΜΕΓΑΝ.

Τὸ ἐξ ἑξῆς μόνον σελίδων, ἄνευ ἀφιερώσεως ἢ προλεγομένων, φυλλάδιον τοῦτο σώζεται μόνον εἰς τὴν τῶν Παρισίων Ἐθνικὴν βιβλιοθήκην.

XIX

Philo Byzantius, de septem Orbis spectaculis, Graecè et Latinè, cum notis. ROMAE, MDCXL., εἰς 8^{ον}.

Προσφωνεῖται τῷ Πρίγγιπι Φραγγίσκῳ Βαρβερίνῃ, καὶ περιέχει ἐξιστόρησιν τῶν ἑπτὰ Θεαμάτων ἢ Θαυμάτων τῆς Οἰκουμένης, ἅπερ ἦσαν, οἱ ἐν Βαβυλῶνι Κρεμαστοὶ Κήποι, αἱ ἐν Μέμφιδι Πυραμίδες, τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ξόανον τοῦ Διός, ὁ ἐν Ῥόδῳ Κολοσσός, ὁ ἐν Ἐφέσῳ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος, τὸ ἐν Ἀλικαρνασσῷ ὑπὸ τῆς Ἀρτεμησίας οἰκοδομηθὲν Μαυσωλεῖον, καὶ τὰ Βαβυλώνεια Τείχη. Ἱστορικοὶ τινες ἀντικαθιστῶσι διὰ τοῦ ἐν Δήλῳ Κερατείου βωμοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, τοὺς κρεμαστοὺς κήπους τῆς Βαβυλώνος, καὶ ἄλλοι τάττουσι καὶ τὸν ἐν Ἐπιδαύρῳ Ἀσκληπιόν, καὶ τὸν ἐν Παρίῳ Βωμόν, καὶ τὴν ἰσταμένην Ἀθηνᾶν ἐν Ἀθήναις, καὶ τὰ Κύρου Βασίλεια, καὶ τὸν ἐν Δήλῳ Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν ἐν Κρήτῃ Λαβύρινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου Θρόνον, καὶ τὸ Καπιτώλιον τὸ ἐν Ῥώμῃ, καὶ τὸν τοῦ Ἀδριανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος Ναόν, καὶ τὸν τοῦ Μέμνονος λίθον, καὶ ἄλλα « περιφανέστατα ἔργα » κατὰ Διόδωρον. Κατεχωρίσθη τὸ τοῦ Φίλωνος τοῦτο πονημάτιον μετὰ τοῦ συνοδείου τοῦ αὐτὸ ἑλληνιστὶ γεγραμμένου ποιηματίου (Στιχ. 227) τοῦ Ἀλλατίου τὴν ἐπιγραφὴν φέροντος « Βαρβερινοκώμις » καὶ ἐν τῷ Ὀγδόῳ Τεύχει (Σελ. 2646—2686) τοῦ Θησαυροῦ τῶν Ἑλληνικῶν Ἀρχαιοτήτων Γρονοβίου. Ἄρχεται δὲ διὰ τῶν στίχων τούτων·

Μεθεὶς ζάπλουτον δῶμα, καὶ Λατινίδος
Ἵψιστον αἴσης ὄγκον, ἅτ' ὀπηδεῖ κράτει.
Δεινὰς μερίμνας, καὶ πυλυστρεφῆ σάλον
Νοός, σκυθρωπὰς καὶ κυβερνήσεις χθονός.
κ.τ.λ., κ.τ.λ., κ.τ.λ.

καὶ λήγει διὰ τῶν,

Κράτους μερίμνας. Λεῖτα καὶ κατακλινῆς
Ἢδ' οὐδὸς ἐστὶν ἢ φέρουσα πρὸς πτόλιν.
Οὐδὲν γάρ ἐστι δυσχερὲς κεκτημένῳ
Ἄρετῆς ἑδραῖον χρεῖμα. Τεῦ φοβῆ τύχην.

XX

In antiquitatum Etruscarum fragmenta ab Inghiramiō edita animadversiones. PARISIS, MDCXL., εἰς 4^{ον}, ὡσαύτως ROMAE, MDCXLII., εἰς 12^{ον}, cum animadversione ejusdem (Leonis Allatii) in libros Alphonsi Ciccarelli, et Auctores ab eo confictos addita; καὶ ROMAE, MDCXLIII., εἰς 4^{ον}.

Ἐπιτυχῶς ἀπέδειξεν ἐν τῇ πραγματείᾳ ταύτῃ ὁ Ἀλλάτιος, ὅτι τὰ ἐκ τῆς γῆς δῆθεν ἀνορυχθέντα ὑπὸ Κουρτίου Ἰγγιραμίου λείψανα, ὑπὲρ καὶ κατὰ τῆς γνησιότητος τῶν ὁποίων πολλὰ καὶ παντοῖα ἐγράφησαν; εἶναι ἴδια τοῦ Ἰγγιραμίου πλαστουργήματα, καὶ ἐπομένως μηδεμιᾶς προσοχῆς χρῆζοντα. Ἡ ἐπιγραφή τοῦ βιβλίου τοῦ δόντος αἰτίαν νὰ γραφῇ ἢ περὶ ἧς ὁ λόγος πραγματεία, ἔχει οὕτως, *Etruscarum antiquitatum fragmenta, quibus urbis Romae, aliarumque gentium primordia, mores et res gestae indicantur, à Curtio Inghiramiō reperta Scornelli prope Vulterram. Feancofurti, 1637., in F^o*) Ἡ πραγματεία δὲ αὕτη ὡς καὶ ἡ ἐν τῷ τέλει (σελ. 255—360) τῆς δευτέρας ἐν Ῥώμῃ κατὰ τὸ 1642 ἐκδόσεως αὐτῆς ἢ ἐπιγραφομένη *De Alphonso Ciccarello*, ἀποτελεῖ μέρος τοῦ εἰσέτι μὴ δημοσιευθέντος διὰ τοῦ τύπου σπουδαίου συγγράμματος τοῦ Ἀλλατίου *De libris apocryphis*.

XXI

Licetus, carmine Graeco iambico expressus, ac Latinis iambicis redditus à Guidone de Souvigny Bloesensi. ROMAE, MDCXLI., εἰς 4^{ον}.

Τὸ ἐξ 121 στίχων συγκείμενον ποιημάτιον τοῦτο τὸ πρὸς τιμὴν τοῦ περιωνύμου ἱατροφιλοσόφου Φορτουνίου Δικῆτου (Ἔγεν. 1578, Ἔτελ. 1657) ποιηθέν, ἄρχεται οὕτως,

Τις ἥερος τέμνησι Δαίδαλος ῥόθῃ
Κύτος νεουργῆ, κοῦφον ἰθύνας πτερόν ;
Τις ὄσσε Λυγαεὺς ὀξέως ἀκαχμένῃ
Ἐκεῖθεν ἐνθεν ἐγκυκλῶν, τὰ τε πρόσω,

Τὰ τ' ὄντα μακρὰν εὖ διακρίνων ὄρξ ;
 Τίς Γλαυκός ἄλλος, ἢ Ἀσκληπιός νέος
 κ.τ.λ., κ.τ.λ., κ.τ.λ.

καὶ τελευτᾷ διὰ τῶν στίχων,

Ἴσως δὲ μῦθος οὐχ ἑκάς βάλλει σκοποῦ,
 Πρὶν ποῦ Λίκτητον ἐς φᾶος μολεῖν. Ἐπεὶ
 Δ' ἐπῆλθε μήδη πυκτίοις εἴρων σοφᾶ
 Φθόγοισιν ἐμμελέσσι, καὶ κεδνοῖς κρότοις,
 Λίκτητος αὐτόχρημα θέσπιος λόγου,
 Τί μοι Πλάτωνος ἱστορεῖς θνητὴν ὄπα,
 Ἐνθ' ἐξόν ἐνθέοισιν αὐδῆσαι θροοῖς ;

Ὁ δὲ λατινιστὴ μεταφράσας αὐτὸ Γάλλος περιώνυμος σοφὸς Ἑλλη-
 νιστής, ὁ μετὰ τοῦ Ἀλλατίου σχετισθεὶς κατὰ τὴν ἐν Ῥώμῃ σὺν τῷ
 Μορίνω διατριβὴν αὐτοῦ, ἐγεννήθη ἐν Βλοῦξ περὶ τὰ τέλη τῆς 15' ἑκα-
 τονταετηρίδος, καὶ ἐτελεύτησε κατὰ τὸ 1720 ἔτος, Μαρτίου μηνὸς 15'.

XXII.

Excerpta varia Græcorum sophistarum ac rhetorum, Heracliti,
 Libanii Antiocheni, Nicephori Basilacæ, Severi Alexandrini,
 Adriani Tyrii, Is. Porphyrogennetæ, Theodori Cynopolitæ, et
 aliorum ; ex primo Tomo, nondum edito, variorum antiquorum
 ejusdem Leonis Allatii, nunc primum ab eodem Allatio vulgata,
 et Latine reddita, ROMÆ, MDCXLI., εἰς 8ον.

Ἀποσπάσματα ἀνέκδοτα διαφόρων Ἑλλήνων ῥητόρων καὶ σοφιστῶν,
 μετὰ τινος ἑλληνιστὴ γεγραμμένου ποιήματος Ἀλλατίου ἐν μέτρῳ ἰαμ-
 βικῷ τὴν ἐπιγραφὴν « Οὐρβανοῦ τοῦ Ὀγδόου Ἐνεαδεκαετηρικὸς » φέ-
 ροντος, καὶ ἀρχομένου,

Δίς μὲν διήλθεν εἴνατον κυκλῶν ἔτος,
 Χειμῶν' ἐς εἶαρ, ἐς δ' ὄπωρινὴν θέρος
 Ὄρην ἀμείψας ποικιλόπλεκτος χρόνος.
 Καὶ νῦν ἀπ' ἄκρης αὔθις ἔρχεται φέρων
 Ἔτος νεωχμὸν εἴνατον πρὸς τοῖς δέκα,
 κ.τ.λ., κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Ἡ ἄνω βίβλος ἀφιεροῦται ad Illustrissimis et Excellentissimis Principibus Carolo, Maphaeo, et Nicolao, fratribus Barberinis.

XXIII

Bennonis Durkhundurkhi Slavi, in Spenti Academici Sepulti epistolam, pro antiquitatibus Etruscis Inghiramiis: adversus Leonis Allatii, contra easdem animadversiones, examen. COLONIAE, MDCXLII., εἰς 8^{ον}.

Ἐτέρα διατριβὴ περὶ τῶν προμνημονευθεισῶν ἀρχαιολογικῶν ἀνακαλύψεων τοῦ Ἰγγιρχμίου πραγματευομένη, ἣν ὁ Ἀλλάτιος ἔγραψε μετὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ Ἰνχοφέρου ἀνωμόως καθ' ἑτέρας ὑπὸ τινος τῶν ὑπερασπιστῶν αὐτῶν γραφείσης καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Benno Durkhundurkhus Slavi, in Spenti Academici epistolam, pro antiquitatibus Etruscis Inghiramiis, contra Leonem Allatium, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος εἰς 4^{ον} διὰ τοῦ τύπου δημοσιευθείσης.

XXIV

Hellas, in natales Delphini Gallici, carmine iambico; cum interpretatione latina Guidonis de Souvigny Bloesensis. ROMAE, Excudebat Mascardus, MDCXLII. Superiorum permissu. Εἰς 4^{ον}.

Ἐν τῷ κατὰ τὴν γέννησιν Λουδοβίκου ΙΔ' ποιηθέντι καὶ τῷ III. et Rev. D. Carollo de la Vieuville, Abbati Commendatorio de Savigny προσφωνουμένῳ ποιηματίῳ τούτῳ, οἷ οἱ πρῶτοι στίχοι·

Εἰωθός ἐστιν, οὐδ' ἀπεικός τοῖς τρόποις.
 (Φυᾶ γὰρ εἰθίσθημεν εὐμενεῖς πέλειν,
 Καὶ φῶσιν εὐπράττουσιν εὐπράττειν ὁμῶς),
 Εὐ τ' ἄντις εἰς φῶς μητρὸς ἐκ κόλπων μόλη,
 Μητρὸς κρατούσης αὐτοκρατοῦντι χύονός,
 Σκήπτροις γονήων πάντας εὐθουομένους
 Ἐραννόν ἦβη θυμόν ἐκδόντας, μέγα.
 κ.τ.λ., κ.τ.λ., κ.τ.λ.

ὁ Ἀλλάτιος παριστᾷ τὴν Ἑλλάδα μελανιμονοῦσαν, τὸν τὴν Γαλλίας ἀρτιγενῆ τοῦτον Δελφῖνα περιπτυσσομένην, τὴν πάλαι αὐτῆς δόξαν

καὶ τὴν τότε ἀθλιότητα ἱστοροῦσαν, καὶ ἀρρώγην κατὰ τῶν τυράννων αὐτῆς παρ' αὐτοῦ αἰτοῦσαν. Ἐκ τοῦ φιλοπάτριδος τούτου ποιήματος, τοῦ καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς εἰς τὸν ἴδιον Μονάρχην κατὰ τὸ 1648 ἔτος, προσφωνηθείσης βίβλου αὐτοῦ, τῆς ἐπιγραφομένης **De Ecclesiæ Occidentalis atque Orientalis perpetua consensione**, εὕρισκομένου, παρατηρεῖται ὅτι ἐμίσει ὁ ποιητὴς οὐχὶ ὡς τίνες κακῶς ἐδόξασαν τὴν γεννήσασαν αὐτὸν χώραν, ἀλλὰ τοὺς Θεολόγους αὐτῆς, τοὺς παντὶ σθένει κωλύοντας τὴν ἔνωσιν τῆς Ἀνατολικῆς καὶ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας. Ἀνάγνωθι τὴν 50 Σελίδα τοῦ Β' τόμου τοῦ ἀξιολόγου συγγράμματος **L' Héliénisme en France** (Paris, 1869, in 8°.) τοῦ πλείστης τιμῆς ἀξίου καὶ πολυμαθεστάτου καθηγητοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας, Ἀκαδημαϊκοῦ Κυρίου **E. Egger**.

XXV

Tiberius Sophista, Herodianus, Lesbonax, Romanus, Michael Apostolius, et alii, de figuris rhetoricis, Georgius Chæroboscus de tropis poeticis, Georgius Pahymeres de probatione capitum, et alii de rebus rhetoricis. Græce et Latine, nunc primi editi. ROMÆ, MDCXLIII., εἰς 4^{ον}.

Μικροῦ λόγου ἄξια περὶ ῥητορικῆς τέχνης συγγραμμάτια.

XXVI

Romanae aedificationes, curatae à Laelio Biscia, ex Clerico Camerali S. R. E. Cardinali à Leone Allatio conscriptæ; ad Illustrissimum et Reverendissimum D. D. Georgium Cornelium Episcopum Patavinum, Comitumq; Saccensem etc. PATAVII, MDCXLIV., εἰς 12^{ον}.

Ἐβδομηκονταπεντεσέλιδον βιβλίον περιέχον περιγραφὴν τῶν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τοῦ πάπα Παύλου τοῦ Ε' ὑπὸ τοῦ περιωνύμου ἀρχιτέκτονος, Καρδινάλιου Λαλίου Βήσκια ἀνεγερθέντων οἰκοδομημάτων. Ὁ Βήσκιας δὲ οὗτος εἶναι αὐτὸς ἐκεῖνος, ὅστις ἔδωκεν ἄσυλον ἐν τῇ ἑαυτοῦ οἰκίᾳ τῷ Ἀλλατίῳ μετὰ τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἀπελευθέρωσιν.

XXVII

De libris ecclesiasticis Græcorum, dissertationes duæ, quarum unâ, divinorum Officiorum potiores et usitatiores libri percensentur: alterâ, Triodion, Pentecostarium, et Paracleticem examinantur. PARISIIS, MDCXLIV., εἰς 4^{ον}, MDCXLV., εἰς 4^{ον}, καὶ MDCXLVI., εἰς 4^{ον}, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν De libris et rebus ecclesiasticis Græcorum, dissertationes et observationes variae.

Φυλάττει κατὰ τῶν Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων συγχρόνων θεολόγων, τῶν κατ' αὐτὸν νοθευσάντων πολλὰ τῶν ἀρχαίων Ἐκκλησιαστικῶν συγγραμμάτων τῶν Ἁγίων πατέρων, καὶ ἐπομένως κωλυόντων τὴν ἔνωσιν τῶν δύο ἀντιφρονουσῶν Ἐκκλησιῶν. Καὶ ἐν τῷ Ε' τόμῳ τῆς Ἑλ. Βιβλ. τοῦ Φαβρικίου, μετὰ ἀλφαριθμητικοῦ καταλόγου τῶν Ἑλλήνων μελωδῶν.

XXVIII

Iulii Caesaris Lagallae, philosophi Romani, vita. PARISIIS, MDCXLIV., εἰς 4^{ον}.

Ἐδημοσιεύθη ἐκ χειρογράφου τοῦ Ἀλλατίου ὑπὸ Γαβριὴλ Ναυδαίου, καὶ ἀφιερῶθη τῷ κοινῷ Παρισινῷ αὐτῶν φίλῳ ἱατρῷ Γυδῶνι Πατίνῳ. Ὅπισθεν τῆς προμετωπίδος τοῦ ἐκ δεκατεσσάρων σελίδων συγγραμμάτιου τούτου ὑπάρχει τὸδε τὸ ἐπίγραμμα, ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Γ. Σαββαγεῶνος μαθητοῦ τοῦ Λαγάλλα.

Lagallam, Allatium, Naudeum, teque Patinum
Sorte coisse videns quis putet absque Deo ?
Nempe volens solidae doctrinae fingere cubum,
Quadratum toto publicat orbe decus.

Ἡ βιογραφία αὕτη κατεχωρίσθη (σελ. 575) καὶ ἐν τῇ κατὰ τὸ 1681 ἔτος, εἰς 4^{ον} ὑπὸ Γουλιέλμου Βατεσίου, ἐν Λονδίῳ ἐκδοθείση συγγραφῇ, *Vitae selectorum aliquod virorum, qui doctrina, dignitate, aut pietate inclaruere ; etc.*

XXIX

De Georgiis et eorum scriptis diatriba. ROMÆ, MDCXLIV, εἰς 4^{ον}.

Ἡ διατριβὴ αὕτη εὔρηται καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ἀλλατίου τὸ πρῶτον διὰ τοῦ τύπου δημοσιευθείσης, καὶ μέρος τῆς σειρᾶς τῶν Βυζαντινῶν ἱστορικῶν ἀποτελοῦσης (Τομ. II') χρονολογίας Γεωργίου Ἀκροπολίτου τοῦ μεγάλου λογοθέτου, περὶ ἧς ἴδε τὸν ἀριθμ. XXXIV. Ὁ δὲ κλεινὸς καὶ ἀείμνηστος Φαβρίκιος κατεχώρισε τὴν περὶ τῶν φερόντων τὸ ὄνομα Γεώργιος διαφόρων κατὰ καιροὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν ἀλλοδαπῇ ἀκμασάντων συγγραφέων διατριβὴν ταύτην, διὰ τὸ σπάνιον αὐτῆς, ἐν τῷ δεκάτῳ τεύχει (σελ. 549—824) τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοῦ βιβλιοθήκης.

XXX

De Templis Græcorum recentioribus, ad Ioannem Morinum de Narthece Ecclesiæ veteris, ad Gasparem de Simeonibus ; nec non de Graecorum hodie quorundam opinationibus, ad Paullum Zacchiam. COLONIAE AGRIPPINAE, MDCXLV., εἰς 8^{ον}, καὶ ἄνευ τῆς τελευταίας διατριβῆς, PARIISIIS, MDCXLV., εἰς 4^{ον}.

Αἱ ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ τρεῖς πραγματεῖαι εἰσὶ λίαν περίεργοι. Ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πραγματεύεται ὁ Ἀλλάτιος ἐκτενέστατα περὶ τῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐν ταῖς Βυζαντιναῖς χώραις Ἑλληνικῶν ἐκκλησιῶν, ὧν τὴν ἀρχιτεκτονικὴν καὶ διαίρεσιν περιγράφει· ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ ἐξιστορεῖ, ὅτι ἐν τῷ νάρθηκι τῶν ἀρχαίων ναῶν εἰσῆρχοντο οἱ Κατηχούμενοι μόνον, οἱ Ἐνεργούμενοι καὶ οἱ δευτέρου καὶ τρίτου βαθμοῦ μετανοοῦντες· καὶ ἐν τῇ τρίτῃ διηγείται τὰς περὶ Βουρκολάκων, Σκαλικαντζάρων, Στοιχείων, Νηρηίδων, Μάγων, Βασκανίας, Δαιμονίων, καὶ ἀσθενειῶν δεισιδαιμονίας τῶν Χίων καὶ ἐν γένει τῶν Ἑλλήνων, καὶ τὰ ὑπ' αὐτῶν πρὸς διαφύλαξιν ἐν χρήσει ὄντα μέσα δηλαδὴ Ἅγιον Ἐλαιον, ἀγίασμα, προσευχάς. κλ.

XXXI

De mensura temporum antiquorum, et praecipue Graecorum, exercitatio. COLONIAE AGRIPPINAE, MDCXLV, εἰς 8^{ον}.

Πόνημα πλήρες σοφῶν καὶ ἀξιολόγων παρατηρήσεων καὶ ἀναζητήσεων ἀφορωσῶν τοὺς ἐνιαυτοὺς καὶ τοὺς μῆνας, τὴν διαφορὰν τῶν ὥρων τοῦ ἡμερονυκτίου, καὶ τὴν μέθοδον, δι' ἧς δύναται νὰ μετρήσῃ, ὁ θέλων, τὸν χρόνον παρὰ τοῖς διαφοροῖς τῆς ὑψηλίου λαοῖς, ἐκδοθὲν ὑπὸ Βαρθόλδου Νιχουσίου, τυχαίως τότε εὐρόντος τὸ περιέχον αὐτὸ ἀπολωλὸς τοῦ Ἀλλατίου χειρόγραφον, καὶ προσφωνηθέν, ὡς εἰκός, τῷ συγγραφεῖ, ὡς καρπὸς ἐκ ναυαγίου διασωθεὶς καὶ τῷ γεννήτορι αὐτοῦ ἀποδοθεὶς. Καὶ ἐν τῷ συντάγματι τούτῳ καταφέρεται πικρῶς κατὰ τῆς ἀμαθείας τοῦ Σκαλιγέρου ἀποκαλῶν αὐτόν, *furibundum, decoctor, fatuum, insaniam, delirens, furens, etc.*

XXXII

Epistolae tres ad Bartoldum Nihusium. 1º. De liturgia S. Jacobi. 2º. Pro asserenda Graecorum communione sub specie unica. 3º. De lignis S. Crucis. COLONIAE, MDCXLVIII., εἰς 8ον.

Αἱ τρεῖς ἐπιστολαὶ αὗται, ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ὁποίων δι᾿σχυρίζεται, ὅτι ἡ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου λειτουργία εἶναι ἀρχαία καὶ ἀληθής, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ πραγματεύεται περὶ τῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μεταλήψεως ὑπὸ τὸ ἐν εἶδος μόνον, καὶ ἐν τῇ τρίτῃ ἱστορεῖ, ὅτι τὸ διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ Σταυροῦ, ἐφ' οὗ ἐσταυρώθη ὁ Ἰησοῦς Χριστός, χρησιμεύσαν δένδρον εἶναι αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ὑπὸ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μνημονευόμενον, ὡς μὴ ἀποκοπέν, ὅτε ὁ ἐν Ἱερουσαλήμ ναὸς τοῦ Σολομῶντος ᾠκοδομεῖτο, καὶ ἐπομένως καταρασθὲν ὑπὸ τοῦ Παντοδυνάμου Δημιουργοῦ, εὕρηνται καὶ ἐν ταῖς σελίσιν 176, 204 καὶ 224 τῶν ΣΥΜΜΙΚΤΩΝ αὐτοῦ.

XXXIII

De ecclesiae Occidentalis atque Orientalis perpetua consensione, libri tres; ejusdem dissertationes, de Dominicis et hebdomadibus Graecorum, et de missa praesantificatorum; cum Bartoldi Nihusii ad hanc annotationibus, de communione Orientalium sub specie unica. COLONIAE AGRIPPINAE, MDCXLVIII., εἰς 4ον, καὶ MDCLXXXIV., εἰς 4ον.

Κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην τῶν τῆς Ἑσπερίας Εὐρώπης θεολόγων τὸ μᾶλλον ἄξιον λόγου πόνημα τοῦ Ἀλλατίου, ὅπερ ἔγραψε κατὰ προτροπὴν Οὐρβανοῦ τοῦ Ὀγδοῦ, ὅστις προσεπάθη τότε παντὶ σθένει νὰ ἐνώσῃ τὰς δύο ἀντιφρονούσας Ἐκκλησίας, τὴν Ἀνατολικὴν δηλαδὴ καὶ τὴν Δυτικὴν. Προσφωνεῖται Λουδοβίκῳ ΙΔ΄ τῷ τῆς Γαλλίας νεαρῷ ἄνακτι, καὶ πραγματεύεται περὶ τῶν μηδαμινῶν αἰτίων, ἐξ ὧν προέκυψε τὸ σχίσμα, καὶ περὶ τῶν ὡς ἐκ τούτου ἀσημάντων διαφορῶν μεταξὺ τῶν δύο δογμάτων. Τὸ ὀγκῶδες τοῦτο βιβλίον, ἐν τῇ ἀρχῇ μάλιστα τοῦ δ-ποίου εὔρηται καὶ τὸ προμνημονευθὲν ποίημα τοῦ Ἀλλατίου τὸ ἐπιγραφόμενον ΕΛΛΑΣ, ὅπερ νῦν τὸ τρίτον ἐκδίδομεν, καὶ τοὶ λίαν σπάνιον κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος ἕνεκα τῶν ὀλίγων πρὸς πώλησιν ὑπαρχόντων ἀντιτύπων, νῦν κατέστη ἀρκούντως κοινόν, ἀνακαλύψαντος τῷ ΑΨΚ΄ ἔτει ἐν Ἀμστελοδάμῳ τοῦ σοφοῦ Δανιὴλ Ὀρτεμὲλς κιβώτια πλήρη ἐξ αὐτῶν ἐν ταῖς ἀποθήκαις ἐμπορίου τινος ἀποβιώσαντος.

XXXIV

Georgii Acropolitæ Magni Logothetæ, historia Byzantina ab anno 1204, quo definit Nicetas, ad annum 1261, quo ultimus, Francorum Imperatorum ab urbe a Michaële Palæologo expulsus est ; Ioëlis chronographia compendiaria, et Ioannis Canani narratio de bello Constantinopolitano ; Græce et Latine, cum ejusdem (Allatii) notis, et Theodori Dousæ observationibus ; accepit ejusdem Allatii, diatriba de Georgiorum scriptis. PARISIS., MDCLI., εἰς φύλλον.

Ὁ ἀνωτέρω τόμος ὡς ἀποτελῶν μέρος τῆς συλλογῆς τῶν Βυζαντινῶν συγγραφέων (*Corpus scriptorum historiæ Byzantinæ*), εὑρίσκεται καὶ ἐν ταῖς τρισὶ μέχρι τοῦ νῦν, ἐν Παρισίοις (1644—1711, 36 τόμ. εἰς φύλ.), ἐν Βενετίᾳ (1722—33, 35 τόμ. εἰς φυλ.) καὶ ἐν Βόννῃ (1828 etc., . . . τόμ. εἰς 8ον) ἐκδόσεσι.

XXXV

Graeciae Orthodoxae, tomus primus, in quo continentur scriptores, Nicephorus Blemmida, Ioannes Veccus Patriarcha Constantinopolitanus, Petrus Episcopus Mediolanensis, Georgius

Pachymeres, Esaïas Cyprius, Ioannes Argyropoulos, Gregorius Protosyncellus Patriarcha Constantinopolitanus, Georgius Trapezuntius, Ioannes Plusiadenus, Hilarion Monachus, et Nicetas Byzantius, de processione Spiritus Sancti, et alliis; accedunt de Gregorio Palama Archiepiscopo Thessalonicensi, Græcorum sententiæ. Gr. et Lat. ROMÆ, MDCLII., εἰς 4^{ον}.

XXXVI

Græciæ Orthodoxæ, tomus secundus, in quo continentur scriptores, Ioannes Veccus Patriarcha Constantinopolitanus, Constantinus Meliteniota Chartophylax, Georgius Metochita Diaconus Magnæ Ecclesiæ, et Maximus Chrysoberga, de processione Spiritus Sancti, et alliis. Gr. et Lat. ROMÆ, MDCLIX., εἰς 4^{ον}.

Ὁ τρίτος τόμος ταύτης τῆς συλλογῆς τῆς περιεχοῦσης τὰς μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀνεκδότους περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ παντοίας ἐτέρας τοῦ αὐτοῦ εἶδους διατριβάς, ὅστις ἐμελλε νὰ περιέχη τὰ σχόλια κατὰ τὴν ἐν τῷ προμετωπίῳ τῶν δύο πρώτων δημοσιευθέντων ὑπόσχεσιν τοῦ Ἁλλατίου, οὐδέποτε δυστυχῶς ἐξεδόθη. Αἱ διατριβαὶ ἅπασαι τοῦ Ἰωάννου Βέκου « ταπεινοῦ Ἐπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως », αἱ ἐν τοῖς προμνημονευθεῖσι δυοῖν τόμοις περιεχόμεναι, ὡς καὶ ἡ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μελιτηνιώτου, περὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐνώσεως Λατίνων τε καὶ Γραικῶν, καὶ περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ, κατεχωρίσθησαν καὶ ἐν τῷ CXLII τόμῳ τῆς συλλογῆς τοῦ πολυμαθοῦς Ἀββᾶ Migne τῆς ἐπιγραφομένης *Patrologiæ cursus completus*.

XXXVII

ΣΥΜΜΙΚΤΑ, sive opusculorum Græcorum et Latinorum, vetustiorum ac recentiorum, libri duo. Eddente, nonnullis additis, Bartoldo Nihusio. COLONIAE AGRIPPINAE, MDCLIII., εἰς 8^{ον}.

Τὰ ἐν τῇ βίβλῳ ταύτῃ περιεχόμενα Ἑλλήνων τε καὶ Λατίνων πονήματα εἰσὶ τάδε·

α'. Ἰωάννου τοῦ Φωκά, ἔκφρασις ἐν συνόψει τῶν ὑπ' Ἀντιοχείας μέχρις Ἱεροσολύμων κάστρων καὶ χωρῶν, Συρίας, Φοινίκης καὶ τῶν κατὰ Παλαιστίνην ἀγίων τόπων. **Ioannis Phocae, compendiarie descriptio castrorum et urbium, ab urbe Antiochia usque Hierosolymam; nec non Syriae, ac Phoeniciae, et in Palaestina sacrorum locorum.** (Βιβλίον Πρῶτον, Σελ. 1—46).

β'. Ἐπιφανίου Μοναχοῦ τοῦ Ἀγιοπολίτου, διήγησις εἰς τύπον περιηγητοῦ, περὶ τῆς Συρίας, καὶ τῆς Ἁγίας πόλεως, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἀγίων τόπων. **Epiphanii monachi Hagiopolitae, ad modum descriptionis situs orbis, enarratio Syriae, urbis Sanctae et Sacrorum illi locorum.** (Σελ. 48—63).

γ'. Περδικίου πρωτονοταρίου τῆς Ἐφέσου, ἔκφρασις περὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις Κυριακῶν θεμάτων (εἰς στίχους). **Perdiciae protonotarii Ephesii, expositio thematum Dominicorum et memorabilium quae Hierosolymis sunt.** (Σελ. 65—78).

δ'. Ἀνωνύμου, ἀπόδειξις περὶ τῶν Ἱεροσολύμων. **Anonymus, de locis Hierosolymitanis.** (Σελ. 80—102).

ε'. Eugesippi, incipit tractatus de distantis locorum Terrae Sanctae. (Σελ. 104—120).

ς'. Willebranti ab Oldenborg Canonici Hildesemensis, itinerarium Terrae Sanctae. (Σελ. 122—152).

ζ'. Leonis Allatii, de solea (σωλέα, σολεῖον ἢ σολίον, καὶ σολέας, εἶναι λέξις λατινικὴ παραγομένη παρὰ τὸ *solum* = ἔδαφος, καὶ *solium* = ἔδρα, θρόνος βασιλικός. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ βασιλικῇ ἐκαλεῖτο τὸ πρὸ τοῦ ἱεροῦ βήματος μέρος, ὅπου ἐκάθηντο οἱ προσετώτες, διὰ τοῦτο πολλάκις ἐν τῇ Δύσει ἐκαλεῖτο καὶ *senatorium*. Ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Σοφίας, σολεῖον ἐκαλεῖτο πρὸ πάντων ὁ βασιλικὸς θρόνος, ὅστις ἦτο πλησίον τῶν δρυφράκτων εἴτε κιγκλίδων τοῦ ἱεροῦ βήματος, καὶ ἦτο πολυτελέστατος, ἔκειτο δὲ πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος, ὅπου νῦν ὁ δεσποτικὸς θρόνος), *veteris ecclesiae, ad Illustrissimum et Reverendissimum Dominum, D. Fabium Ghisium, Episcopum Neritonsensem.* (Σελ. 154—174).

η'. Leonis Allatii, epistolae ad Bartoldum Nihusium, tres; prima de Liturgia Jacobi disserit, secunda tuetur assertam Graecorum communionem sub specie unica, tertia est de lignis Sanctae Crucis. (Σελ. 176—235).

θ'. *Rituale ecclesiae Aegyptiacae sive Cophtitarum, latine ex versione Athanassii Kircheri, S. J. qui, eam A.C. 1647, jusu Cardinalium congregationis de propaganda fide, ex lingua Copta et Arabica transtulit.* (σελ. 236—267).

ι'. *Conradi Marpurgici, de miraculis S. Elisabethae viduae, Thuringiae Lantgraviae.* (σελ. 269—293).

ια'. *Gabrielis Sionitae, epistolae binae ad Nihusium, de ritibus Maronitarum nonnullis.* (σελ. 295—802).

ιβ'. *Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, ἱστορικὴ διήγησις περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν πράξεων Βασιλείου τοῦ ἀοιδίμου βασιλέως τῶν Ῥωμαίων. Constantini Porphyrogennetae, de vita et gestis Basilii Macedonis, Imperatoris.* (Βιβλίον Δεύτερον, σελ. 1—178).

ιγ'. *Ἰωάννου κληρικοῦ καὶ κουβουκλεισίου τοῦ Καμενιάτου, εἰς τὴν ἄλωσιν τῆς Θεσσαλονίκης. Ioannis Cameniatae, sanctissimae Metropolis Thessalonicensis, cubuclesii, de excidio Thessalonicensi, narratio.* (σελ. 180—316).

ιδ'. *Ἰωάννου Ἀναγνώστου, διήγησις περὶ τῆς τελευταίας ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης. Ioannis Anagnostae, de extremo Thessalonicensi excidio, narratio.* (σελ. 318—372).

ιε'. *Ἰωάννου Ἀναγνώστου, κατὰ δύναμιν μονωδία ἐπὶ τῇ ἀλώσει τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης. Ioannis Anagnostae, pro viribus acta, monodia, de excidio urbis Thessalonicensis.* (σελ. 374—380).

ις'. *Θεοδώρου Γαζῆ, περὶ ἀρχαιγονίας Τουρκιῶν. Theodori Gazae, de origine Turcarum.* (σελ. 382—392).

ιζ'. *Melchioris Inhoferi, de eunuchismo dissertatio ab antiqua Ecclesia improbato, ad Clarissimum Virum Leonem Allatium.* (σελ. 394—413).

ιη'. *Leonis Allatii, confutatio fabulae de Ioanna Papissa, ex monumentis Graecis. Editio quarta, ex duabus primis Romanis recognita.* (σελ. 415—434).

ιθ'. *Lucae Holstenii, de usitatu etiam Abassinis communiōe sub unica specie.* (σελ. 436—437).

κ'. *Lucae Holstenii, de Sabbathio flumine.* (σελ. 439—441).

κα'. *Anonymi, de Sabbathio flumine.* (σελ. 443—444).

κβ'. *Catalogus operum S. Ioannis Damasceni, Io: Auberto suppeditorum ab Leone Allatio.* (σελ. 445—453).

Τὰ προμνημονευθέντα ἐν τῇ συλλογῇ ταύτῃ, ἦν ὁ Ἀλλάτιος διενόητο νὰ ἀυξήσῃ δι' ὀκτὼ ἔτι βιβλίων, ὡς τοῦτο δηλοῦται ἐκ τοῦ ἐν Ῥώμῃ ἐκδοθέντος φυλλαδίου ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν, **Leonis Allatii, SYMMIKTΩΝ, sive opusculorum Graecorum et Latinorum vetustiorum ac recentiorum libri X, indiculus editus ROMAE, apud successorem Mascardi, MDCLXVIII.**, εἰς 4^{ον}, ἑλληνιστὶ γεγραμμένα ποιημάτια, συνοδεύονται ἅπαντα ὑπὸ λατινικῆς αὐτοῦ μεθερμηνεύσεως. Εὐρηνται δὲ καὶ ἐν τῷ κγ' τόμῳ τῆς ἐν Βενετίᾳ ἐκδόσεως τῆς συλλογῆς τῶν βυζαντινῶν συγγραφέων.

Ὁ βουλόμενος νὰ μάθῃ τὰς ἐπιγραφὰς τῶν συγγραφέων, ἅς τὰ μήπω ἐκδοθέντα ὀκτὼ τῶν Συμμίκτων βιβλία ἐμελλον νὰ περιέχωσιν, ἀναγινωσκέτω τὰς πρώτας σελίδας τοῦ ΙΔ' τεύχους τῆς τοῦ Φαβρικίου ἑλληνικῆς βιβλιοθήκης.

XXXVIII

Mellisolyra (Μελισσολύρα) de laudibus Dionysii Petavii Societatis Iesu Presbyteri. ROMAE, MDCLIII., εἰς 8^{ον}.

Ποιημάτιον ἐν μέτρῳ ἰαμβικῷ καὶ ἀρχαίᾳ ἑλληνικῇ φωνῇ γεγραμμένον, προσφωνούμενον τῷ Καρδινάλιῳ Φραγγίσκῳ Βαρθερίνῃ καὶ ἀρχόμενον διὰ τῶν στίχων,

Νῦν αὐρέων ἔληξε δυσσαῆς κλόνος,
 Νέφη δ' ὑπεξήλυξεν, ἔνθεν αὖ πάλιν
 Λευκῇ γαλήνῃ νήνεμος γελᾷ πόλος.
 Οὔμιν ταραττεῖ φθόγγος, οὐ θροεῖ κτύπος,
 Σιγῇ δ' ἐπίσχει πάντα, οὔτε μιν φλέγει
 Πρέσβυστον ἄστρον μηνάδος νυκτεμπόρου,
 Πυρσοῖσιν ἀρβένεσιν ἐμμεμιγμένον.
 Μέσαι περῶσι νύκτες, ἐν δ' εὔρει κύτει
 Ῥιπαῖσι μαρμαίρουσιν ἄστρον, ἀπ' αὐτόφιν
 Ἐς γῆν φῶς ἰέντα, οἷον ἥλιος
 Βροτῶν ἐπαστράπτῃσιν, εὔ τ' ἄν πρὸς πόρον
 Μέσον διήκων ἤματος, πυρὸς φλόγης
 Θερμὰς ἰάλλει, ὥστε καὶ βέα νηπίοις,
 Ἐνωπαδὶς παίδεσσι τειρέων φάη
 Λαμπρὸν φαίνει, ἀπιμετρεῖ τ' εὐμερές.
 κ.τ.λ., κ.τ.λ., κ.τ.λ.

XXXIX

Lettera all' Illustrissimo Signor, il Signor Marcantonio Spinola, del viaggio della Signora D. Lucretia Barberina Duchessa di Modena, da Roma à Modena. GENOVA, MDCLIV., εἰς 4^{ον}.

Ἡ ἐξ ἑννενήκοντα καὶ ἑπτὰ σελίδων συγκειμένη ἐπιστολὴ αὕτη περιέχει λεπτομερεστάτην ἔκθεσιν τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης περιοδείας τῆς Δουκίσσης τῆς Μοδένης, περιγράφουσα τὴν καθ' ὁδὸν διακόσμησιν, τὴν πορείαν τῶν τελετῶν, τοὺς ἐκφωνηθέντας λόγους, τὰς δεήσεις, καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἀναφερόμενα.

XL

De utriusque ecclesiae Orientalis atque Occidentalis perpetua in dogmate de Purgatorio consensione, ad Alexandrum XII, Pontif: Opt: Max: . Addita sunt ejusdem Allatii, epistola ad Ioannem Christianum L. B. de Roinebourg, de perpetua ecclesiae Occidentalis atque Orientalis tum in dogmate tum in ritibus consensione; ad D. Bartoldum Nihusium Episcopum Myssiensem, epistola secunda, de communionem Graecorum sub unica specie, et de textu Machabaeorum de sacrificio pro mortuis; Eustratius Constantinopolitanus de animabus separatis; Ioannis Vecci Patriarchae Constantinopolitani liber tertius de causa Schismatis. Graece et Latine, eodem Leone Allatio interprete. ROMAE, MDCLV., εἰς 8^{ον}, καὶ FRANCOFURTI, MDCLVL., εἰς 8^{ον}, ἄνευ τῶν ἑλληνιστῶν γεγραμμένων μαρτυριῶν, τῶν ἐν τῇ πρώτῃ ἐκδόσει περιεχομένων.

Διςχυρίζεται ἐν ἄλλοις καὶ ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, παραδέχεται ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων τὴν ὑπαρξιν τοῦ καθαρτηρίου πυρός, ὅπερ τινὲς τῶν θεολόγων αὐτῆς δι' ἰδίου λόγου ἠρνήθησαν.

Κατὰ τοῦ τόμου τούτου ἐγράφη βιβλίον ἐπιγραφόμενον, Ecclesia Graeca Lutheranizans, sive exercitatio de consensu et disensu Orientalis Graecae speciatim Russicae, et Occidentalis Lutheranae ecclesiae, in dogmatibus, ex variis, quae de religione Graeca extant, monumentis eruta; ubi simul demonstratur, ecclesiam Graecam facilius cum Lutheranis quam Romanis sacris

uniri posse, inque principalibus doctrinae capitibus, propius a nobis quam pontificiis distare. Cui ob materiae adfinitatem adjecta in calce est dissertatio viri admodum Reverendi Theologi celeberrimi Dn. Ioh. Quistorpii, de christianismo Graecorum hodiernorum, opposita Leoni Allatio, Theol. Romano; auctore et editore I. P. Kohlio, Kiloniens. LUTETIAE, 1723., in 8°.

XLI

Vita della venerabile serva di Dio Maria Raggi da Scio, del Terzo Ordine di S. Domenico, al P. Reuerendissimo Maestro Generale, dell' Ordine di S. Domenico, F. Gio. Batista Marini. ROMA, MDCLV., εις 4ον.

Ἡ περίεργος βιογραφία τῆς Χίας ταύτης Μάρτυρος ἀρχεται διὰ τοῦ παραγράφου τούτου, τοῦ τὴν πατρίδα αὐτῆς περιγράφοντος. Chio, ὁ ver Scio, Isola nell' Arhipelago, e per il sito amenissima, et per la temperie dell' aria placidissima, e per l' esquisitezza de' frutti, che produce la terra, e di giardini, e delitie ad arte diletteuolissima, e per l' ingenuità e costumi piaceuoli degli abitanti frequentissima, non solo negli anni andati d'huomini nell' armi, nelle lettere, e nella santità illustri, ma anco nei tempi posteriori e sempre madre fecondissima, si gloria della nascita della Serua di Dio Maria Raggi, la quale da molti cancellato il cognome viene solo dalla patria Maria da Chio appellata. Nacque ella nella Metropoli dell' Isola, onde trasse il suo cognome, da parenti nobili, ricchi, et timorosi di Dio, Luciano Raggi, Genouese, e Bianca Raggi, Sciota, negli anni del Signore 1552, etc., etc., etc, καὶ λέγει διὰ τοῦ, A nostri presenti tempi il fratello del Signor Cardinale Ottauiano Raggi, Marchese Tomaso, Commissario Generale delle Galere Pontificie, e il nipote Signor Cardinal Lorenzo, non meno ammiratori di tanta donna, di quello, che fù il Cardinale Ottauiano, hanno affissa lapida di nobilissimo marmo negro a guisa di coltre con le sue frangie d' intorno, e in capo a quella testa di donna indorata, con le mani giunte orante, nel primo pilastro della naue maggiore della Minerua vicino alla porta del chiostro, colscritto;

MARIAE RAGGIAE CHIAE
 EX TERTIO DOMINICANAE FAMILIAE ORDINE
 OCTAVIANUS CARDINALIS RAGGIUS JANUENSIS
 RELIGIOSAM FOEMINAE VIRTUTEM
 AD STUPOREM EXIMIAM
 ET SUB EODEM AGNOMINE CARIOREM
 ADMIRATUS
 CONDITORIUM LEGAVIT
 ANNO REPARATAE SAL. CIO. DCXLIII
 LAVRENTIUS CARDINALIS RAGGIUS
 EX FRATRE NEPOS ET EXEQUUTOR CURAVIT
 THOMAS RAGGIUS
 PONTIF. CLASSIS. COMMISSARIUS GENERALIS
 FRATER ET HAERES P.

Ἄξιονημόνευτος ὡσαύτως εἶναι, καὶ ἡ ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς (Santa Maria Maddalena), μέχρι τῆς σήμερον σωζομένη ἐπὶ λευκοῦ μαρμάρου ἡδε ἐπιγραφὴ, πρὸς μνήμην αὐτῆς χαρθεῖσα,

D. O. M.
 VENERABILI SORORI MARIAE RAGGI CHIENSI
 ORD. III. S. DOMINICI
 ILLUSTRISS. D. JULIUS MAGDALENUS CAPIFERREUS
 NOBILIS ROMANUS
 LOCUM MONUMENTI AD DEPOSITUM GRATIS
 PROCIT LATIUS IN INSTRUMENTO CONCESSIT
 HAEC XXXXVIII ANNIS NATA CUM SANCTISSIME
 ET RELIGIOSISSIME VIXISSET SPETIALIBUS
 GRATIIS ET FAVORIBUS A DEO DOTATA
 FELICITER IN DOMINO QUIEVIT
 DIE VII JANUARIJ CIO. IJC
 G. E. F. G.

Ἐν ἄλλοις καὶ ὁ εὐπαιδευτος Μιχαὴλ Λόθος ἔγραψε λατινιστὶ τὸν βίον τῆς Χίας ταύτης Μάρτυρος, ἐν δυοὶ βίβλοις. Τοῦτον ἐξέδωκεν ὁ

Παῦλος Μινέρβα Βαράβης, εἰς τὴν Ἰταλικὴν μεθερμηνεύσας ἐν Νεαπόλει τῷ 1609 ἔτει. Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος βιογραφικὸν βιβλίον τοῦ Ἀλλατίου σύγκειται ἐξ ἑκατὸν δέκα ἑπτὰ σελίδων.

XLII

Concordia nationum Christianarum per Asiam, Africam, et Europam, in fidei Catholicae dogmatibus, apud borealis Europae Protestantes deseri contra fas pronuper coeptis. MOGUNTIAE, MDCLV., εἰς 8^{ον}.

Ἴσως τὸ ὑπὸ τοῦ Δουπίνου μνημονευόμενον σύγγραμμα τοῦ Ἀλλατίου **La concorde des nations Chrétiennes d'Asie, d'Afrique et d'Europe sur la foi Catholique abandonnée par les Protestants. MAYENNE, MDCLV., εἰς 8^{ον}**, εἶναι γαλλικὴ μετάφρασις τούτου. Λέγω, ἴσως, διότι δὲν ἔτυχε νὰ τὸ ἀναγνώσω.

XLIII

Eustratii Presbyteri, liber de vita functorum statu. Gr. et Lat. ROMÆ, MDCLV., εἰς 8^{ον}.

Τὸ βιβλίον τοῦτο κατεχωρίσθη καὶ εἰς τὸ εἰκοστὸν ἑβδομὸν τεῦχος (Σελ. 362) τῆς πολυτόμου καὶ πολυτίμου **Bibliotheca Patrum. LUGDUNI, 1677—1715, in folio.**

XLIV

Sancti Methodii, Episcopi et Martyris, convivium decem virginum, sive de castitate ; Gr. et Lat. cum notis et diatriba de Methodiorum scriptis, ad Alexandrum VII, Pontif: Opt: Maximum. ROMÆ, MDCLVI., εἰς 4^{ον}.

Καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ (Σελ. 75) τῆς ἐν Ἀμβούργῳ ἐκδόσεως ἀπάντων τῶν ἔργων τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰππολύτου τῆς τῷ 1718, ὑπὸ Ἰ. Α. Φαβρικίου εἰς φύλλον δημοσιευθείσης ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν, **Sancti Hip-**

polyti Episcopi et Martyris, opera non antea collecta, et partim nunc primum edita, Gr. et Lat; accedunt viror : doct : notæ et animadversiones, juncta appendix scriptorum dubiorum suppositiorumque, nec non quæcunque reperiri potuere ex lucubr : Hippolyti junioris Thebani, ὡς καὶ ἐν τῷ δεκάτῳ ὀγδόῳ (Σελ. 27—240), τῆς συλλογῆς, *Patrologiae Graecae cursus completus*, τῆς ὑπὸ τοῦ **Abbé I. B. Migne**, ἐν Παρισίοις δημοσιευομένης, κατεχωρίσθη τὸ « Συμπόσιον τῶν δέκα παρθένων ἢ περὶ ἀγνείας, τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μεθοδίου Ἐπισκόπου καὶ Μάρτυρος », μετὰ τῆς λατινικῆς μεθερμηνεύσεως καὶ τῶν σημειώσεων τοῦ Ἀλλατίου.

XLV

Carmina Graeca in Christinam Suecorum Reginam. ROMÆ, MDCLVI., εἰς 4^{ον}.

Γνωστὴ τοῖς πᾶσιν ἡ ἐξώμοσις εἰς τὸ Δυτικὸν Δόγμα τῆς τῶν Σουϊδῶν ἀνάσσης Χριστίνας, ἐν Ἰνσπρούχη, τῷ ΑΧΝΕ΄ ἔτει, Νοεμβρίου γ΄. Καίτοι ἐπισκεφθεὶς ἀπάσας τὰς ἐν τῇ Εὐρώπῃ ὀνομαστάς βιβλιοθήκας δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνακαλύψῃ ἀντίτυπον τοῦ ποιηματίου τούτου τοῦ ποιηθέντος πρὸς τιμὴν τῆς ἐν τῷ ἐν Ῥώμῃ ναῶ τοῦ Ἁγίου Πέτρου ταφείσης ἀνάσσης Χριστίνας.

XLVI

Vita e morte del P. F. Alessandro Baldrati da Lugo, fatto morire nella Città di Scio da' Turchi per la Fede Cattolica li 10 di Febrero, 1645. IN ROMA, MDCLVII., εἰς 12^{ον}.

Ὁ Χῖος οὗτος τοῦ καθολικοῦ θρησκευματος μάρτυς ἐγεννήθη ἐν Λούγῳ τῆς Ῥωμανίας, (ἐπαρχίας τοῦ ποτὲ Ἐκκλησιαστικοῦ Κράτους, κειμένης μεταξὺ Φεβράρας καὶ Οὐρβίνου), τὴν 26 Σεπτεμβρίου, τοῦ ἔτους 1595, ἐκ πατρὸς μὲν τοῦ Καίσαρος Βαλδράτη μητρὸς δὲ τῆς Λουκίας δε΄ Βιάνκη, καὶ ἐμαρτύρησεν ἐν Χίῳ, τὴν 10 Φεβρουαρίου, τοῦ 1645. Ἐπὶ τῆς σελίδος, τῆς φερούσης τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ βιογραφικοῦ τούτου δοκιμίου, ὅπερ σύγκειται ἐξ ἑκατὸν εἴκοσι σελίδων ἐκτὸς τῆς προσφωνήσεως τοῦ

συγγραφέως τῷ P. Reverendissimo F. Raimondo Capizucchi, Maestro del Sac. Palazzo Apostolico, σεσημείωται ὅτι ὁ Ἀλλάτιος ἦτο, Academico Umorista di Roma, Incognito di Venetia, et Apatista di Fiorenza.

XLVII

Librorum editorum elenchus; ad Illustrissimum D. Aloysium La-Farina, Marehionem Madoniæ, etc., etc., etc. ROMÆ, MDCLIX, εἰς 12^{ον}.

Τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ φυλλαδίου τούτου ἐπεμψέ μοι ἐκ Παρισίων ὁ περιώνυμος Γάλλος βιβλιογράφος Βρυνέτος, ὀλίγας ἐβδομάδας πρὸ τῆς τελευτῆς αὐτοῦ. Συνίσταται ἐκ δεκατεσσάρων σελίδων, καὶ περιέχει ἀπαιθμησιν τῶν μέχρι τοῦ 1659 ἔτους ἐκδοθέντων συγγραμμάτων τοῦ Ἀλλάτιου. Ἐγγραφή δὲ «Ad instantiam Blasii Diversini, bibliopolæ», ὡς μνημονεύεται ἐν τῇ προμετωπίδι.

XLVIII

De cryptographia Graecorum recentiorum epistola, ad Carolum Morinum, Eminentiss: Cardinalis Barberini bibliothecarium. ROMÆ, MDCLIX., εἰς 8^{ον}.

Ἡ διατριβὴ αὕτη πραγματεύεται περὶ τῆς κρυπτογραφίας τῶν μεταγενεστέρων Ἑλλήνων κρυπτογραφία δὲ εἶνε ἡ μέθοδος τοῦ γράφειν συμβολικῶς.

XLIX

Ἐγχειρίδιον περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος. De processione Spiritus Sancti enchiridion. ROMÆ, 1658., εἰς 12^{ον}.

L

Ἐγχειρίδιον περὶ τοῦ συμβόλου τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου. ROMÆ, 1658., εἰς 12^{ον}.

Ἐμφότερα τὰ ἐγχειρίδια ταῦτα εἰσι γεγραμμένα εἰς χυδαιοτάτην Ἑλληνικὴν γλῶσσαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἣτις ἦτον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἐν Χίῳ καὶ ἀλλαγῷ Γραικο-λατίνοις. Ἰδοὺ τίνι τρόπῳ ἄρχεται τὸ πρῶτον ἐξ αὐτῶν. «Μιλῶ μετὰ σένα, ὦ καλὲ Χριστιανέ, καὶ Φιλορώμαιε, ὅπου ἀγαπᾷς τὸν Θεὸν καὶ δουλεύεις τὸν ὀρθὰ διὰ σωτηρίαν τῆς ψυχῆς σου, καὶ ὄχι μὲ σένα, ὅπου διὰ νὰ ἔβαλες εἰς τὸν νοῦν σου μίαν γνώμην ἢ κακὴν ἢ καλὴν, δὲν μελετᾷς, μηδὲ Θεόν, μηδὲ σωτηρίαν ψυχῆς, ἀλλὰ μὲ πείσμα καὶ φιλονεικίαις, καὶ μὲ ἀλήθειαν, ἢ ψέμματὰ γυρεύεις νὰ τὴν στηρίξεις, καὶ νὰ τὴν βεβαιώσης, καὶ ἀπέκει ἄς ἴπαγῃ ὁ κόσμος ἄνω κάτω. Μιλῶ λέγω μετὰ σένα, κτλ., κτλ.»

LI

Vindiciæ Synodi Ephesinæ, et S. Cyrilli de processione ex Patre et Filio Spiritus Sancti. ROMÆ, MDCLXI, εἰς 8^{ον}.

Ὁ τίτλος δηλοῖ περὶ τίνος πραγματεύεται ὁ ἐκ 554 σελίδων οὗτος τόμος.

LII

Ioannes Henricus Hottingerus, fraudis et imposturæ manifestæ convictus. ROMÆ, MDCLXI, εἰς 4^{ον}.

Αἰτίαν τῆς διατριβῆς ταύτης ἔδωκεν ἡ ἐν τῇ *Historia ecclesiastica Novi Testamenti*. (Tiguri, 1654—67, 9 vols, in 8^ο), ὑπὸ Ὀττινγέρου πραγματεία ἐν ἣ δείκνυνται δῆθεν αἱ μεταξὺ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ τῆς τῶν Διαμαρτυρουμένων ἐκκλησίας ὁμοιότητες, καὶ αἱ μεταξὺ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ τῆς Δυτικῆς μέγισται διαφοραί. Κατὰ τῆς ἀναίρουσης τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ γραφέντα διατριβῆς ταύτης τοῦ Ἀλλατίου ὁ Ὀττινγέρος ἔγραψεν ἑτέραν ἐπιγραφομένην, *De Leone Allatio nimie temeritatis convicto, et perpetuo ecclesiarum Latinæ et Græcæ dissensu, περιεχομένη εἰς τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ Enneas dissertationum philologico-theologicarum Heidelbergensium*. TIGURI, MDCLXII., in 4^{ον}.

LIII

Poeti antichi raccolti da'codici Mss. della biblioteca Vaticana e Barberina. IN NAPOLI, 1661., εἰς 8^{ον}.

Ἡ πολύτιμος, ἀλλὰ πλήρης χασμάτων καὶ σφαλμάτων, συλλογὴ αὕτη ἀρχαίων Ἰταλικῶν ποιήσεων ἀνεκδότων μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, προσεφωνήθη, *Agl' Illmi Signori Accademici della Fucina, della nobile ed esemplar Città di Messina*, καὶ συνοδεύεται ὑπὸ σοφῶν καὶ μακρῶν προλεγομένων, ἐν οἷς ὁ ἐκδότης σαφηνίζει καὶ σχολιάζει τὰς τε ποιήσεις καὶ τοὺς ποιητὰς αὐτῶν. Ὁ *Gustavo Cammillo Galletti*, ἐδημοσίευσεν ἐν Φλωρεντίᾳ τὸ 1847 ἔτος, βιβλίον (σελ. 80), ἐπιγραφόμενον, *Le illustrazioni di Monsignor Leone Allacci alla sua raccolta dei poeti antichi edita in Napoli nell' anno 1664. Premessivi alcuni cenni storico critici intorno alle varie raccolte di antiche Toscane poesie alcune delle quali già edite si danno emendate, καὶ περιέχον πᾶν ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὐτοῦ ὑπόσχεται.* Ὁ δὲ *Cavaliere Alessandro di Mortara*, φυλλάδιον τὴν δετὴν ἐπιγραφὴν φέρον, *Lettera . . . intorno alcuni sonetti della Raccolta de' poeti antichi fatta da Leone Allacci. MILANO, 1820, εἰς 8ον.*

LIV

De cryptographia Graecorum recentiorum epistola secunda, ad Nobilissimum, Illustrissimum atque Sapientissimum Principem Demetrium Francisc. Rhodocanakidem, Chiensem. ROMAE, MDCLXI., εἰς 8ον., MDCLXVI., εἰς 4ον., καὶ PARISSIS, MDCLXVII., εἰς 8ον.

Τὴν πρώτην ἔκδοσιν (σελ. 280) τοῦ σπανιωτάτου τούτου πονηματίου ἐκτησάμην εὐρῶν παρὰ τινι τῶν ἐν Λονδίῳ βιβλιοκαπήλων, καὶ τῇ τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου βιβλιοθήκῃ ἐδώρησα. Καὶ αἱ τρεῖς ἐκδόσεις σῶζονται ἐν τῇ τοῦ Βατικανοῦ καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ βιβλιοθήκῃ.

LV

De octava Synodo Photiana ; annexa est, Ioannis Henrici Hottingeri disputationes apologeticae, de ecclesiae Orientalis atque Occidentalis tam in dogmate, quam in ritibus dissensu, et Iuvenis Ulmensis (Ἡλίας Βεζέλιος) exercitationes historico-theologicae de ecclesia Graecanica hodierna refutatio. ROMAE, 1662., εἰς 4ον., καὶ FRANCOFURTI, MDCLXVI., εἰς 4ον.

Ἐν μὲν τῷ πρώτῳ μέρει τοῦ πονήματος τούτου, τῷ περὶ τῆς Ἡ' Συνόδου πραγματευμένῳ, ὁ Ἀλλάτιος ἀρνεῖται ῥητῶς τὴν ὑπὸ τοῦ Πάπα Ἰωάννου Ἡ' ἀναγνώρισιν τῶν ἀπαιτήσεων Φωτίου τοῦ σοφοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις κατὰ τὸν Ἀλλάτιον ἐπλαστογράφησε τὰ τε πρακτικὰ τῆς Συνόδου καὶ τὰς ἐπιστολάς τοῦ Ποντίφηκος. Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ πειρᾶται ἐκ νέου νὰ ἀνατρέψῃ τὰ ὑπὸ Ἐνρίκου τοῦ Ὄτινγέρου καὶ Ἡλία τοῦ Βεζελίου κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην γραφέντα περὶ τῶν μεγίστων καὶ ἀνυπερβάτων διαφορῶν, τῶν ὑπαρχουσῶν μεταξὺ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὸ τέλος (Σελ. 680-696) τοῦ βιβλίου, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν, *De Ioanna Papissa fabula ab Allatio profligata nonnullorum clarorum virorum elogia*, ὑπάρχουσι μαρτυρίαι Ἀντωνίου Καραχιόλου, Βαρθολομαίου Βεκίου, Φορτουνίου Δικίτου, Φραγγίσκου Μολίνου, Ἰωάννου Θουιλίου, Μαρτίνου Σανδελίου, Λαυρεντίου Πιγγορίου, Ἰωάννου Ἀργόλου, Σιλβέστρου Πετρασάνκτα, Μελχιόρου Ἰνχοφέρου, Βαρθόλδου Νιχουσίου, καὶ ἄλλων σοφῶν ἀνδρῶν, ἐγκωμιάζουσαι τὴν περὶ τῆς Παπίσσης Ἰωάννας διατριβὴν τοῦ Ἀλλατίου. Τὸ σύγγραμμα τοῦ Βεζελίου, τὸ δῶσαν ἀφορμὴν τῷ Ἀλλατίῳ νὰ γράψῃ τὴν ἄνω κατ' αὐτοῦ ἀναίρεσιν, ἐπιγράφεται, *I. N. D. N. I. C. Exercitatio historico-theologica de Ecclesiâ Graecanicâ hodiernâ L. Allatio potissimum, P. Arcudio et B. Nihusio opposita, ab Elia Veielio, nunc SS. Th. Doct. atque Profess. Summiquae apud Ulmanos templi Ecclesiaste. ARGENTORATI, MDCLXVI., εἰς 4^{ov}*. Ἀνταπλήντησε δὲ ὁ Βεζέλιος εἰς τὸ ἀνωτέρω σύγγραμμα τοῦ Ἀλλατίου δι' ἐτέρου ἐπιγραφομένου, *Eliae Veielii, defensio exercitationis historico-theologicae de Ecclesia Graecanica hodierna, adversus refutationem eiusdem à Sene Chio Romae adornatam. FRANCOFURTI, MDCLXVI., εἰς 4^{ov}*.

LVI

De Symeonum scriptis diatriba, Symeonis Metaphrastæ laudatio, auctore Michaele Psello : Sanctæ Mariæ planctus, ipso Metaphraste auctore ; eiusdem aliquot epistolæ, Leone Allatio ipso interprete. Gr. et Lat. PARISIIS, MDCLXIV, εἰς 4^{ov}.

Ἀφορμὴν τῆς περὶ Συμεῶνων, Συμώνων, Σιμωνιδῶν καὶ Σιμωνακτιδῶν διατριβῆς ἔδωκεν ὁ ἐν τῷ ἰδίῳ τεύχει (Σελ. 245-253) ἐκδοθεὶς λόγος Συ-

μεῶνος τοῦ Λογοθέτου τοῦ καὶ Μεταφραστοῦ, «Εἰς τὸν θρῆνον τῆς Ἵπερα-
γίας Θεοτόκου, ὅτε περιεπλάκη τὸ τίμιον σῶμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ.» Σημειωτέον ὅτι ἡ ἀνωτέρω συλλογὴ ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Ἑλλη-
νιστοῦ Φραγγίσκου Κομβεφισίου, ὅστις προσεφώνησεν αὐτὴν Ἀλλατίῳ,
καὶ τῆς ὁποίας τὸ δεύτερον μέρος συνίσταται ἐκ παντοίων πραγματειῶν
Βυζαντινῶν συγγραφέων, ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ Κομβεφισίου τότε κατὰ πρῶτον
διὰ τοῦ τύπου δημοσιευθεισῶν, αἵτινες φέρουσι τὴν ἐπιγραφὴν *Originum
rerumque Constantinopolitanarum manipulus, variis auctoribus.*

LVII

*Palaeologiae gentis, vicissitudines ; ad Alexandrum VII, Pontif:
Opt: Maximum. ROMAE, MDCLXV., εἰς 4^{ον}.*

Περιέχει ἀφήγησιν τῶν μετὰ τὴν ἐκ τῆς Πελοποννήσου ἐκδίωξιν τῶ
1461, τοῦ Δεσπότης Θωμᾶ Παλαιολόγου συμβάντων εἰς τὰ μέλη καὶ
τοὺς μέχρι τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ ἐπιζῶντας γόνους τοῦ Βυζαντινοῦ Αὐτο-
κρατορικοῦ Οἴκου, τοὺς καταγομένους ἐκ τοῦ πρωτογεννοῦς αὐτοῦ υἱοῦ
Ἰωάννου, τοῦ μὴ κλίναντος τὸ γόνυ πρὸς τὴν παπικὴν θέλησιν, ν' ἀρνηθῆ
τὸ θρήσκευμα τῶν πατέρων του, ἀλλ' ἐκ Ῥώμης λάθρα πρὸ τῆς ἀφίξεως
ἐκ τῆς Κερκύρας τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ φυγόντος καὶ εἰς Χίον κατοι-
κήσαντος. Εἰς τοῦτο μόνον τὸ σύγγραμμα τοῦ φιλοπάτριδος Ἀλλατίου
φαίνεται πικρία τις κατὰ τῆς Παπικῆς Ἐδρας, ὡς ἰδιοτελῶς φερθεῖσης
πρὸς τοὺς ἀτυχεῖς πρόσφυγας βασιλόπαιδας Παλαιολόγους.

LVIII

*In Roberti Creygtioni apparatus, versionem et notas, ad
historiam concilii Florentini, scriptam a Silvestro Syropulo, de
unione inter Graecos et Latinos, exercitationes ; ad Reveren-
dissimum Patrem F. Raymundum Capisuccum, Ordinis Praedi-
catorum, Sacri Apostolici Palatii Magistrum. ROMAE, MDCLXVI.,
εἰς 4^{ον}, καὶ 1674, ὡσαύτως εἰς 4^{ον}.*

Ῥοβέρτος Κρεῦχθόνιος πολυμαθὴς τοῦ 15^{ου} αἰῶνος θεολόγος καὶ ἐφημέ-
ριος τοῦ τῆς Ἀγγλίας Μονάρχου Καρόλου τοῦ Β' μεθερμηνεύσας λατι-

νιστί τὴν ὑπὸ Σιλβέστρου τοῦ Συροπούλου (οὐχὶ Σγουροπούλου καθὼς πολλαχοῦ ἐσφαλμένως γέγραπται. Καὶ τῶντι παρατηροῦμεν, ὅτι καὶ αὐτὸς ἰδιοχείρως φαίνεται ὑπογεγραμμένος «Συρόπουλος» καὶ ἀλλαχοῦ [βλ. Φαβρικίου Ἑλλ. Βιβλιοθ. Τομ. ΙΑ', Σελ. 712], καὶ ἐν τῷ ὄρω τῆς Φλωρεντινῆς Συνόδου, τῷ συνταχθέντι ὑπὸ τοῦ ἐκ Νικαίας Καρδινάλιου Βησσαρίωνος, οὗ ἡ ἀρχή, «Εὐφραινέσθωσαν οἱ οὐρανοί») ἑλληνιστὶ γραφείσαν ἱστορίαν τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ Συνόδου, καὶ διὰ τοῦ τύπου ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Exactissima narratio Concilii Florentini, sive vera historia unionis non veræ inter Græcos et Latinos, Gr. scripta per Sylv. Sguropulum Patriar. Constantinop. qui Concilio interfuit; cum versione Latina notisque R. Creyghton, ἐν HAGAE, κατὰ τὸ ΑΧΞ' ἔτος εἰς φύλλον δημοσιεύσας, τοσοῦτον ἐπλήρωσεν αὐτὴν προλεγομένων καὶ σημειώσεων κατὰ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ὥστε ὁ Ἀλλάτιος ἠναγκάσθη νὰ γράψῃ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος διατριβὴν, ἐν ἣ πιερῶς κατ' αὐτοῦ φέρεται, ἐλέγχων αὐτὸν καὶ δικαίως λέγων, ὅτι μεταφράζων παρεμόρφωσε τὰ ὑπὸ τοῦ Συροπούλου ἱστορηθέντα.*

LIX

Istoria Genealogica e Cronologica della Nobilissima Famiglia Rhodocanaki, di Scio. ROMA, MDCLXVI., εἰς 4^{ον}.

Τὸ γενεαλογικὸν τοῦτο σύγγραμμα, τὸ ἐν τῇ Βατικανῇ Βιβλιοθήκῃ καὶ παρ' ἐμοὶ διατηρούμενον, θὰ ἐκδώσει ὅσον οὕτω μετὰ Ἑλληνικῆς μεθερμηνεύσεως καὶ σημειώσεων ὁ πλείστης τιμῆς ἄξιος καὶ περὶ τὴν τοῦ Μεσαιῶνος ἱστορίαν πολυμαθέστατος νέος Ἰωάννης Α. Ῥωμανός, καθότι ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Οἴκου τούτου περιέχεται καὶ ἡ τῆς Τουρκοκρατουμένης Ἑλλάδος.

LX

Drammaturgia, divisa in sette indici, con tavola degli autori. IN ROMA, MDCLXVI, εἰς 8^{ον}, καὶ IN VENEZIA, MDCCLV, εἰς 4^{ον}, μὲ τὴν ἐπιγραφὴν, Drammaturgia di Lione Allacci accresciuta e continuata fino all' anno MDCCLV.

Σπάνιον καὶ πολύτιμον βιβλίον, περιέχον ἀπαιθμησιν καὶ σύντομον

περιγραφὴν ἀπάντων τῶν Ἰταλιστῶν μέχρι τοῦ ΑΧΞΣΤ΄ ἔτους γραφέντων, καὶ ἐν Ἰταλίᾳ ἢ ἀλλοῦ τῆς Εὐρώπης ἐπὶ θεάτρου παρασταθέντων δραμάτων ἐμμέτρων τε καὶ πεζῶν, ἅπερ ἐγίνωσκεν ὁ συγγραφεὺς ὅτι ἐσώζοντο, μετὰ ὀνομαστικοῦ πίνακος τῶν γραψάντων αὐτά. Ἡ ἐν Βενετίᾳ δευτέρα ἐκδοσις αὐτοῦ περιέχει πολλὰς προσθήκας καὶ διορθώσεις τῶν Giovanni Cendonii, Apostolo Zeno, P. F. Giovanni degli Agostini, καὶ ἄλλων.

LXI

Τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νείλου τοῦ Ἀσκητοῦ, μαθητοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἐπιστολῶν βιβλία Δ΄. S. P. N. Nili Ascetae, discipuli S. Ioannis Chrysostomi, epistolarum libri quatuor; additae sunt variae lectiones in eiusdem S. Nili narrationem caede monachorum, ex variis Codd: MM. SS; diatriba quoque eiusdem Allatii, de Nilis et eorum scriptis; ad Serenissimum Principem Raynaldum Estensem. ROMAE, MDCLXVIII, εἰς φύλλον.

Καὶ ἐν τῷ πέμπτῳ τόμῳ τῆς ἑλληνικῆς βιβλιοθήκης τοῦ Φαβρικίου εὑρηται ἡ περὶ Νείλων διατριβή. Ὁ δὲ ἐπὶ πολυμαθεῖα περικλεέστατος Ἀββᾶς Migne συμπεριέλαβε ἐν τῇ συλλογῇ αὐτοῦ Patrologiae Graecae cursus completus (Tom. 79, pag. 26 — 582), τὰ τέσσαρα βιβλία τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Νείλου μετὰ τῆς Λατινικῆς μεταφράσεως καὶ τῶν σημειώσεων τοῦ Ἀλλατίου.

LXII

Variae lectiones ad Constantini Manasses breviarium historicum. PARISIIS, MDCLV., εἰς φύλλον.

Εὑρηται ἐν τῷ τέλει τῆς ὑπὸ Καρόλου Ἀνρίθα τοῦ Φαβρότου κατὰ τὸ ΑΧΝΕ΄ ἔτος ἐν Παρισίοις ἐκδοθείσης καὶ μέρος τῆς σειρᾶς τῶν Βυζαντινῶν ἱστορικῶν ἀποτελούσης «Χρονικῆς Συνόψεως διὰ πολιτικῶν στίχων ἐκ τῆς κοσμοποιίας, μέχρι τῆς βασιλείας τοῦ Βοτανειάτου Κυροῦ Νικηφόρου.» Κωνσταντίνου τοῦ Μανασσή.

LXIII

De Ioanne Damasceno et ejusdem scriptis diatriba. PARISIIS, MDCCXII, εἰς φύλλον.

Ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τῆς διτόμου συλλογῆς τῶν «Ἀπάντων» Ἰωάννου τοῦ Δαμασκίνοῦ τῆς ὑπὸ τοῦ Μιχαὴλ Λε-Κιένου Ἑλληνο-λατινιστὶ εἰς φύλλον ἐκδοθείσης.

LXIV

Descriptio Graeci codicis Chisiani, quo Sacra Biblia continentur. ROMAE, MDCCXL., εἰς φύλλον.

Ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ τοῦ I. Βλανκίνη συγγράμματι, *Vindiciae canonic. script.* (σελ. XXVCLXII—LXVII), ROMAE, MDCCXL., εἰς φύλλον.

LXV

Ἰλίου εἰκῶν. ROMAE, MDCCCL., εἰς 8^{ον}.

Τὸ μέχρι τοῦ 1850 ἔτους, ἀνέκδοτον δοκίμιον τοῦτο τοῦ Ἀλλατίου, ἐδημοσιεύθη τότε τὸ πρῶτον ἐν τῇ συλλογῇ (σελ. 531—536), *Anecdota Graeca, e Mss. bibliothecis Vaticana, Angelica, Barberiniana, Valliceliana, Medicea, Vindobonensi*, τῇ ὑπὸ τοῦ Π. Μαρτράνγα ἐκδοθείσῃ. Ἀρχεται δὲ οὕτω. «Ἰλίου κρήδεμνα ταῦτα, ὧ παῖ πεδία δ' ἐκείνα τὰ Τρωϊκά, καὶ πανελλήνων ὄλος στρατός· τὸ δ' ἐκείθεν ἐπιρρέον ὕδωρ καὶ ταῖς ὄχθαις σφρανούμενον ἐπὶ χλωρᾷ κόμῃ, Σκαμάνδρου ῥοαί· εἰ δὲ μεθύειν δοκεῖ τοῖς ῥεύμασι καὶ οἶον ἄνθη βέβαπται τῷ αἵματι, μηδὲν μὴ πτοηθῆς, μηδὲ φρίξης· ὁ γὰρ τῆς Θετιδος τοῖς ὄπλοις κατάχαλκος, ἐδημιούργησε δὲ ταῦτα Ἡφαίστου χεὶρ ἢ ἔθει Θεῶν ὄλος κτλ.»

LXVI

Tres grandes dissertationes, de Nicetis, de Philonibus et de Theodoris. ROMAE, MDCCCLIII., εἰς φύλλον.

Αἱ τρεῖς διατριβαὶ αὐταὶ περιέχονται εἰς τὸν ἕκτον τόμον (Μέρος Β', σελ. 1—202) τοῦ τὴν ἐπιγραφὴν **Nova Patrum bibliotheca** φέροντος πολυτίμου καὶ πολυτόμου συγγράμματος, τοῦ ὑπὸ τοῦ κλεινοῦ Καρδινάλιου Μαΐου ἐκδοθέντος, ἔνθα συμπεριελήφθη καὶ ἡ ἕως τότε ἀνέκδοτος βιογραφία τοῦ «ἐπὶ μυρία σοφία τε καὶ φιλανθρωπία καὶ πρακτικῇ θεοσεβείᾳ ἄπληστον τὴν μνήμην καταλιπόντος» Ἀλλατίου, ἡ ὑπὸ τοῦ πολυμαθεστάτου φίλου αὐτοῦ, τοῦ κατὰ τὸ 1682 ἐφόρου τῆς Βατικανῆς βιβλιοθήκης διορισθέντος, Στεφάνου Γραδίου τοῦ ἐκ Ῥαγούζης, λατινιστὶ γραφεῖσα, καὶ εἰς τὴν ἐν Ῥώμῃ Βαλλιτσελλιανῆν βιβλιοθήκην, ἐν ᾗ πολλὰ χειρόγραφα τοῦ Ἀλλατίου σώζονται, μέχρι τοῦ νῦν διατηρούμενη. Δυστυχῶς τὸ τὰ μετὰ τὴν ἀποφυλάκισιν τοῦ Ἀλλατίου μέχρι τῆς τελευτῆς αὐτοῦ πραγματευόμενον μέρος τοῦ χειρογράφου ἀπωλέσθη. Τὸ δημοσιευθὲν κατέχει εἴκοσι καὶ πέντε σελίδας, ἐν αἷς οὐδεμία χρονολογία τῶν διαφόρων ἀξίων λόγου συμβεβηκότων τοῦ βιογραφουμένου μνημονεύεται. Ἡ διατριβὴ *De Theodoris et eorum scriptis*, συμπεριελήφθη καὶ εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Ἀββᾶ I. P. Migne τὴν ἐν Παρισίοις δημοσιευομένην, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν, *Patrologiae cursus completus*. (Vol. X, pag. 1206—1232).

LXVII

Georgii Metochitae, Diaconi Magnae Ecclesiae, refutatio trium capitum, a Maximo Planude, Monacho, editorum. PARISIIS, 1866., εἰς 8^{ον}.

Ἡ τοῦ Γεωργίου Μετοχίτου Διακόνου τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας «Ἀντίρρησις τῶν τριῶν κεφαλαίων ὧν ἐξέθετο Μάξιμος Μοναχὸς ὁ Πλανούδης», εὑρίσκεται μετὰ τῆς Λατινικῆς τοῦ Ἀλλατίου μεθερμηνεύσεως, ἐν τῷ 441 Τόμῳ (Σελ. 1275—1308), τῆς ἀξιολόγου Συλλογῆς ἑλληνικῶν θεολογικῶν συγγραφῶν, τῆς ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Patrologiae Graecae cursus completus* ἐν Παρισίοις ὑπὸ τοῦ Ἀββᾶ Μινιᾶ δημοσιευομένης.

LXVIII

Ἐπιστολαὶ φιλολογικαί, θεολογικαί, φιλοσοφικαί, ἀρχαιολογικαὶ καὶ οἰκιακαί, Λατινιστί, Ἑλληνιστί, Ἰταλιστί καὶ Γαλ-

λιστί γραφείσαι φίλοις καὶ γνωρίμοις ἀνδράσι καὶ ἐν παντοίοις συγγράμμασιν αὐτῶν καταχωρισθεῖσαι.

Ἴδιον τεῦχος, περιέχον συλλογὴν ἀπασῶν τῶν κατὰ καιροὺς ὑπὸ τοῦ Ἀλλατίου γραφειῶν ἐπιστολῶν, δὲν ἐξεδόθη εἰσέτι, μολονότι αὐτὸς ὁ Ἀλλάτιος ὀλίγον πρὸ τῆς τελευτῆς εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἐκδώσῃ τοιοῦτον. Ἀρκετὸς αὐτῶν ἀριθμὸς εὔρηται ἐν τῷ πέμπτῳ τόμῳ τοῦ συντάγματος Πέτρου Βουρμανίου, *Sylloges epistolarum a viris illustribus scriptorum.* (LEIDAE, 1727., in 4°), ἐν τῷ τριακοστῷ τῆς τοῦ Ἀγγέλου Καλογερά, *Raccolta d' opuscoli scientifici e filologici.* (VENEZIA, 1728 — 1749., in 8°), ἐν ταῖς *Antiquitates Ecclesiae Orientalis, clarissimorum virorum Card. Barberini, LEONIS ALLATII, Luc. Holstenii, etc., dissertationibus epistolicis enucleatae; nunc ex ipsis autographis editae, etc.* (LONDINI, 1682., in 8°, καὶ 1683., in 12°), ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τῶν τοῦ δικηγόρου Καρόλου Φέα, *Miscellanea filologica, critica e antiquaria.* (IN ROMA, 1790., in 8°), ἐν τῷ τρίτῳ μέρει τῆς συλλογῆς τῶν *Lettere memorabili.* (IN ROMA, 1675., in 12°), *Μιχαὴλ Ἰουστινιάνη, ἐν τῷ τοῦ Φορτουνίου Λικῆτου, De quaesitis per epistolas à clarissimis viris responsa.* (BONONIAE, 1640, in 4°, et UTINAE, 1646—1653, in 4°), ἐν τοῖς τοῦ Στεφάνου Βαλουζίου, *Miscellanea.* (PARISIS, 1678., in 8°), ἐν τῷ τοῦ ὑπὸ τοῦ Ριχάρδου Σίμωνος ἐκδοθέντι βιβλίῳ, *Fides Ecclesiae Orientalis, seu Gabrielis Philadelphiensis opuscula, nunc primum de Graecis conversa; cum notis uberioribus, quibus nationum Orientalium persuasio, maximè de rebus Eucharisticis, ex libris praesertim manuscriptis vel nondum hatio donatis illustratur.* etc., etc. (PARISIS, 1671., in 4°) καὶ ἀλλαχοῦ. Λέγεται ὅτι ὁ Ἀλλάτιος ἐκράτει ἀνταπόκρισιν μετὰ τεσσαράκοντα ἑπτὰ σοφῶν συγγράμμων ἀνδρῶν, ἐπομένως αἱ ὑπ' αὐτοῦ γραφείσαι ἐπιστολαὶ θὰ ἦσαν ἀπειρήριθμοι καὶ διδακτικώταται.

LXIX

Ἐπιγράμματα εἰς τὴν συλλογὴν τῶν δημοτικῶν ἀσμάτων Ἀντωνίου τοῦ Καρέννου, εἰς Ἀντώνιον Βροῦνον, εἰς διαφοροὺς

Πρίγγιπας τοῦ Ῥοδοκανακείου Οἴκου, εἰς τὰ ποιήματα Γασπά-
ρου δὲ Συμεῶνος, εἰς ἰατρικὰς ἡμερίδας Ἄνδρα, Ἄργολη καὶ
εἰς παντοῖα ἄλλα συγγράμματα.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν διὰ τοῦ τύπου μέχρι τῆς πα-
ρούσης ἐποχῆς δημοσιευθέντων συγγραμμάτων ²²) τοῦ ἡμε-
τέρου πατριώτου Λέοντος ἱκανὰ νομίζω, καθ' ὅσον ὁ σκοπὸς
τοῦ παρόντος βιογραφικοῦ δοκιμίου ἐπιτρέπει, ἵνα δώσωσι τῷ
ἀναγινώσκοντι γενικὴν τινὰ ἰδέαν περὶ αὐτῶν, νῦν δὲ προ-
βῶμεν εἰς τὴν ἀπαριθμῆσιν τῶν ἐν ταῖς ἀπανταχοῦ τῆς Ἑ-
σπερίας Εὐρώπης ὀνομασταῖς βιβλιοθήκαις ἀποκειμένων, ὅ-
σον γ' ἐγὼ γινώσκω, ἀνεκδότων χειρογράφων, ὧν τὰ πλείω
εἰσὶ Λατινικαὶ μεθερμηνεύσεις ἑλληνικῶν συγγραφῶν τῆς
Βυζαντινῆς ἐποχῆς, μὴπω εἰσέτι τυπωθεισῶν.

ΛΕΟΝΤΟΣ ΑΛΛΑΤΙΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΞΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΙΣ

ΕΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΙΣ ΑΠΟΚΕΙΜΕΝΑ.

-
- I. De fine vitae Ioannis Evangelistæ commentarius. (Λατ.).
 - II. De differentiis Græcorum et Latinorum in cæremoniis Ecclesiasticis et Fide. (Λατ.).
 - III. Conciliorum Ferrariensis et Florentini Acta, notis et animadversionibus illustrata (Λατ.).
 - IV. De schismate Græcorum historia. (Λατ.).
 - V. De Ptolemæis Aegypti Regibus. (Λατ.).
 - VI. Bibliotheca de scriptoribus Græcis prophanis. (Λατ.).
 - VII. De Leonibus et eorum scriptis diatriba. (Λατ.).
 - VIII. Bibliotheca de scriptoribus Græcis ecclesiasticis. (Λατ.).
 - IX. Commentarius in libellum Longini, de sublimi genere dicendi. (Λατ.).
 - X. De Constantinis et eorum scriptis diatriba. (Λατ.).
 - XI. De fine temporum. (Λατ.).
 - XII. De Sophocle et Euripide iudicium, et amborum comparatio. (Λατ.).
 - XIII. De mandragora liber. (Λατ.).
 - XIV. De Academiis Orbis et earum institutione. (Λατ.).
 - XV. Ecclesiæ Orientalis historia. (Λατ.).
 - XVI. Homerus a calumniis vindicatus. (Λατ.).
 - XVII. Excercitationes contra recentiorum calumnias in antiqui ævi scriptores et lumina. (Λατ.).

- XVIII. De conscribendis epistolis. (Λατ.).
- XIX. Notæ in B. Alanum de complanctu naturæ. (Λατ.).
- XX. De poëtica, excercitationes adversus hypercriticos recentiores. (Λατ.).
- XXI. De ecclesiastica musica Græcorum vetustiorum et recentiorum. (Λατ.).
- XXII. In Aristotelis hymnum, Hermiæ dictum, commentarius. (Λατ.).
- XXIII. Declamatio contra scriptionem, habita in Academia Humoristarum. (Λατ.).
- XXIV. Historia astrologica. (Λατ.).
- XXV. De magnete libri III. (Λατ.).
- XXVI. In Pselli libellum de mirabilibus auditionibus schediasma. (Λατ.).
- XXVII. Vetus Tacito lectio restituta. (Λατ.).
- XXVIII. Sacrarum observationum liber, ubi varia de ritibus Ecclesiæ Græcæ exponuntur. Inter ea erunt, de Dominicis Græcorum, de officiis monasteriorum Græcorum, de musica recentiorum Græcorum, de melodis Græcorum, et multa alia. (Λατ.).
- XXIX. Epistola ad Laurentium Forerum, quid sentiant Græci de ubiquitariis. (Λατ.).
- XXX. De præputio Domini nostri Jesu Christi diatriba. (λατ.).
- XXXI. In Henrici Spondani continuationem Cæsaris Baronii annalium, notæ. (Λατ.).
- XXXII. In Emin: Cardinal: Barberinum oratio Graeca, tum Collegium Græcorum reviseret. (Έλλ-λατ.).
- XXXIII. Anachronismus, carmine Græco elegiaco expressus. (Έλ.).
- XXXIV. Carminum graecorum sylvæ. (Έλλ-λατ.).
- XXXV. De libris apocryphis. (Λατ.).
- XXXVI. Prelato in Roma, meditazione, osia soliloquio sopra la vanità del mondo, e delle cariche e onori della Corte di Roma, e sopra la tranquillità dell' animo. (Ιταλ.).
- XXXVII. 'Επιστολαί. (Λατ., Έλλ., Γαλλ. και 'Ιταλ.).
- XXXVIII. De aedificiis Pauli V. (Λατ.).

ΛΕΟΝΤΟΣ ΑΛΛΑΤΙΟΥ
ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΞΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ.

ΜΕΘΕΡΜΗΝΕΥΣΕΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΑΤΙΝΙΚΗΝ.

I. NICEPHORI BLEMMIDAE, *Geographia compendiaria*. (Ἑλληνο-λατινιστί). Ἄρχ. «Βουλόμενος δὲ ὡς ἐν συντόμῳ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ζωγραφῆσαι» κτλ.

II. NICEPHORI BLEMMIDAE, *Alia de terra historia compendiosa*. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Ἡ γῆ τὴν μέσσην τοῦ παντὸς ἔλαχε χώραν» κτλ.

III. ANONYMI, *Sancti Isidori Chiensis martyrium*. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» κτλ.

IV. ANONYMI, *Vita Sancti Cosmæ melodi*. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Τιμᾶν ἐστὶν ἄξιον τοὺς ἐφευρηκότας τὰ κάλλιστα» κτλ.

V. ANONYMI, *Methodii Patriarchæ Constantinopolitani vita*. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Μεθόδιος πατὴρ μὲν ἦν» κτλ.

VI. ANONYMI, *Synodus sub Emmanuele Comneno, Imperatore Byzantino, contra Soterichum et socios*. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Ἐπειδὴ ὁ μακρὸς χρόνος καινὸν ἀεὶ τι προΐσχεται» κτλ.

VII. ANONYMI, *Tomus Synodicus contra Ancyranum*. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Ἡ μὲν οὖν παρὰ τῶν χρηματισάντων τούτων Ἀγκύρας τε» κτλ.

VIII. THEODORI PRINCIPIS RHODOCANAKIDIS²³), *Geographica hypotyposis*. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Ἡ τῆς ὅλης γῆς περίμετρος σταδίων εἴκοσι πέντε μυριάδων καὶ δύο παραδέδοται» κτλ.

- IX. GEORGHII GEMISTI, In Strabonis Geographica.** (Έλλ-λατ.).
Άρχ. «Ούτε τὴν θάλατταν τὴν Κασπίαν ὀρθῶς οἰεταὶ Στράβων» κτλ.
- X. GEORGHII GEMISTI, De Figura terræ habitatae.** (Έλλ-λατ.).
Άρχ. «Τὸ τῆς γῆς τῆς οἰκουμένης σχῆμα» κτλ.
- XI. GEORGHII GEMISTI, Chorographia Thessaliæ.** (Έλλ-λατ.). Άρχ.
«Ἡ χώρα πλὴν ὅσον ποταμόκλυστος ἐστὶ» κτλ.
- XII. ANONYMI, De Istro fluvio.** (Έλλ-λατ.). Άρχ. «Ὅτι ὁ Ἴστρος ὁ
ποταμὸς ὁ λεγόμενος Φεισῶν» κτλ.
- XIII. ANONYMI, De septem Orbis miraculis.** (Έλλ-λατ.). Άρχ. «Ἐέ-
νον θέαμα τῶν πάλαι πυραμίδων» κτλ.
- XIV. ANONYMI, Ordo Episcoporum et Metropolitanorum sub Pa-
triarchis Antiocheno et Hierosolymitano.** (Έλλ-λατ.). Άρχ. «Ὁ Καθο-
λικὸς Ῥωμαγύρεως, ἦτοι Περσίας» κτλ.
- XV. IOANNIS CANABUTII, De Insula Samothraciæ et Diis Troi-
cis, ad Æni et Samothraciæ Principem.** (Έλλ-λατ.). Άρχ. «Τῆς δου-
λικῆς ταύτης καὶ τολμηρᾶς ἀναφορᾶς πρὸς τὴν σὴν αὐθεντίαν» κτλ.
- XVI. LEONARDI ARETINI, De republica Florentinorum.** (Έλλ-
λατ.). Άρχ. «Ἐπειδὴ ἐπιθυμοῦμεν εἰδέναι τὴν πολιτείαν τῆς ἡμετέρας πό-
λεως, ὁποῖα τίς ἐστὶ» κτλ.
- XVII. IOANNIS PHILADELPHIENSIS Excerpta.** (Έλλ-λατ.). Άρχ. «Ὀρ-
θῶς ἄρα οἱ τὰ μυθικὰ, τὸν Κρόνον τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας» κτλ.
- XVIII. BRYSONIS PHILOSOPHI, De extremis diebus carmen iam-
bicum.** (Έλλ-λατ.). Άρχ. «Ἀρχὴ κακῶν γε προσδραμεῖται τῇ χθονὶ» κτλ.
- XIX. DIONIS SOPHISTÆ, Epistolæ V.** (Έλλ-λατ.). Άρχ. «Συνίστημί
σοι, φίλων φίλτατε, τὸν τὴν δε τὴν ἐπιστολὴν φέροντα νεανίσκον» κτλ.
- XX. STEPHANI RHODOCANAKIDIS ²⁴) Principis, Carmina non-
nulla.** (Έλλ-λατ.). Άρχ. «Τοσοῦτος ὁ πλοῦς καὶ μάττη καὶ ποῦ πλέω» κτλ.
- XXI. MICHÆLIS PSELLI, Opusculum de admirabilibus lectioni-
bus.** (Έλλ-λατ.). Άρχ. «Μηδὲ καινῶν ἀναγνωσμάτων εἴης ἀνήκοος» κτλ.
- XXII. ZOSIMI, In Demosthenem oratio.** (Έλλ-λατ.). Άρχ. «Δευτέ-
ρω μοι λοιπὸν ἐπιβεῖναι τῷ Παιανιεῖ καιρὸς» κτλ.
- XXIII. DIOGENIS CYNICI, Epistolæ ineditæ.** (Έλλ-λατ.). Άρχ. «Διο-
γένης Ἀπολλήξειδι χαίρειν. Θηβαῖς Μεγάσθενες ἀπεθέμην τὰ πολλά» κτλ.
- XXIV. GREGORII CYPRII, Patriarchæ Constantinopolitani, De sui
ipsius vita ita disposita, ut ab alio narrari videatur.** (Έλλ-λατ.).
Άρχ. «Πατρίς μὲν τῷ συντεταχότι τὸ βιβλίον, Κύπρος ἡ νῆσος» κτλ.

XXV. ANASTASII, Antiocheni Patriarchæ, De coacta in Perside Orientalium Episcoporum Synodo. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Βασιλεύοντος Ἀρμένάτου τῆς Περσικῆς χώρας» κτλ.

XXVI. NICETAE Chartophylacis Thessalonicensis, De dissidiis inter Græcos et Latinos, alio atque alio tempore exortis. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Ἐπὶ Γρατιανοῦ, διὰ Παυλίνον τὸν τῶν Εὐσταθιανῶν ἀρχηγόν» κτλ.

XXVII. METHODII PATARENSIS, De libero arbitrio fragmentum. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Ὁ μὲν Ἰθακῆσιος γέρον κατὰ τὸν τῶν Ἑλλήνων μῦθον» κτλ.

XXVIII. IOANNIS DAMASCENI, Libellus rectæ fidei. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Πιστεύω εἰς ἓνα Θεὸν Πατέρα παντοκράτορα» κτλ.

XXIX. IOANNIS DAMASCENI, De virtutibus et vitiis. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Ἰστέον ὅτι ἀπλοῦς ὢν ὁ ἄνθρωπος» κτλ.

XXX. THEODORI STUDITAE, Laudatio in S. Bartholomaeum Apostolum. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Μέγιστος ἀγὼν, προθήσω δέ τι, καὶ κλέος» κτλ.

XXXI. ARSENI, Archiepiscopi Corcyrensis, Laudatio in S. Andream Apostolum. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Ζωγράφοι μὲν καὶ λογογράφοι τὴν ἴσιν τοῖς ἐντυγχάνουσι προξενοῦσιν ὠφέλειαν» κτλ.

XXXII. PHOTII, Patriarchæ Constantinopolitani, Epistola ad Nicolaum Papam. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Ὅτε τῆς ἱεραρχίας κατὰ νοῦν τὸ μέγεθος ἀνακλήψομαι» κτλ.

XXXIII. MICHAELIS GLYCAE, De pœnitentia Salomonis. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Εἰ δέ τις καὶ περὶ τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος μαθεῖν βούλεται» κτλ.

XXXIV. MICHAELIS GLYCAE, De assumptione B. M. Virginis. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Περὶ δὲ τῶν συμβεβηκότων τῇ Ἀειπαρθένῳ τοῦ Κυρίου Μητρὶ» κτλ.

XXXV. IOANNIS PHURNAE, Ad Gregorium Antigonitem, de missa præsanctificatorum. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Ἐμοὶ δοκεῖ, Πάτερ Ἄγιε, μὴ δεῖν ὅλως ἐν ταῖς ἀγίαις τεσσαρακοσταῖς» κτλ.

XXXVI. LIBANII Declamationes. (Ἑλλ-λατ.).

Ἐκτὸς τῶν ἐν Παρισίοις κατὰ τὸ 1627 (εἰς φύλλον), καὶ ἐν Ρώμῃ τῷ 1644 (εἰς 8^{ον}), ἐκδοθέντων λόγων Λιβανίου τοῦ Σοφιστοῦ.

XXXVII. MICHAELIS PSELLI, In pulicem oratio. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Τὸν κώνωπα φασὶν ὡς ἐλέφαντα, καὶ ἵνα γε καθ' εἰρμὸν ὁ λόγος προῖοι» κτλ.

XXXVIII. MICHAELIS PSELLI, Pediculi laudatio.(Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Ὁ φθεῖρ ἴσως τῆ ψύλλῃ τῆς εὐφημίας ἐπιβασκῆνειεν » κτλ.

XXXII. MICHAELIS APOSTOLII, Oratio funebris in Bessarionem Cardinalem. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. « Ἐμελλον ἄρα μετὰ τὰ πολλὰ ἐκεῖνα δεινά, καὶ τὴν τῆς ἱερᾶς καὶ φίλης ἡμῶν πατρίδος » κτλ.

XL. MICHAELIS APOSTOLII, Προσφώνημα in Bessarionem Cardinalem. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. « Τ' ἀγαθὰ τῶν ἔργων θειότατε Καρδινάλιον » κτλ.

XLI. GEORGII TRAPEZUNTII, De recta Christianorum fide, ad Ameram, cum captasset Constantinopolim. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. « Πολλὰ ἐστὶ τὰ παρακινήσαντα καὶ πείσαντά με τολμῆσαι » κτλ.

XLII. NICEPHORI BLEMMIDAE, De officio Imperatoris.(Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. « Παλαιός τις νόμος ἐπεκράτησε τοῖς πράγμασι συμφωνῶν » κτλ.

XLIII. ANONYMI, In Cantica Canticorum expositio. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. « Πολλοὶ τῶν παρ' Ἑλλῆσι σοφῶν, περὶ ἔρωτος λόγου, τὴν ψυχὴν ἐπ' αὐτὴν τὴν οὐρανίαν ἀψίδα » κτλ.

XLIV. Illustrissimi Celsissimique Principis JOANNIS RHODOCANACIDIS 2us) Chiensis, Ad Summum Pontificem Paulum V epistola, de procuranda unione Græcorum. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. « Μακαριώτατε πάτερ. Τῶν πραγμάτων τὰ μὲν ἔργοις, τὰ δὲ λόγοις δείκνυται, τὰ δὲ ὑπ' ἀμφοτέρων » κτλ.

XLV. LEONIS SICULI Grammatici, Laudatio in S. Nectarium Patriarcham Constantinopolitanum. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. « Ἀρετὴν ἐπαινεῖν αἰρετὸν » κτλ.

XLVI. NICOLAI PEPAGOMENI, Laudatio in S. Isidorum Martyrem Chium. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. « Ἰσίδωρον τὸν γενναῖον λόγοις ἐγκωμιᾶσαι τῶν καθάπαξ ἄν εἴη » κτλ.

XLVII. BASILII SELEUCIENSIS, Oratio in S. Pentecostem. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. « Πυκνὰ μὲν, ἀλλ' ἐπωφελεῖ τῆς Ἐκκλησίας τὰ πνευματικά » κτλ.

XLVIII. BASILII SELEUCIENSIS, Oratio in B. Iobum. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. « Ὡσπερ οἱ κατὰ γῆν βασιλεύοντες, τοὺς ὑπὲρ αὐτῶν ἐν παρατάξεσιν ἀριστεύσαντας » κτλ.

XLIX. IOANNIS DAMASCENI, Oratio in Hypapantem Domini Nostri Jesu Christi. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. « Εἶχε μὲν ἡ τῶν γενεθλίων πανήγυρις » κτλ.

L. IOANNIS DAMASCENI, Oratio in diem natalem Domini. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Ὅποταν τὸ ἔαρ ἐπέλθη, τὰ τῶν σωμάτων στοιγεία» κτλ.

LI. NILI CHII, Metropolitæ Rhodi, Laudatio in Sanctam Matronam Chiam. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Ὁὐ ξένα τὰ τῆς παρουσίας ἡμῶν πανηγύρεως» κτλ.

LII. NICEPHORI BLEMMIDAE Monachi, De vita et rebus S. P. N. Pauli Latrensis. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Μάτην οἱ πολλοὶ τὸν χρόνον αἴτιον ἀξιοῦσιν εἶναι τοῦ περὶ τὰ καλὰ ζήλου» κτλ.

LIII. IOANNIS STAURACII, Chartophylacis Thessalonicensis, Oratio in miracula myrorrhœ Magni Demetrii. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Ὁ λόγος, τοῦ μυρορρόα Δημητρίου τὰ θαύματα. Ποῦ γὰρ δίκαιον τὴν τοσοῦτων θαυμάτων» κτλ.

LIV. GEORGII GRAMMATICI, Laudatio in S. Barbaram. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Ἔστι μὲν τοῖς οὐκ ἀξίοις ἐπισφαλές τῶν ὑπὲρ ἀξίαν ἐφάπτεσθαι» κτλ.

LV. MICHAELIS APOSTOLII Byzantini, Expositionum in artem rhetoricam, cum a Cristianis tum ab Ethnicis traditarum. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Πρὸ τῆς ἀκριβοῦς ἐκθέσεως τῶν κατὰ μέρος ὀφειλόντων ἐν τῷ παρόντι θεωρηθῆναι πονήματα» κτλ.

LVI. MATTHAEI CAMARIOTAE, Compendium in rhetoricas exercitationes. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Ὅρος προγυμνάσματος. Προγύμνασμα ἐστὶ» κτλ.

LVII. TROILI SOPHISTAE, In artem rhetoricam Hermogenis. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Ἐπειδὴ σὺν Θεῷ τῆς ῥητορικῆς ἀρχόμεθα τέχνης» κτλ.

LVIII. GEORGII PACHYMERAE, De probationibus. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Πᾶν κεφάλαιον κατασκευάζεται» κτλ.

LIX. ROMANI SOPHISTAE, Περὶ ἀνειμένου. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Ὁὐκ ἀγνοῶ μὲν ὡς τολμηρὸς καὶ περίεργος εἶναι δόξω» κτλ.

LX. MATTHAEI CAMARIOTAE, Synopsis figurarum, quarum Hermogenes meminit in libris de inventione et de ideis. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Στρογγύλον σχῆμα ἐστὶ τὸδε» κτλ.

LXI. HERODIANI, De figuris. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Σχῆμα ἐστὶν ἐξ ἀλλήλων φράσεως ἀπὸ τοῦ καταλλήλου ἐπὶ τὸ κρεῖττον» κτλ.

LXII. MICHAELIS APOSTOLII, Byzantini, De figuris poëticis. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Φράσις ἐστὶ λόγος ἐγκατάσκευος ἢ λόγος» κτλ.

LXIII. MICHAELIS PSELLI, Quæ sit historiarum differentia, qua-

rum alteri Chariclea, alteri Leucippe, argumento sunt. (Ἑλλ-λατ.).

Ἄρχ. «Πολλοὺς οἶδα καὶ τῶν ἄγαν πεπαιδευμένων» κτλ.

LXIV. DIONIS SOPHISTÆ, Epistolæ. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Συνίστημί σοι τὸν φέροντα τὴν ἐπιστολὴν ἄνδρα» κτλ.

LXV. GEORGHII HAGIOPOLITAE, Oratio de Angelis. (Ἑλλ-λατ.).

Ἄρχ. «Καὶ πάλαι τῷ Θεῷ Δαυὶδ περὶ ἡμῶν πάντως προκελαδῆσαν τὸ πνεῦμα» κτλ.

LXVI. LEONIS CENTURIPINI, Oratio in S. Iacobum Apostolum.

(Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Ἰλικὴ μὲν αἴσθησις ἤδεται τοῖς ὦν ἀντιλαμβάνεσθαι πέφυκεν» κτλ.

LXVII. THEODOSII DIACONI, De excidio Cretensis, ad Imperatorem Romanum. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Ῥώμη παλαιὰ μὴ φθόνει τὸν Δεσπότην» κτλ.

LXVIII. ANONYMI, Chronicon secundum traditionem Septuaginta interpretum, et aliorum expositorum. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Ἄδὰμ πρῶτος ἄνθρωπος γενόμενος» κτλ.

LXIX. ANONYMI, Compendiosa traditio artis rhetoricæ. (Ἑλλ-

λατ.). Ἄρχ. «Οἱ τῆς ῥητορικῆς τέχνης ἐξηγηταί, πρὶν» κτλ.

LXX. TRYPHONIS SOPHISTAE, Prolegomena in artem rhetoricam. (Ἑλλ-λατ.). Ἄρχ. «Ἐπειδὴ τέτταρες εἰσὶν αἱ ἀνωτάτω ζητήσεις,

φημί δὴ τὸ εἶ ἐστίν» κτλ.

Περὶ μὲν λοιπὸν Λέοντος τοῦ Ἀλλατίου καὶ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, τῶν τε διὰ τοῦ τύπου κατὰ διαφόρους ἐποχὰς καὶ τόπους δημοσιευθέντων, καὶ τῶν μὴπω εἰσέτι ἐκδοθέντων, τσαῦτα. Νῦν δὲ, πρὶν ἢ μεταβῶμεν εἰς τὴν ἀνάγκωσιν καὶ μελέτην τοῦ ὑπὲρ τῆς φίλης Ἑλλάδος ποιηθέντος ποιήματος αὐτοῦ, πρέπον νομίζομεν νὰ συμπληρώσωμεν τὸ παρὸν βιογραφικὸν δοκίμιον διὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐπιστηθίου φίλου αὐτοῦ πρίγγιτος Δημητρίου Φραγκίσκου Ῥοδοκανάκιδος ²⁶) ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ ἐορτῇ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ποιηθέντος ἐπιγράμματος τοῦδε·

Φαῖνε μάλ' ἥελιος γενετὴρ φρενοτερπέος αἴγλης,
Χρυσείῳ τε φέρει σεῦ ὀνόμασμα δίφρῳ·
Χαῖρε λίην θυμῷ, λιγυρῇ τε χαρίστιον αὐδῇ
Ἵψιμέδοντι σοφῶς ὕμνον ᾄοιδε Θεῶ.
Σοὶ ζῶην γὰρ ἔδωκε Θεός, καὶ σώματος ἰσχύν,
Ἄρτεμιήν τε φίλην, ἀγχίνοόν τε νόον.
Κεῖνος ἔτ' εἰρήνην, σοφίην καὶ χρήματα δώσει
Σῶον μένον εὐσεβέως ζῶντι, Ἀλλάτιε, κλέος.

ΕΠΙ Τῆ ΓΕΝΝΗΣΕΙ
ΤΟΥ
ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ΔΕΛΦΙΝΟΣ.

ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΑΛΛΑΤΙΟΥ
ΕΛΛΑΣ.

Εἰωθός ἐστιν, οὐδ' ἀπεικός τοῖς τρόποις,
(Φυᾷ γὰρ εἰθίσθημεν εὐμενεῖς πέλειν,
Καὶ φωσὶν εὐπράττουσιν εὐπράττειν ὁμῶς,)
Εὐ τ' ἄντις εἰς φῶς μητρὸς ἐκ κόλπων μόλη,
Μητρὸς κρατούσης αὐτοκρατοῦντι χθονός,
Σκήπτροις γονήων πάντας εὐθουομένους
Ἐραννὸν ἦβη θυμὸν ἐκδόντας, μέγα
Γεῶν τε, κ' εὐφρανθέντας εὐδείπνοις ποτοῖς,
Μολπαῖσι ταρφεῖς ῥᾶσ' ἐπεντύνειν χορούς.
Εἰ δ' ὅς κηθήη πρῶτος ἐν γοναῖς λαχών,
Μέλλει πατρώους ἐμβατεύσασθαι δόμους,
Σκήπτρων τε κλήρους, μᾶλλον ἰάνθη κέαρ,
Γῆθος τ' ἄεξεν εὐτυχεστέροις τόκοις.

Καὶ ταῦτα μὲν πέφυκε τῶν εἰωθῶτων.
Ἦν δ' ἐξ ἀτέκνου γαστρὸς ἐκγεγῶς τύχοι
Ἄφνω ποτέ τις ὁ δ' ἐν μέσῳ χρόνος μακρός,
Σπονδαί τε πολλαί, καὶ θύη τ' ἐνθύμια
Θεοῦ ἐξάκροντα δυσπαραιτήτων φρενῶν
Χόλον, πονηρῶν εἶνεκ' ἀμπλακευμάτων.
Ὡ πῶς ἄπειρον πάντας εἰλήφει γάνος.

IN NATALES
DELPHINI GALLICI.

LEONIS ALLATII
HELLAS.

INTERPRETE GUIDONE DE SOUVIGNY BLAESSENSI.

Recepit usus non ab humana indole
Alienus, (animo namque nos placido parens
Natura genuit, quò reponendo invicem
Beneficio certetur) ut matris sinu,
Matris potentis regna moderanti Patri,
Si puer in auras prodit, hoc ritu frequens
Scepтрis paternis imperatarum probè
Gratetur agmen gentium, et proli apparet
Prolixa risu gaudia, et lautis cibus
Cyathisque festa carmina, et densas paret
Facilè choreas: cumque materna locum
Sortitus alvo principem, patrios lares,
Et praepotentis jura, titulosque occupat
Hæreditatis; imbre lætitiæ novo
Liquentur animi; quippe natalis diem
Felicioris celebrat. Hæc plausus quidem
Communioris causa. Quod si infans beat,
Exspes tot annos, nescium partus torum,
Postquàm exolutæ jamdiu Cælo preces,
Libata et aris thura difficilem prius

Ὡ πῶς περισσὸν ἀσθενοῦντες ἐντρέφειν,
 Καὶ χαρμονὴν στήθεσφιν ἐκκρύψαι τόσην,
 Οἶον κυβιστητῆρες ἀλλοίῳ ποδὶ
 Πλήττουσι γαῖαν, καὶ χθονὸς μετάρσιοι,
 Ὅπως πετεινοὶ σκαρθμοποικίλῳ φορᾶ
 Θεῶς ἐπαισθύσσουσιν εὐπτερον δέμας,
 Ξένοι, πολῖται, συγγενεῖς, ἐχθροί, φίλοι.
 Ὅρᾶς ἄρ' ὄψιν τήνδε, ἢ μέλλεις ἔτι ;
 Τίη σε φεύγει, κ' ἀγνοεῖς θεαμάτων,
 Κάλλιστον, ὧν προσεῖδον ὀφθαλμοὶ ποτέ ;
 Λαοῖς ἀνασσε ΓΑΛΛΙΚΟΙΣ πατὴρ ἄτε
 Φίλος, πολισσούχοισιν ἐμβεβῶς δίφορις,
 Γνώμων ἄριστος, ἧς ἀρστεύεσκε γῆς,
 Δίκας δαιτιῶν, ἐνθ' ὕβριν γεννᾶ κράτος,
 Ἄθεσμά τ' ἔργα, τοῖσιν ἄσπ' ἀτάσθαλος
 Ἄνῆρ ἄριστον ἄνδρ', ἐπεγγελῶν νόμοις.
 Ἄναξ ἀνάκτων εὐτυχέστατος φανείς,
 Βίην ἄαπτος, θάρσος, ἀφνεὸς φρένας
 ΛΟΔΟΙΚΟΣ ἰσάριθμον εὐθύνων λεῶν,
 Μέγας μεγίστοις ἀξιόμασι πρέπων.
 Τίς μιν, τίς οὐ δέδοικε ; τίς πάλιν Θεὸν
 Φιλῶν ὅπως, ἔντιμον οὐ διδοῖ σέβας,
 Τιμῆς παρ' αὐτοῦ χρηστὰ λαγχάνων γέρα ;
 Ἄρ' ἔστιν ἰσχύς, ἢ βία δορυσθενής,
 Ἢ μυρίοισι λαμπρὸς ἡγεμῶν στόλοις
 Ὃς οὐ μόνον φανέντι ποιπνύει θέραψ,
 Ζεῦγλαν θ' ὑπεισδεῖς δούλιον παμμελίχῳ
 Πρόμῳ λατρεύει, αὐτὸς ὧν ἐλεύθερος ;
 Πόλις τίς, ἢ τέραμνον, οὖρος, ἢ σπιλάς,
 Ἢ τ' ἄλλο γαίης ἀγγιτέρομονος μέρος,
 Ἢ τ' οὖν πολυκλύστοισι κυμάτων σάλοις
 Ἐξ οὗ πέφυκε νῆσος ἐγκονουμένη,
 Οὐχ εἶξεν εὐθύς, καὶ προσήρμοσεν κάρην
 Δεχθεῖσα νεῦμα φίλτατον πανολβίου ;
 Δίζοιμεν ἄλλην αἴσαν ; οὐ χθονοστιβῆς
 Ἄλλη νέη βέβηκεν ἐκ πόντου βυθῶν,

Ob impiorum scelera placarunt Deum ;
 O gaudiorum quantus exundat liquor !
 Superfluentes qui voluptates sinu
 Fovere nequeunt, quàm malè interna occultunt
 Reposta mente gaudia ! alternis solum
 Ferire plantis more saltantum solent :
 Motu per auras utque multiplici alites
 Sublime librant corpus, exultant simul
 Cognatus, hospes, civis, atque animo pari
 Amicus, hostis. Macte, quid nectis moras ?
 Fruuntur oculi ? tene communis fugit
 Lætitia ? mentem sic tuam retrò omnium
 Spectaculorum maximum ostentum latet ?
 Rex imperabat GALLIÆ, cari gerens
 Vices Parentis, præpotentique insidens
 Throno, dominii regula excellens sui,
 Ius cuique reddens, opera cùm potens favor
 Injuriosa, nescia et legis parit,
 Queis jura spernens pravus offendit bonos :
 Beatiorum Rex Monarcharum, quati
 Non facilis ullo robore, aut audacia,
 LODOICUS, agmen plebis immensæ regens,
 Autoritatis maximo major gradu.
 Quis non eum veretur ? ac veluti Deo
 Reverentiolem non ei cultum exhibet,
 Messem amplioris inde virtutis ferens ?
 Quæ vis ? quod animo robur ? aut hasta valens,
 Aut copiarum mille ductor inclytus,
 Qui non, eo, minister, aspecto, manum
 Servire promptus tribuat, et collum jugo
 Servile placido subdat, et factus sua
 Obediendi sorte liberior, colat ?
 Quæ civitas ? quæ tecta ? quod montis jugum ?
 Specusve, et ampli limes extremus soli ?
 Quæ fluctuantis Insula, aut Isthmus maris
 Emersus alveo, tam beati Principis

Ἡ νῦν Θεοῦ βουλαῖσι προστεταγμένη
 Πρῶτον γ', ὅπως πρώτου γε προστατῶν πέδου
 Πρώτη βραβεύσει σκῆπτρα, καὶ σώσει κλέος ;
 Ἐν δὴ μόνον τάραττε τοσσούτου φρένας,
 Δεινῆ τ' ἐπισκοποῦντα συμφορᾶ τύχη
 Ἐτεϊρε, κἀπήλγυνε· πρὸς δὲ καὶ γάνος
 Ἄλλων ἐκύκα ξυννεφεῖ τριχώματι.
 Ἄπαις γὰρ ἔσκε χρόνιος, οὐδὲ οἱ ποτὲ
 Μακροῖς γονὴ βλάστησεν ἐν εὐνήμασιν.
 ἦβαι δ' ἔλαμψαν ἐν λέχει νεάνιδες.
 Εἴτ' ἀνδρὸς ἀδρὸν εὐσθενήσασαι κράτος,
 Καὶ δὴ ρέπουσ' ἐς γῆρας, ἢ πολλοὺς χρόνους
 Ἄκαρποι, οὐδὲ χρηστοί, οὐδ' ἔχουσιν οἷς
 Λεῖψουσι πλοῦτον ἄφατον, ἔδνα, καὶ θρόνους.
 Ἐνθεν πόσις σύννομος, καὶ κλυτὴ δάμαρ,
 Καὶ πᾶς τις ἄλλος, ἢ φίλον Θεοῦ σέβας
 Ὄψει κατηφεῖ, καὶ νόφ πεπνυμένω,
 Τὸν πρὶν ἐν εὐχαίς αὐθι χίκλησκον Θεόν,
 ἦτουν τε παῖδα, καὶ γένους εὐκαρπίαν,
 Ὅπως πατρῶα παισὶν ἐκ παίδων μόλοι,
 Πάγκληρα, μὴ δ' ἐπακτὸς ἀρπάσει ξένα.
 Τὶ δ' οὖν ὁ κινῶν οὐρανοῦ Θεὸς χύσιν,
 Πέδον διοικῶν ἠήϊοις ἀκαμπέσι,
 Διδούς ἐὼν διψῶσιν, ὡς φίλον, βροτοῖς,
 ῥιζῶν τὰ πάντα, καὶ σοφῶς τεχνώμενος.
 Τείνει μὲν ὄμμα πανταχοῦ θεῶς στρέφων,
 Εἰ καὶ πανούργοις σχετλίων μοχθηρίαις
 Λυπρὸν θέαμ' ἐσεῖδεν, ἐντείνει δ' ὄμως,
 Γαίης θ' ὄρᾳ κρηπίδας, ἄς στήσας ἔχε,
 Βρασμοῖσι δεινοῖς ῥιζόθε κλονουμένας,
 Νείκεσσι δ' ἀνδρῶν, καὶ δυσιάτοις μόθοις
 Χθονὸς πρόσωπα λαμπρὰ δύσμορφον στολὴν
 Βαλόντ', ἄτιμα ὑποβρυχίους νεύειν κακοῖς,
 Βροτῶν δὲ χειμασθέντα τρηχεῖαις μάχαις
 ῥέπειν γένεθλ' ἐς τ' οὐδὲν ἐγκονούμενα.
 Οἴστρω δ' Ἐριννὸν δριμύ λυσσῶσαν χεῖιν

Desideratum quò sequi nutum queat,
Non cessit, aut adjecit extemplò caput ?
Est alia sors quærenda ? tellusne altera
Calcanda pedibus, rursus erupit vadis
Pelagi profundis ? fortè, vel jussu Dei,
Emersa primùm est, prima, quò primi omnium
Regis coronam gloriabunda occupet,
Decusque servet ? Causa turbandæ super
Hæc una mentis ; Pressit ærumna Ducem
Fors imminente, tetrico et vultu omnium
Susdeque vertit gaudia : expertem torum
Nam prole cernit, sterilis et conjux diu
Connubiorum fœnore optato caret.
Juvenile thalamo tempus accendit faces,
Ætasque pollens viribus, et acris viri
Virtus in annos repit, et senio imminet
Infructuosa, proh dolor ! et inutilis.
Hæresque deerat, qui per immensas opes,
Et possidendos ineat Heroum thronos.
Consors maritus inde, Conjuxque inclyta,
Et subditorum quisque, cui carus Dei
Sit cultus, oculo pronus atque animo invocat
Prudente Numen, filium, et magni rogans
Fæcunditatem generis, ut capiat Patrum
Hæreditatem filiorum à filiis
Propago, et hospes ne subintrusus ferat.
Quid ergo ? liquidos qui movet Cœli globos,
Et irretorto qui solum fræno regit,
Hominumque votis, pro voluntate, annuit,
Qui cuncta fulcit, arte sapienti sua
Molitus opera, dividit celeri undique
Diversa motu lumina ; ingenium licet,
Faciemque scelerum videat ; advertit tamen,
Partes et imas, ipse quas struxit, soli,
Tumultuanti funditus quassas notat
Fervore belli, perque remedii inscias

Ἄτην τε, πημονήν τε πλουσία χερὶ
 Ἄνδράσσι πρῶτα τῶν φρενῶν τητωμένοις.
 Ἦχθηρε ταῦτα Παντάναξ· τίη γὰρ οὐ;
 Θελχθεὶς δὲ πάντων εὐμενεστάτοις λιταῖς
 Κούρην ἄτεκνον εἶπεν εὐγονον πέλειν,
 Καὶ παῖδα φῦναι πημοναῖς σωτήριον,
 Τοκεῖ μέγιστον χάριμα, καὶ πᾶσι βροτοῖς.
 Ἐληγεν οὐπω ῥήμα, καὶ πᾶσι μέσοις
 Ἠθροῦτο, καὶ κινεῖτο, κ' ἐξοφέλλετο
 Κόλποις ἄελπτος αἵμασι μορφωθεὶς πατρός.
 Ἐπεὶ δὲ μῆνες, χ' ἡμέραι μόλον ποτέ,
 Μέγιστον ἐξήνεγκεν Ἡρώϊς γόνον
 Κόλπων μεγίστων, καὶ μεγίστω πρόσφορον
 Φέρουσα πατρὶ δῶκε φιλτάτη πολύ.
 Κῦμ' ἔνθα λύπης, καὶ λυγροῦ κήδους νέφος
 Πάντων ἀπὸ βροτῶν εὐθύς ἐλήλαται μακράν.
 Στίλβει τε Φοῖβος ἢ τὸ πρὶν φαάντερος,
 Λευκόν τε πᾶσι προσγελαῖ φῶς ἡμέρα,
 Βίος τε δεινὸς εὐμενοῦς ἔδου γέρας.
 Τῷ καὶ πρὶν ἐχθρὸν νῦν φίλον φαίνει σέλας.
 Ἰδ' ὡς ἄνασσα ΓΑΛΛΙΑΣ κλυταὶ πόλεις
 Δρηστήριοι παρέασι τῷ κεκτημένῳ,
 Πισταί, προσηνεῖς, νεύμασιν πειθύνιοι,
 Μαίευμα φωτῶν πανσόφων ΛΟΥΚΗΤΙΑ,
 Σκήπτρων ἔδρασμα συμμετρουμένων πόλῳ.
 Καὶ Πάλλαδος τέχναισι, καὶ Γότθων θρόνοις
 Ρεῖθροις Γαρύμνου, καὶ πολυχρύσῳ ῥόφῳ
 Ἄλλων ΤΟΛΩΣΑ διὰ κρύψασα κλέος.
 Ταύταις δ' ἐπ' ἤκε ΓΡΑΤΙΑΝΟΥ κλεινὸς δόμος.
 Ἦτ' ἀμφ' ἀρετῆς τέτευχε δῆριν Κέκροπος,
 Ἄστου ΒΙΒΙΣΚΩΝ, χῶρα γυμνασίῳις αἰνουμένη,
 Καὶ ΣΕΞΤΙΟΥ Λοετρά, καὶ καλλίρροος
 ΔΙΒΩΝΑ πηγῆ, καὶ Θεῶν ἀνάκτορον.
 Τὶ δ' ἂν λέγοιμι ΡΟΤΟΜΑΓΟΥ, καὶ ΡΗΔΟΝΩΝ
 Πτόλεις κλειναῖς ταυτὸν εἰς ὠθυμένας;
 Ἄρ' οὐ Γαρύμνης, Σηκανός, Λίγειρ, Ἄραρ,

Rebelliones obtenebratis humum
 Sine honore ciliis vergere in præceps mali,
 Mortaliumque sic citò exhaustum genus
 Humi jacere, marte consumptum truci.
 Oestro incitatas quid quod Eumenidas videt
 Immane quantum furere, et humanum feris
 Turbare damnis, mentis alienum, genus,
 Læva malorum qua locupleti valent.
 Rex execratus ista; nam quidni? piis
 Evictus immo precibus, Hac fœtu tenus
 Carentis, inquit, prodeat vulvæ sinu
 Patriis beatam cladibus metam puer
 Ortu daturus, atque lætitiâ omnibus.

Vix ea: paternus sanguis in matris sinu,
 Coagulatur, exilit, vires capit
 Spem præter omnem. Cumque natura stas
 Revolvit orbem Cynthia, illustri inclytum
 Effudit utero filium, et magno dedit
 Magnum parenti munus, Heroum genus
 Regina: fluctus inde mœroris procul,
 Molestiæque nubila è corde omnium
 Evanuerunt; Phœbus et solito micat
 Lucidior, albo lumine arridet dies;
 Tranquillitatem vita honoratam induit,
 Iubarque amicum lucet, inimicum antea,
 Quæ civitates GALLIÆ in populos caput
 Latè extulerunt, impigra in dominium fide,
 Placida, obsequente solvere officium student.
 LUTETIA venit prima, sapientis ferax
 Alumna gentis, sceptrâ quæ fulcit polo
 Æquata: sequitur inde Palladio nitens
 TOLOSA studio, Gothico et illustris throno,
 Aureo Garumna nobilis, proprio tegens
 Honore civitatis, alienum decus.
 Succedit inde clara GRATIANI domus;
 Hinc quæ BIBISCA Regio, gymnasiis potens,

Γαῖαν τ' ἔπι θς ἴησι τρίλλιστον ποτὸν
 Ῥοδανός, ῥεέθροις ἀσπέτοις κυκώμενοι
 Αὔχαις κομῶσι, γαῦρα τ' ὠφρωμένοι
 Δίνας μελαίνας Γάγγεω πολὺν γέλων,
 Ἰστρον κελαινόν, ἢ Συρηγεννοῦς πλάτος,
 Νείλου τ' ἄναυρον οἶδμα, καὶ πολύσταχυν
 Ἡ δ' εἴτ' ἔπ' ἄλλοις ἄλλος εὐχέσι φρονεῖ,
 Ποιοῦνται, οὐδὲ μικρὸν ἄπτεται σφέων.
 Καὶ δὴ γὰρ ἐν στήθεσσι θεοπρεπεὶ κέαρ
 Οἰκῆος ὠδῖν ἔρην ἐλθεῖν δεξιόν,
 Κῦρον θ' ὑπάρξει σφῶϊν ἀφθόνων καλῶν,
 Ποταμῶν θ' ὑπὲρ ἄλλων τιμίους καθεστάναι.

Καὶ ταῦτα μέντοι συγγενεῖς τε, καὶ φίλοι.
 Τί δ' οὐς ὄμαιμος οὐκ ἀναγκάζει φύσις ;
 Τί δ' οἱ γένους σύνδεσμον, ἢ φιλίας νόμος
 Πάντεσσ' ἀγαστοὺς ἀχρεῶς ἀπέπτυσαν ;
 Γηθοῦς' ἔτι μᾶλλον' καὶ γὰρ ὠφελησίμους
 Τόκουσ νοοῦσι, καὶ τι προμνῶνται μέγα.
 Τῷ δὲ γεγηθὸς δάκρυον γληνῶν ἄπο
 Βαλόντες, ἐγκονοῦσιν αἰόλον δέμας,
 Κέλτης, Σκύθης, Γερμανός, Αἰθίοψ, Ἴβηρ,
 Ἄλλης ἀπ' αἴης ἡμεροδρόμος τρέχων,
 Δῶρων, δόμμοισιν ὅ,τι τιμηέστατον
 Κεῖται, νεογνῷ κοιράνῳ δωρούμενοι.

Τίη τόδ' ἐστίν ; ἄρ' ἐτήτυμον βλέπω ;
 Ὡ ὄψις, ὦ πρόσχημα φιλτάτων ἐμοί.
 Ὡ τῶν ἀπάντων, ὦν προσαθρησάμην ποτὲ
 Θεαμάτων κάλλιστον ἐν καιρῷ φανέν.
 Ὄψει προσηνεῖ σεμνὸν ἐμπρέπει σέλας,
 Αἰδοῖ προσῆψε γοργὸν ὀφθαλμοῦ φοράν,
 Κινουμένοις τε ποσσὶν ἀσφαλῆ βάσιν,
 Ἐλευτέραν τε χερσὶ χρωμένοις δόσιν,
 Τηλαυγέσι στέφεσσιν ἐξεστεμμένη.
 Μέλας χαλᾶτο πέπλος ἄχρι καὶ ποδῶν,
 Καλὸν φαεινοῖς πτύγμασιν κρύπτων δέμας,
 ὧα προμήκει δ' ἐκτανυσθεῖς ἐν χθονί,

Virtute Athenis certat ; et ab aquis ferens
 Urbs SEXTIANIS nomen ; et pulchri fluens
 Liquore fontis DIVIO, Divorum sacra
 Statione celebris. Clara quid fando loca,
 Quâ RHEDONENSES, quaque RHOTOMAGI Patres,
 Proceresque memorem, causa quos eadem movet ?
 Annon Arar, Garumna, Sequana, et Liger,
 Et concupitas, arva per, lymphas vehens
 Rhodanus ; receptis qui sinu innumeris eunt
 Superbiores, humidam attollunt comam ?
 Superque cilio turgidi, irrident nigros
 Gangis profundi vortices, Istri, et Syri
 Euphratis undas, intumentemque alveo
 Prægnante Nilum, cui procellarum silet
 Vis omnis ? aut si laude fluviorum altera
 Se jactat alter, nil eos prorsum movet.
 Præsaga faustum namque properare alitem
 Mens ominatur, omnis autorem boni
 Et honoris, inter flumina, æterni ducem.
 Cognationis charitatisque ista sunt.
 Quid porrò, quos natura, vel sanguis piæ
 Necessitatis vinculo junxit simul ?
 Quid, qui propinqua respuerunt perperam
 Affinitate generis uniri domos ?
 Impensius lætantur, et magna omnia
 Sibi pollicentur, utilem partum rati.
 Hinc gaudiorum lachrymæ ex oculis cadunt,
 Lavantque membra. Celta, Germanus, Scytha,
 Iberus, atque totum ab extrema diem
 Regione properat Æthiops ; quidquid domi
 Pretiosioris possidet, amica manu,
 Novo daturus Principi. Quid hic novi ?
 Quæ tanta video ? cernere an verum putem ?
 Spectaculum ingens ? ô voluptatis meæ
 Accessiones maximæ ! ô retrò omnium
 Quas ante vidi, qualis illuxit dies !

Περισσὸς ὥστε σύρετ' ἐκλειμμένους.
 Μέλας μὲν ἦε πέπλος, ἀνθηρὸς δ' ὄμως,
 Τέχναις ἀκριβῶς ποικίλαις ἡσκημμένος.
 Στικτὸς τε μορφαῖς γραμμάτων μελαντέρων,
 Ἄ μοῦνος εἶποι πάνσοφος σαφῶς ἀνήρ.

Πρώτη μὲν ἦδ' ἠγεῖτο· ταῖδ' ἔπ' ἔχνια
 Κείνης ὀπισθεν ἐπηκολούθουν μυρίαί
 Στολμοῖς ἐν αὐτοῖς καὶ χροὴν ἀλίγκιοι.
 Πάσαις δ' ἐπήνθει κάλλος ἐκπρεπέστατον.
 Φυῆς ἔχουσ' ἄγαλμα, καὶ φυῆς ἄκρον,
 Μούνης Ἀνάσσης ὑστερούμεναι μόναι.

Ὡς δ' ἦδε Παῖδα ποτνίαις ἐν ὠλέναις
 Ἔδεκτο, κἀπήχυνε, καὶ κόλποις μέσοις
 Σφίγξασα, καλὸν τι κάρτ' ἐφίλησε, καὶ γλυκῷ.
 Ἐπειτα δ' ὄμμα προσβαλοῦσα φιλτάτῳ
 Βρόντησε, κἀξήστραψε κρουναίους λόγους,
 Οἴους ἂν οὐ κύκησαν οὐδ' ὁ Λάρτιου,
 Οὐδ' Ἀτρέως παῖς, οὐδ' ὁ ἐκ Πύλου γέρων.
 Σιγῷ Περικλῆν, τ' ἄλλα Ῥητόρων νέων
 Πρὸς ῥῆμα κείνης φροῦδα βαυκαλήματα.

Πρόσχημ' ἀθρεῖς, εἶπεν, ὦ Τέκνον, ξένον.
 Δυσμᾶς σὺ γὰρ ναίησθα, κῆγὼ δ' Ἀντολάς.
 Ἔνθεν πόδες μ' ἄγουσιν εἰς Κελτῶν ἔδρας.
 Τήλιστος οὐδὸς ἔσκεν, ἀλλὰ προσφιλής,
 Ἐπεὶ θίγωσε, καὶ δέμας προπτύσσομαι.
 Πάντες δ' ὅσοι δρέψαντο Μουσῶν ἐν μυχοῖς
 Τέχνας, λόγοιό τ' ὄργια πολυῖδμονος.
 Ἡ καὶ κραταιὸς χερσὶ παγγάλκοις δόρου
 Κράδηνεν, ὄπλοις σῶμα θωρηχθεὶς ὄλον,
 Ἐχθρὸν τ' ἐν ἄρει νίκησεν ἀντίος κυρῶν,
 Ἰσασι τὰμὰ, καὶ κικλήσκουσι' ΕΛΛΑΔΑ.
 ΕΛΛΑΣ γὰρ εἰμὶ Τέκνον, ΕΛΛΑΣ, ἧς κλέος
 Ἄσβεστον ἔργοις τιμίους πεπραγμένον,
 Διελθὸν ἔπτῃ πρὸς τε γαῖαν, καὶ διὰ
 Πόντου πέρασσε νυκτός, ἡ δ' ἠοῦς λέχος,
 Ἡ δ' εἴτι ποῦ ἐστὶ λαϊά, κἀπιδέξια

Facie verendum jactat in amœna decus
 Quod video. Celeres Virgo, verecundos tamen
 Oculos, pedemque, concitum, at firmum movet ;
 Et liberali dona dispensans manu,
 Gestat coronam crime radiantem aureo.
 Fluente peplo fusca plantarum tenuis,
 Rutilus decorum corpus obvolvitur plicis.
 Protensa repit vestis, excedens modum,
 Humumque longo radit et verrit sinu.
 Obscura sindon, floribus variis tamen,
 Et arte diligenter aspersa nitet ;
 Et litterarum puncta dubiarum notis,
 Quæ mente pollens enthea solùm explicet.

Præibat illa, pone quam multæ simul
 Comites sequuntur ; omnibus similis stola,
 Colorque similis, forma speciosa omnibus,
 Sed honore cedunt principem Dominæ locum :
 Præ se ferens insigne naturæ decus :
 Quæ cum verenda dextera infantem tenens,
 Appressit ulnis, ecce Virgineo sinu
 Stringit, genisque suave formosum osculum
 Libat tenellis : deinde dilectum intuens
 Effulguravit verba, et intonuit, modum
 Salientis altè fontis æmulantia.
 Qualia Laërta, qualia vel Atreo satus
 Non ore streperet, ipse nec Pyli senex :
 Taceo Periclen, et Sophistarum meros
 Lusus, loquentis si Deæ vocem audias.

Peregrina, Fili, decora te coram vides.
 Occiduus, inquit, nam tibi, Eous mihi
 Ager habitatur. Celticas hinc me in domos
 Duxere plantæ, tramitis longo ambitu,
 Sed concupito, cùm tuas tangam genas,
 Et advoluta corpus amplectar tuum.
 At qui secretis cunque Musarum artibus,
 Et eruditi fruitur eloquii sacris,

Συμφραδμόνεσσι τηλόθεν γ' ὤκισμένον.
 Πεδαφρόνων γὰρ οὐδὲ μικρόν μοι μέλει.
 Ὁ ΓΑΛΟΙΚΟΙΣ στήθεσφι τοῦ δ' ἄχρις χρόνου
 Ἄφθαρτον ἐμπεφυκὸς ἀγλαίζεται.

Ἐγὼ νόμους ἔθηκα, ἔνθεν ΑΥΣΟΝΩΝ
 Εὐδαιμόνων στήριχθεν εὐγενῆ κράτη,
 Μόναρχα, παντέλεια, κόσμῳ σύγχρονα.
 Ἐγὼ δίδαξα φῶτας ἐκ δρυμῶν μέσων
 Ὁρεστέροις ἤθεσιν ἐντεθραμμένους,
 Θηρῶν τ' ἀνηλῶν μηδὲν ἔλλειμιμένους,
 Πολλῶ δ' ἐκείνων, εἴθε δ' αὖ ψεῦδος τόδ' ἦν,
 Ἐς τὸ ζύναμιον νηλεεστέρους γένος,
 Δείμαντας οἴκους σκῆνομον βίον τρέφειν,
 Νοῦν πιστὸν ἴσχειν, ἦρα τ' ἀλλήλοις φέρειν,
 Εὐεργετοῦντας εὐμενῶς εὐεργέτας.
 Ὅπως δ' ἀκηδεῖς εὐφύλακτον εὐδίαν
 ἔχοιεν αὐτοὶ δυσμενῶν ἀνδρῶν κάτα,
 Ἐρκεσσι ἄστῳ, καὶ δόμους πύργους στέφειν.
 Ἐπεὶ δ' ἐκείνους ἀνδρας, οὓς ἐλεξάμην,
 Οὐ μόνον ἐνζῆν, ἀλλὰ καὶ καλῶς βιοῦν,
 Ἄπασιν οἷς ἔχρηζον εὐθηνουμένους,
 Κτήσεσσι τ' ἐξαρκοῦντας ἀφθόνως ἄγειν,
 Ὅμως δὲ πρὸς τρυφαῖσι, καὶ χλιδαῖς νόον
 ἔχειν ἀγητόν, εἴλκε τις κέαρ πόθος,
 Ἐγὼ διευκρίνησα τεχνέων λόγους
 Σαφεῖς ἀγνώσι, καὶ κατημαξευμένους,
 Αἷς δαίδαλα βροτοῖς πάνθ' ἀπλῶς τετεύχεται.
 Ὅπως δὲ μὴ βάνουσον ἐξείρουσ' ὄπα,
 Χρῆμ' εὐτελέσσι ρήμασ' ἀεικήσω τόσον,
 Ἀφείσα μικρὰ πρὸς τὰ καίρι' ἔρχομαι.
 Τμήξας ἀρότροις γαῖαν ἀγρότης ἀνήρ,
 Δημοῦς δρέπησι καρπὸν εὐσταχυν δι' ἐμέ.
 Ἀργοῖς ἐρετμοῖς πόντος, εἰ καὶ μαίνεται,
 Κλύδωνί τ' οἰχθεῖς, ψάμμον ἐκδράζει βυθοῖς,
 Βύκτας ἀέλλας ἡμερώσας ναυάτης,
 Οἰήοις τε νηὸς ἰθύνας δρόμον,

Aut qui manu vibravit ærata valens
 Hastile, totum corpus armorum nitens
 Fulgore, et hostis antagonistam fero
 Vicit duello, mea scit, HELLADA et vocat.
 Nanque illa celebris HELLAS hic coram loquor,
 Æterna cujus gloria illustri nitens
 Operum decore, permeat terræ ambitum,
 Perque alta, transit, æquora, auroræ stas
 Noctisque metas, si qua vel lævam tenens,
 Dextramve colitur gente sapienti plaga,
 (Dementiorum nam mihi curæ parum est)
 Quæ GALLICANIS insita in animis, diu
 Splendescit, omni temporum damno carens.

Dedi ipsa leges, unde ROMANÆ stetit
 Ditionis ordo firmus, æternus, potens,
 Præclarus, absolutus ; ipsa homines feros
 Agrestiori saltuum cultu obsitos,
 Feritate crudis non inæquales feris,
 Immo feriores, quod utinam falsum foret !
 Propinquiori sanguinis nexu genus
 Sociare doctos, architectari domos,
 Clementiorem vivere et vitam, suos
 Interque cives alere concordem fidem,
 Animo fideles esse, gratos omnibus,
 Merentibusque gratias ultro pares
 Referre jussi : quoque tranquilla dies
 In pace traherent, ipsa præcepti oppida
 Vallare in hostes, atque turrilis domos
 Ambire pinnis ; expolitosque ut viros
 Non vivere modò, sed beatè vivere,
 Et affluentes opibus, invidia procul,
 Durare vellem, sorte contentos sua.
 At delicatum provideo in luxum metu
 Cavere cupiens, artium explicui modos,
 Vulgoque tritos protuli, vario quibus
 Opere elaborant omnia artifices manus.

Πρὸς ὄρμον ἔλσεν ἀσκηθῆς σόν σκάφος.
 Γυνὴ δὲ θ' ἴστων ἴδρις εὐκλώστοις μίτοις
 Πυκνῶς ἀεθλεύουσα χρυσῇ κερκίδι,
 Ἴφοϊ πολυνδίνητον ἀγλαὸν φάρος,
 Πάσσουσ' ἐν αὐτῷ, ὅ,τι ἄριστον οἱ δοκεῖ.
 Σηρῶν ἔην ὕφασμα μάρτυρον λόγου,
 Θρόνων γραφαῖσι ποικίλοις ἐστιγμένον.
 Εἶδ' αὖ λύθροις ἤστραψε πορφύρας πέπλος,
 Αὐτοῖς μακραις Ἄναξιν ἐμπολαῖς περᾶ.
 Εὐνητος οὐκί τοῖχον ἀμπίσχει στολή,
 Τάπησι καὶ στρωθέντα χραίνονται βάσει ;
 Τίς ζωγράφους τέτευχε ; τίς γλύπτας λίθων ;
 Τίς χρυσόν, ἀργυρόν τε, καὶ χαλκὸν χυτὸν
 Τιθεὶς πρὸς ἀνθράκεσσι μορφώσας ἔχει ;
 Ὅπωπαν ἄρα φῶτες ὀφθαλμοῖς ποτέ,
 Ἄ καὶ ἐπεὶ δέρχθησαν, οὐ πείθουσι νοῦν.
 Τίς οὐκ ἄγαλμ' ἄθρησε Δαιδάλου τρέχον ;
 Χαλκὸς Μύρωνος εἰσέτι μυκᾶται βοός.
 Ἔτεμνεν αἶθραν ἄλλος ἰθύων δρόμον
 Πτερῶν ἀνὴρ ἄτερθεν ἐπτερωμένος,
 Τέχναις ἐμαῖσι θαῦμα θνητοῖσι ξένον.
 Μουσῶν ἐγὼν ἄποινα, καὶ σοφὰς δόσεις,
 Φρενὸς τε καρπὸν θειοδέγμονος πρόφρων
 Βίβλοις περισσῶν, ὡς ἔοικεν, ἐνθέμην.
 Τόθ' οἱ πρὶν ὦτα, νοῦν τε, καὶ φάη τυφλοὶ
 Ὀρφνης ἀναυγοῦς ἐξελάσαντες νέφος,
 ἤκουσαν, ἔγνων, ἔδρακον πρῶτον βροτοί.
 Ἄλλοις τ' ἔθεντ' ἔκπτυστα πλουσίᾳ χερσί.
 Εἶδον πτότ', εἶδον ὀμματωθέντες Πόλου
 Θέοντα ῥιπαῖς λύχνα πουλυκαμπέσι,
 Φορὰς τ' ἀνίστοις ἀτραποῖς ἀμφιδρόμους,
 Φέρει τε Φωστῆρ πῆμα προσφανεὶς νέος,
 ἔτ' ὄλβον οὐκέτ' ὄντα σημαίνει βροτοῖς,
 Ἀπ' αἰθέρος κάτεισιν ἐς πέδον βεβώς,
 Δραμών τε πόντου στέρνα, καὶ Δαπτυχάς,
 Βέρεθρά τ', εἴτι εἰσί, νερτέρων μυχῶν

Illiberales artium voces mea
 Ne Musa tractet, rem brevi totam exprimens
 Narratione, levibus omissis, dabo
 Præcipua. Sulcos agricola aratro secans
 Cereale per me falcibus donum metit.
 Licet albicanti perfurunt remo æquora,
 Et aperta arenas gurgite ex imo vomunt,
 Ebulliuntque, nauta compescit Notos
 Immurmurantes, navis undantis regit
 Temone cursum, portui et salvam applicat.
 Perita mulier stamine innexo frequens
 Operata telam, textit aurata spatha
 Variè retortis splendidam plicis stolam,
 Quantolibet labore distinguens opus.
 Sit teste Seræ textile variis ducum
 Punctum figuris: si qua venalis micat
 Purpurea vestis, transit in Regum manus
 Advecta longè, nec modò excellens obit
 Textura muros, stroma sub pedibus jacet.

Quis et tabellas pingere, et lapidum rudes
 Arare sulcos, ecquis argento valet,
 Auroque, et ære fusili, pruna super
 Ardente positum fingere in varias opus
 Illustre formas? Visa sunt per me omnia,
 Quæ visa certam vix tamen fidem obtinent,
 Sculptum ambulare Dædalum quis non videt?
 Myronis et adhuc Vacca mugit ænea.
 Homo sine alis alter, alatus tamen,
 Viam per auras secuit; hoc monstrum insolens
 Mea refulsit arte: Musarum sacra,
 Sapientiæque munera, et mentis Dei
 Capacioris aureos fructus, libris
 Sapiientiorum provida Autorum, ut licet,
 Mandare studui; destitutique auribus,
 Oculoque cæci et mente, mortales priùs,
 Caliginosæ noctis excussis statim

Εἰσδύς ὑπεξείρυσσε χρημάτων λόγους,
 Φυὰς τ' ἀληθεῖς, οὐ δόλοισ βεβαμμένας.
 Οὐ φημι τ' ἄλλα, τοῖς εὖ ἀνθρώπους ἄγαν
 ἔρδον· λάλον γὰρ αἶεν ἐχθαίρω στόμα.

Αὐτὴ δ' ἐγὼ μέροψιν ἐν μακροῖς χρόνοις
 Ἦνασσα, καὶ κήδευσα προστάτην λεῶν,
 Πάντ' εὐτυχῶς πάντεσσιν εὐθηνουμένη,
 Ἀγαθῶν ἄλις βαλοῦσα, καὶ βίον πολύν,
 Ὅταν δ' ἐπὶ ζυγοῖσιν ἐζόμην κράτους,
 Οἶον κρατοῦντ' ἔοικε, κυμάτων ἄτερ,
 Ζάλης τε νηλοῦς, καὶ πολυγνάμπτου δόλου,
 Δίκησι δ' ὀρθαῖς, καὶ θεμιστείῳ βίῃ
 Πτόλεις διητήσασα παμφόρως μάλα,
 Ὀλβου τ' ἐς ἄκρα ναυστολοῦσα μυρίους,
 Δήμου ἀπ' ἔργων ἐξελόν γ' ἀησύλων.

Καυτὴ ζυγὸν δύστηνον εἰσέβην· τί δ' οὐ ;
 Εἰδ' ἐκ Θεοῦ πέφυκα, ἀλλ' οὐκ ἦν Θεός.
 Θνητὴ δ' ὅπως στολμοῖσιν ἡρμόσθην βροτῶν,
 Πολλάκις τ' ἐτρίβην κοιράνων ἐναλλαγαῖς.
 Καὶ γὰρ κακοῖς θήτευσα, παρανόμοις θ' ὁμοῦ,
 ἔργοις ἀλιτροῖς, καὶ δυσεκνίπτοις κέαρ
 Λύσσαισιν ὡς ἐκπαγλον ἐξησχυμένοις.
 ἔνθεν κυλίσθη πῆμα μοι μολὸν μέγα,
 Βλαφθεῖσα τ' ἄταις πλοῦτον θν εἶχον τὸ πρίν,
 Μορφὴν τ' ὄλεσσα, πᾶν τ' ἀφηρέθην κλέος.
 Ἀνδρῶν δὲ χειρωθεῖσα πολλάκις βίαις,
 Μέλη σπαράχθην καὶ κατανάλωμαι κακῶς.

Καὶ ταῦτα μὲν τοι οἰκτρά· καρτερεῖν δ' ὅμως,
 Τάκεν Θεὸς δέδωκεν, εὐμενῶς ἔδει,
 Φέρειν τε βᾶστα ζυμοφοράς· ἐπεὶ δέ τις
 Οἶον λέων δαφονίος, ἢ βαρὺς δράκων,
 Μονιός τε σῦς, οὐδ' οὐδ' ὄνομ' ἐννέπειν καλόν,
 Εἰ καί μιν αὐτὸς αὐτὸν ἐξ Ἄγαρ λέγει,
 Σκυθικῶν ἐπαληθείς, Κασπίων τ' ἐρημάδων,
 Ἦδ' εἴτι κείνων θῶκος ἐξωλέστερος
 Ἡμῖν κύσκει ταῦτα, καὶ τρέφει τέκη,

Videre tenebris, audiere, et omnia
 Novere, sensus erutos aliis palam
 Interpretati namque flexibili impetu
 Variè rotatas hinc et hinc stellas Poli
 Oculatiores redditi tandem vident,
 Circumvagosque cursu inæquali ambitus,
 Seu stella nascens cladis augurium gravis,
 Felicitatum seu futurarum indicat,
 Deductus astris animus hinc, calcat solum,
 Et aperta pelagi dorsa, vel, si quæ intimo
 Barathra recessu, penetrat, et latentia
 Secreta rerum, generis et veram indolem
 Cujusque falsitate non tinctam doli.
 Omitto reliqua, quæ beant hominum genus.
 Linguae loquacis garrulos odi sonos.

Ego ipsa populis Imperatricis diu
 Honore functa, principem gentem manu
 Rexi potenti, plurimis auxi bonis,
 Et copiosum singulis victum attuli.
 Dum lance dextram, dum potestate extiti
 Accincta lumbos, principem ut sanè decet,
 Non fluctuanti, non procellosa stetit
 Confusione, non malo regnum dolo,
 Sed lege recta, vim volutanti inferens,
 Summaque pacis administravi domos
 Fæcunditate; plurimos altum prope
 Beatitatis verticem appulsa rate,
 Etiam execrandis liberavi ab operibus.
 Et ipsa servitutis, heu, subii jugum.
 Quid enim? propago Cælica, at non sum Dea,
 Mortalis ut quæ veste mortali obsita
 Attrita toties Imperatorum fui
 Mutatione: nam malis dum servio;
 Scelusque tolero, corda dum fæda imbuit
 Rabies, protervo cincta furiarum agmine,
 Me fata gravibus impetivere undique

Ἐρπας τ' ἀταρπούς δυσβάτους, πλέως φόνου
 Θώκους ἐς ἀμούς, καὶ πολυλήτους γύας
 Στήριξε ταρσόν, τούς τε πρὶν σημάντορας
 Θρόνων ἐλάσσας, αὐτὸς ἀρπάζει κράτη,
 Ἄδικος, ἄπιστος, ἄθεος, οἶγμα δυσσεβές,
 Θερμοῖς ἐπ' ἔργοις μοῦνον ὠφρυωμένος,
 Ἄνδροκτόνοις ζίφουσι προσφιλές γελῶν,
 Νέκταρ δ' ὄδωδ' οἱ λύθρα, καὶ νεκρῶν βρότος,
 Σάρκα θ' ὑπερτίθησιν ἠδίστῳ τροφῇ.
 Ὅθ' οὐνεκ' οὐδὲ μέμβλεται Θεοῦ χέρα,
 Οὐδὲ τρομέει σπεύδουσαν ἀντίην ὄπιν.
 Ἄλλ' αἰὲν ὄρσας δῆριν εὐσεβεῖ λεῶ,
 Σέβας τὸ κείνου δυσμενῆς ἐλᾶ πρόσω.
 Ἦ τῶν μεγίστων, καὶ πικρῶν συμπτωμάτων,
 Ἦ τῆς ἀβύσσου, καὶ ζάλης τῶν συμφορῶν,
 Δεινὸν κλύειν μὲν αὐτά, δεινὸν δ' εἰσορᾶν
 Πάντων παθεῖν οἴκτιστον ὦ Θεοῦ δίκη.
 Τὶ πρῶτον, ἢ τί δεύτερον γράψω λόγῳ,
 Ἐπιστροφαῖσι μυρίων τητωμένα
 Κακῶν, παλαιαῖς αἰκίαις ἄλγος νέον
 Εὐτ' ἂν προσιζάνησι, καὶ τείρει κέαρ;
 Τίς, τίς θαλάσσης βυσσόθεν κυκωμένης
 Εὐρου, νότου τε, καὶ πνοαῖς ἀρπακτίαις
 Βορρᾶ, κελαινὴν εὔτε θίνα δυσπνόοις
 Αὔραις κυλίνδει, καὶ δυσήνεμον πλάκα,
 Ψάμμου τ' ἀριθμὸν, κυμάτων τ' εἴποι μέτρα;
 Ὅ δ' αὐτὸς, ὃν πίφασκον, εἰν ὄρεσκόοις
 Φυεῖς τε λόχμιαί, καὶ δυσμεβάτοις νάπαις,
 Τῆπερ νέμονται θῆρες, ἐντραφεῖς βορρᾶ,
 Δίψην τ' ἀκέσσας χανδὸν ὑδάτων ἄπο,
 Ἐὼν ἄπεπλος, κανυπόδητος, εἰδέπω
 Τυλωθὲν αὐχμοῖς σῶμα, καὶ νιφοστιβές
 Ἐρᾶ καλύψαι ἀμφιβλήστρους ἀμφίοις,
 Ρακενδύτοις θ' εἵμασσιν ἀμπίσχων δέμας,
 Νῦν λαμπρός ἐστι χρυσῶ, ἀνθηρὸς πέπλοις
 Πέδιλ' ἐς αὐτὰ Σηρικᾶς σύρων στολάς,

Vulneribus, et quas ante collectas opes,
 Formamque habebam, perdi; orbatum caput
 Decore squallet, victa violenta manu
 Artusque lacera, nunc malè absumor malis.
 Miseranda, sed ferenda. Quæ immisit Deus
 Toleranda placido facile sunt vultu mala.
 Post cædis avidus ut Leo, aut sævus Draco,
 Moniusve, cujus ne quidem nomen decet
 Vocare, porcus, ut sibi patrium trahat
 Ex Agare nomen, Caspia ejectus plaga,
 Scythicaque eremo, si qua vel sedes magis
 Letalis, istos hic mihi fœtus parit,
 Nutritque, repens et per incultas vias
 In tecta, et arva nostra fœcundis, sata
 Segetibus, atro sanguine imbutus, pedem
 Figit, thronisque Principum eversis, rapit
 Regale sceptrum perfidus, et expers Dei,
 Injustus; opere quippe sanguineo tumens,
 Ridensque gladiis gaudet homicidis: cruor
 Mortalium, et mors sola cui nectar sapit,
 Carnemque sâpidis ipse præponit cibus.
 Nec præpotentis hic Dei curat manum,
 Nec imminentem capite vindictam tremit,
 Sed concitato prælio in plebem piam
 Inimicus omnem, proh dolor! cultum amovet.
 O maximorum casuum gravissimum!
 O turbinem miseræ! ô voraginem!
 Audire durum, gravius aspicere, at pati
 Miserrimum. Suprema te obtestor Dei
 Iustitia, quos præfabor aut addam sonos?
 Turbam malorum mille dum fugi, malis
 Veteribus addit alter, et mentem premit.
 Quis, quis, profundi gurgite inverso maris
 Rapacis Euri turbine, aut gravis Noti,
 Quando inquietis æquora et ripas agunt
 Flatibus, arenas numerat, aut fluctus modum?

Καὶ χρυσονήτοις φάρεσσιν ὀπλίζει πέδον,
Κόνιν δ' ὅπως τὰ πάνθ' ὁ κακοχράσμων τιθείς.

Ἐπεσσ' ὑπ' αὐτοῦ πρὸς νεορράντῳ ξίφει

Ἦβη δαμείσα πᾶσα φοινίᾳ ζάλη.

Οὔμιν γερόντων ἀδρανῶν πολὺς στόνος,

Οὔμιν γυναικῶν δάκρυον γεραιτέρων,

Οὐ παρθένων ἔρευθος, οὐδὲ νηπίων.

Ἄσημος αὐδῆ, καὶ πολὺκλαυτος γέλως

Διψῶντ' ἐπέσχε λύθροιο, καὶ διασφαγῶν.

Λύσσαις δὲ συντρόφοισιν οἰστρηθείς, φρενῶν

Ἐκτὸς θ' ὀμιλῶν, ἰνὶ μαινόλῃ θύων,

Ἐπεφνεν αὐτόρριζον Ἑλλήνων γένος,

Ἄπαν πορεύσας εὐσκίους ἐς ἠόνας.

Χαλκῷ δ' ἀλοιητῆρι μέργος ἐμπνέων,

Ἐς ἄχρι μαιμῶν αὐτόχειρ μνάται φόνους.

Ἴδες πότε ἄκταις χεύμαθ' ὑδάτων τὰ πρὶν

Φίλαις ἐπεγγελῶντα σιγηλῷ ῥέει,

Ὀμβροῖσι πυργωθέντα μηνύειν ὅσοις

Ῥεῖθρον πεδῶσιν, ἄνετον εἴργοντες δρόμον,

Γαίης τότε πρόσωπον ἐκκλυσθὲν χάριν

Ἦμειψε, δένδρη τ' αὐτόπρεμν' ἀπώλετο,

Στέγη δόμων πεσοῦσα τ' ἰσάσθη χθονί,

Δύσμορφα πάντ' ἐπαιτιᾶ ῤεῖθρων ὕβριν.

Ἡ δ' ὡς ἔθ' Ἡφαίστοιο δῆϊον μένος,

Ἀφθὲν λαφύσσει πάντα, καὶ φλέγει λάβρως,

Ἔως σποδὸν τέθηκε, καὶ κούφην σκιάν.

Ὡς οὐκ ἀνεκτὸς κλισμὸν ἐννοῶν, ὅδε

Ἔθεν φρένεσσι, καὶ δυσιάτους φλόγας,

Αἰνὴν τε θνητῶν ἐξολόθρευσιν φύτλης,

Ἐξῆλθε πουλὺς ἀσκόπως παρεισφθαρεῖς,

Μέλαιναν αἶσαν πᾶσι, καὶ φονὴν ἄγων.

Ζῶων δὲ πάγχυ, καὶ βροτῶν ὀλωλότων

Ἄπνου κατηνάριζεν ἀβλαβῆ φύσιν.

Ἰσασσεν οὔρη, γαῖαν ὀρθώσας, ἄκρα,

Ῥάχεις τ' ὀρύξας, καὶ παραθήσας πέδῳ,

Πόντωσε χέρσον, οἶδμα χερσῶσας, χύσιν

Inhospitali rupe, quem dixi, modò
 Ille ipse natus, aut per horrendi jugi
 Salebrosa tesqua, pastus agresti cibo,
 Quo vel feræ pascuntur, extinguens sitim
 Hiante lymphis ore, qui nudus caput,
 Pedesque callis obsitam, expositam nivi
 Si tegere veste forte voluisset cutem,
 Centone lacero membra texisset sua ;
 Nunc splendet auro, veste nunc floret cutis ;
 Stolasque cingit sericas pedum tenuis,
 Pallaque vile sternit aurata solum,
 Dum cuncta cinerem pravus abjectum putat.
 Mucrone madido flos juventutis tener
 Cecidit, sub ipso turbine homicida obrutus.
 Hunc imbecillæ non senectutis dolor,
 Non fæminarum lachryma seniorum, pudor
 Non virginalis, aut puellorum rudis
 Loquela, flenti sed neque admistus sono
 Risus cruenta cæde sitibundum arcuit :
 Sed percitus furore nativo, gerens
 Insanientem, stirpitis dextra impia
 Genus immolavit omne Græcorum, Stygis
 Tenebricosa transgredi jussum vada ;
 Spiratque crudas ære vesano neces,
 Memor cruoris effera sparsi manu.

Lascivientes videris ripis aquas
 Tacente latice, post inundanti ut ligent
 Pluvia, fluenti concatenatos lacus
 Palam exhibere, mutat irrigui solum
 Vultus decorum, sponte nascentes cadunt
 Sylvæ, domusque dirutæ æquantur solo ;
 Visu indecora quæque fluvialem reum
 Res criminatur : utque Vulcani ignea
 Vis helluatur omnia, et latè vorax
 Bacchatur, atra donec è pruna cinis,
 Umbræque superant ; non secus ferri impotens

Τέρσηνε ρείθρων, πίδακας αὐήνας ξένως.
 Οὐχ εἶρψεν ἄρα ψεύδος εἰς ἡμᾶς μολόν,
 Ξέρξη πόθ' αὐτὰ ἐκβεβουλεύσθαι τότε,
 Ὄταν πρὸς ἀμὰ στέρνα μυριόναυν στόλον,
 Πεζὸν δέ τ' ἀναρίθμητον εἰσώθει στρατόν.

Αὐτὸς πτόλεις ἔργοισιν εὐκλεσεστάτας,
 Καὶ δουρὶ, καὶ φλόγεσσι πέρσε παμφάγοις,
 Κρήδεμνα λύσας, καὶ βαθυπλούτους στέγας,
 Ῥήξας θεμέθλων, καὶ καταπρηνη βαλὼν
 Θεοῦ τέραμν' ἄσυλα πρὸς γῆρας χρόνου,
 Ἀρπαστὰ δῶκε κτήματα παμφόρῳ χερὶ.
 Κευθμῶνας οἶξεν, ἔνθ' ἦσαν κεκλεισμένα
 Νεκρῶν κλεενῶν σώματ', οὐδ' ἔσχεν σέβας,
 Κακῶς τ' ἔδρασε τοὺς πάλαι τεθνηκότας.
 Χρυσοῦ δὲ σωροὺς ἐξιχνοσκοπούμενος,
 Στολάς, πέπλους τ' ἀπηύρατο, τάδε ἔσαν πέρι
 Χρόνου μακροῖο λείψαν' ἐκλειμμένα,
 Ρίψ' ἐκκαλύψας παίγιον καταιγίσι.

Δεινοῖς δ' ἐπ' ἔργοις μᾶλλον ἐξάψας κότον
 Θυμῷ νεμεσσηθέντι βουλεύειν νέον
 Πρὸς ἄλλο πῆμα μηχαναῖς ἀναρσῖαις.
 Τέχνας γάρ, αἷς κόσμησα παντίμοις γένος,
 Θνητῶν θυραῖας ὤσεν, ὡς βλάβην, τάλας,
 ἔθητε βρότεια, καὶ πεπνυμένας φράδας
 Θηρῶν ἀμείψας εἰς ἀνηλεγεῖς τρόπους.

Ὅπως δὲ πολλὰ μικροῖς ἐν λόγοις λέγω.
 Σοφὴ σιωπᾶ γλῶσσα, καὶ τὰ προσφιλεῖ
 Παύσαντο δῶρα Μουσέων θυμηδέα.
 Οὐδ' αὖ νοεῖ τίς, οὐδ' ἀκριβῆς ἐπίσταται,
 Οὐ δ' ἔστιν ἄλλου δεικνύοντος μανθάνειν,
 Οὐ δ' εἰ μάθοι, φύλαξε χρησίμως νόω,
 Αἶ μηδ' ἐς ὕβριν ἔτραπεν, ἀ μαθῶν κυρεῖ.
 Καὶ ταῦτα μέντοι κείνος ἐξεργασμένος
 Ἄρρητά τ', ἄθεσμά θ', οὐς Θεῶν ἀνάκτορα,
 Ἄκραντον οὐδ' ἦν ῥιφθῆν, οὐδὲ μᾶψ ἔπος,
 Πάντες κίκλησκον, κάπεφήμιζον θαμά,

Diluvia mente, nec repulsandas faces,
Et universi generis exitium parat.
Dementiaque labefactatus venit,
Et cruda cunctis fata cædemque invehit.

Viventiumque mortuorumque impio
Ferus innocentem, scelere, naturam excidit,
Æquavit imis summa, adæquatis jugis,
Rimasque fodiens subtus excusso solo
In maria terras vertit, in terras mare.
Siccoque fonte flumina arefecit novo
Tumere ; mendax fabula haud repsit quidem,
Xerxen idem voluisse, cum finibus meis
Mille et pedestres copias, mille et rates
Invexit ; urbes ille factis inclytas
Hasta, et favilla devoratrice obruit,
Pinnis revulsis, atque tectorum omnium
Locuplete cumulo, domibus ex ima erutis
Radice, demolitus annorum gravi
Intacta senio templa, divinas opes,
Iussit rapaci militum auferri manu.
Quibus jacebant ossa magnorum Ducum,
Aperuit urnas, in sepulchrali sacros
Honore manes sæviit nullo metu.
Auri talenta multa vestigans, stolas,
Et vela reperit, temporumque reliquias,
Ludibria ventis publica, effossas dedit.

Feritate in ipsa gravior accendit faces
Invidia, casus mente furiali novos,
Iniqua et arte cogitat ; namque artibus,
Quibus excolebam generis humani feras
Miserata mentes, ceu malis, mundo procul
Valere jussis, indolem, et mores miser
Sapientiores belluinis ritibus
Immutat : et quò multa breviori explicem
Sermone, prudens lingua consultò tacet,
Donaque mearum grata Musarum tepent.

Χώρους ἐγὼ κατέσχον εὐμοίρους πτόλεις,
Πάσας ἀπηνθράκωσεν ἰώσας πέδω.

ὦ βάθρα, καὶ τέραμνα, καὶ Θεῶν δόμοι
ἱεροί, θρόνοι θ' ὕψιστοι ἰφθίμων πρόμων,
Οἰχώκατ', ἐπέσετ', ὀλώλατ', οὐδὲν ἔστ' ἄρα.
Οὐδέν, φίλ', οὐδέν' σκόρπισεν αὔρα καὶ σποδόν,
Οὐδ' ἦν ποτ' ἦτ', ἴσασι νῆδριες μόγισ·

Τὶ Κερκέτας, Βούσηρας, ἢ Σιντοὺς λέγω,
Κόλχους, Κοραξοὺς, Ἴππόποδας, Ἐκεχειριεῖς,
Πέρσας, Ἀραβίς τε, διχθὰ καὶ δεδασμένους,
Ἀγκῶσιν ἑσπέροισιν, ἠδ' ἀντηλίσι
Πληθύν, νέφη ὡς τ' Αἰθιοπῶν, ἐπίτρομον,
Ἄλλους τε πολλοὺς, οἳ νέμονται μυρίαί
Τρισσοῖς ἐπ' ἠπειροῖσι νώνυμοι γένος,
Βροτοῖς τ' ἄφρανοι, ἐς τοσόδ' ὑμνημένοι,
Ὅσον πρὸς Ἑλλήνεσσιν ἔμμορον κλέους,
Ἦθη τε κείνων δεξιωθέντες σαφῶς,
Φύσιν κατηλλάξαντο πρὸς τὸ εὖ φρονεῖν.

Σὺ μοι δέδουκας ἄστυ κλεινὸν Ἀσίδος,
Πύργοισιν ἀρραγέσσι θηλείας χερός,
Τοίχοις, βατοῖς τ' ἄρμασσιν ἐξεστεμμένον
Μέση παγεῖσα κυμάτων θοωτάτων,
Βηλοῦ τε σικῶ, καὶ διηραίοις ἀγροῖς,
Τάφος γεγῶσα πᾶσιν ἤριπες σὺ δὴν
Τετράπτολις συναρθμίοισιν ὀρκίοις,
Πιστῶ τε θεσμῶ εὐφρόνως κυδομένη,
Τῶ καὶ καλοῦνται γνωταὶ ἀλλήλων φίλαι,
Ἀγλαδὸν Σελεύκου κτίσμα τοῦ Νικάτορος.

Ποῦ δὴ βέβηκας Βριτομάρτιδος θρόνος
Ἀρχαῖος, ἢ περ οὐρανοῦ εὐρεῖς πτύχας
Αὐτὴ λιποῦσα προσφιλεστέραν στέγην
Ὡκίει τε, κακῆδευε παρθένος Θεά;

Σὺ δ' ἐν βυθοῖσιν ἄλμυροῖς κεκρυμμένη
Εὐτ' ἂν δέδαστο πάντα θεσκέλω λάχει
Θεοῖς ἀγήροισι, φωτὸς ἡράνου χάριν
Βλάστες θαλάσσης ὡς νεληγενῆς κόρη,

Qui scire quisquam possit, aut verè sciat
 Desideratur, discere et nemo potest
 Alio docente, sive didicerit, nequit
 Referre prudens utili fructum modo ;
 Utinamque in omne non abutatur malum !
 Iniqua postquam, digna nec fatu mala
 Sic perpetravit ante regnatam Iove
 (Nec falsa dico, verba nec frustra cadunt,
 Sic nominata est, sic celebrata omnibus)
 Terram incolebam, civitatesque optimas,
 Quas stravit et succendit. O sedes sacræ !
 O et Deorum tecta, et excelsi throni
 Generosiorum Principum, eversi, obruti
 Evanuistis ! nil super, ô hospes ! nihil ;
 Abiit in auras pulvis, an fuerit quidem
 Vix scitur. An Buseras, et Sintos truces,
 An è Coraxo, aut Colchide oriundum genus,
 Arabasque referam ? fileo Cerceti incolas,
 Ececherios, Persasque, et Hippopodas feros,
 Nubemque gentis plurimam, Eoo die,
 Et occidente bina quam separant freta,
 Aliosque mille, qui tribus terræ plagis
 A se remoti nomine et titulo carent,
 Incelebre mundo, nec celebrandum genus
 Nisi dignitatis particeps Græcæ foret ;
 Ritusque mutuando vivendi meos,
 Prudentiorem reddidisset indolem.
 Submersa quippe es civitas Asiæ potens,
 Murisque pridem cincta fæminea manu,
 Vallisque firmis, quamque fluviorum latex
 Hinc inde binus lambit, aëreis agris,
 Belique templo clara, visaque omuibus
 Miraculosa. Tuque Tetrapolis, fide
 Et æquitate celebris, et amicæ priùs
 Gavisa dextræ fædere, Sororum pio
 Decorata titulo, nobile Seleuci jaces

Κάλλει πρέπουσα, καὶ στολαῖς πανολβίοις
 Εὐκοσμος, ὅσον οὔτις ἄλλη ποντίων
 Πρὸς οἰδμάτων κλυθεῖσα, κυμάτων κρατεῖ.
 Εἰ καὶ πάροιθεν ὄμβρον ἀρτύνεις ξένον,
 Ὅν σοι Θεῶν ἔβρεξε, καὶ βροτῶν Πατήρ,
 Χρυσαῖς ψεκάσσι προσδιασπείρας τὸ πᾶν,
 Ἄλλ' οὐκ ἄρηξεν ὄμβρος ὁ χρυσοῦς, τὸ μὴ
 Σε οὐ κατάκρας ἐκπεπορθεῦθαι κακῶς.

Ἦ θῖνες, ὦ κρηπίδες, ὦ Λέσχαι, Στοαί,
 Καὶ Ποικίλαι καὶ σεμνὰ γῆς Ἴωνίδος,
 Τάπερ Μέλητος ἠδύ, κάλλιστον θ' ὕδος,
 Ἴν ἴσμεν ἡμεῖς, προσβολαῖς πεδέρχεται,
 Ὀλώλατε πάντα θανασίμῳ πεσήματι.

Ἦ κλεινὸν Ἄργος, καὶ Μυκηναῖαι πλάκες,
 Σπάρτη, Κόρινθος, Πήδασος, Δύμη, Πάτραι,
 Φλιοῦς, Κλεωναί, Ταΐναρος, Γερηνία,
 Μεγάλη πόλις, Πάμμητος, Ἐλίκη, Στέμφυλος,
 Ἐπίδαυρος, Ἥλις, Οἰνότη, Σικυῶν, Φεραί,
 Μενεγγέων ἄλλαί τε μυρίαί τροφοί,
 Τὰς ἀμφὶς ἀγκώνεσσιν Ἡρώος σχέθει
 Λυδοῖο νῆσος εὐνομος, πρηνὴ Θεοῦ
 Σέθεν κάρητι λάβρον ἐμμάξαι κότον,
 Ζυγοῖς ὑφ' οἷσις δυσκλεῶς θητεύετε;
 Πονοῦσι θ' οἷοι νῦν ἐφεστᾶσι σκοποί;

Ὡς ἐκ μεγάλου γέγονας δλίγος σύ, κ' οὐδεέν,
 Αὔχαις κενεφρόνεσσι λυσσήσας ποτέ,
 Νῦν δ' αἰψὰ κλινθεῖς ἀφθίτων χειρῶν ὑπο
 Νήσοις περιδρόμοισιν Αἰγαίων σάλος
 Κομῶν ἀπείροις ἀστέρων πόλου δίκην.

Ποῦ σοι καλοῦ Γέροντος ὄχεθ' ἐστία,
 Ὅν οὐκ ἔσεισαν ἄσπεθ' Ἰστάνου γέρα,
 Ἵποσχέσεις τε Περσικοῦ φρυάγματος;

Ποῦ σοι τάφων Ὀμήρου οἰκουρὸς σπιλάς;
 Ἰρῶ τε Φοίβου, καὶ τροφοῦ Κοικηίδος
 Κύνθου πρὸς αἶπος εὐί' ὠργιασμένη.
 Κείνου τε πάτρα, δι' ἃν Λυκάμβης, καὶ κόρη

Nicatoris opus. Quo Throne abiisti vetus,
 Qua parte linquens Virgo bipatentes poli
 Britona valvas, cara dilectæ domus
 Tecta incolebat, imperabatque optimè ?
 Immersa tuque gurgite profundo salis,
 Dum cuncta superis dividebantur Diis
 Diviniori sorte, lucentia Dei
 Causa, exilisti Nympha, ceu pelago recens
 Generata, specie pulchra, felici stola
 Ornata, supra quas modò cumque intumens
 Aspergit æquor, quæ maris fluctum regant.
 Licet insolentes imbrium guttas bibis,
 Quas tibi Deorum stillat atque hominum Parens,
 Dumliquidus aureo rore fœcundat solum,
 Non juvit imber aureus prorsus malè,
 Ne perdereris ; ò Scholæ ! ò ripæ ! ò bases !
 O Pœcile, Stoæque Ionæ decor !
 Quam latice, quo docemur, epoto, Meles
 Amænus ambit, sorte lethali omnia
 Periistis . Argos, et Mycenææ plagæ,
 Sparte, Corinthus, Pedasus, Dyme, Patræ,
 Phlius, Cleonæ, Tænarus, Gerenia,
 Megalopolis, Pammesus, Helice, Stemphylus,
 Epidaurus, Elis, Oenoë, Sicyon, Pheræ,
 Aliæque alumnae mille clarorum Ducum,
 Quas flexuoso brachio Herois Lydi
 Tenet Isthmus, ante lege regnatæ optima,
 Quam vos Tonantis perderet vindex manus,
 Cui subdidistis, heu, jugo miserum caput !
 Operibus instat quanta speculantum cohors !
 O quàm pusillus factus, è magno priùs,
 Inanis animi gloria pridem furens,
 Nunc præpotenti quàm citò eversus manu
 Circumfluis aspersus hinc inde Insulis,
 Quantis Polus syderibus, Ægæon sinus.
 Ubi sapientis jam senis restant lares,

Δέρην πέλασσαν ἀγγόνας μετάρσιοι;
 Ποῦ Βακχυλίδεω, καὶ Σιμωνίδου φίλων
 Θρέπτειρ' ὀμαίμων, ἠδ' Ἀρίστωνος σχολῆς
 Περίπατος, ἦν φήμιζεν ὀμπνίου γόνου;
 Σὺ μοι μόνη μένησθα συμφορῶν μέση,
 Ζάλης ἄγευστος, ὡς ἕοικεν, ἄστρον ὡς
 Κοινῆς τύχης, πημονῶν τ' ἀνωτέρα,
 Οὐπω κατακλυσθεῖσα κυμάτων φοραῖς.
 Καὶ γὰρ πρόσσεστιν ἐς τόδ' ἤμαρ εἰσέτι
 Λαμπρὰ φρόνησις, ἀξιώμα τ' εὐγενές
 Ἄστοισιν, οὐδὲ θαῦμα, γέντο γὰρ φυτῶν
 Ἐξ εὐγενῶν, τράφεν τε κ' εὐγενῶς πάλαι,
 Ὅθεν πρὸς αὐτοῖς ἡ ὑγένεια σώζεται.
 Νήσων σύ μοι ἀπασέων λιπαρωτάτη
 Κεῖσαι θαλάσση βάθρα πῆζας' ἔμπεδον.
 Καὶ γὰρ παλαιῶς ὡσπερ ἐν χρόνοις πόρες
 Βουλῆν, ἔπος, φρόνησιν ἄνδρας δεξιῶς
 Κρέσσους τ' ἀριθμὸν Μητροδώρους, Θεοκρίτους,
 Σκύμνους, Ἴωνας, Οἰνοπίδας, Δημοκρίτους,
 Σιγῶ Θεοπόμπους, πρὸς δὲ τοῖσδεσιν στόμα
 Μουσῶν, ΟΜΗΡΟΣ, ὥπερ ἐξείργασατο
 Θεοῖς φθονητὸν αἶνον, οὐ θνητοῖς μόνον.
 Νίος σὺ δ', ὡς ἔειπον, οὐκ ἴσως κακοῖς
 Ἄλλαις φθαρεῖσα πόλεσι, δουλεύεις δ' ὅμως
 Δούλευμα λυγρὸν ἢ τοςῆδ' ἀναξίως.
 Ἐρῶει τὸ σεμνὸν εὐχος καὶ τὰ καίρια.
 Ἐρῶει τ' Ἀθηνῶν θεοτεύκτος ἐστία,
 Ἦς Ζεὺς βαθρ' ἐστήριξε, τείχος δ' αὐτὸ πέριξ
 Ἄρης ἔλασεν, Ἴσθμοις τειχῶν ὕπερ
 Ἄνστησε πύργους, Παλλὰς ἴθυνη τρίβους,
 Δόμους ἔτευξεν ἀμφὶς Ἡφαιστος, στοὰς
 Ἐρμῆς ἔδειμε, γράψε Φοῖβος, Ἄρτεμις
 Ἠγείρε παρθενῶνας, Ἀφροδίτη κάμε
 Τεύχουσα λουτρά, Βάκχος ὀρχάτους, Θέμις
 Πρυτανεῖον, αὐλὴν θέσμιον φύλαξ Δίκη.
 Ἦν εἰκὸς ἄρα τιμωτάτην πόλιν

Immensa quem non munera Hystani suo
Movere studio, Persico aut fastu diu
Promissa merces; ubi sepulchrales latent
Lapides Homeri, Cynthii aut templo Dei,
Cæceidosque celebris od Cynthi jugum,
Bene culta sacris terra famosa orgiis;
Ejusque patria, cujus offensus modis
Sublime resti guttur admovit parens
Unà Lycambes ipse, cum prole unica ?
Affinium Bacchylidis et Simonidis
Alumna tellus, ubinam Aristonis Schola,
Authore primo fama quàm celebrem facit,
Et ambulacris ? Inter ærumnas manes.
Expers procellæ, stella ceu Cælo micans
Miseranda supra fata, casusque asperos,
Non hausta rapido sola, quà par est, salo.
Nam civibus superstes hanc usque in diem,
Prudensque nobilisque mens adhuc viget.
Nec est stupendum; namque generosa sati
Sunt stirpe cives, nobili imbuti Patrum
Primis ab annis laude, virtutis tenent:
Hinc es paternæ nobile etiam num decus.
Nunc Insularum tu mihi potior jaces,
Quæ firmiores stabilis in ponto gradus.
Namque ut vetusta subministrasti Patrum
Ætate, profers mentis, eloquii modò,
Prudentiæ que fertili fructus satu,
Numerosiore copia, et doctos viros,
Scymnos, Ionas, Metrodoros, Theocritos,
Democritos, omitto Theopompos loqui,
Oenopidas, et qui lingua Musarum loquax
HOMERUS, homines non modò, sed ipsos Deos
Livore pupugit, gesta memoranda intonans.
Ut civitatum sorte, quas dixi, pari
Exhausta non sis, tu tamen servis Chios,
Et servitute talis indigna jaces.

Κυρεῖν ἀπασέων, ἔργων εὐτ' ἂν ἦν Θεῶν.
 Ἄλλ' ὤλετο καυτή, πρὸς τε λυσσῶντος κυνὸς
 Πάμπαν διεσπάρη τε, καὶ κατεσκάφη,
 Ἄταις πεσοῦσα δύσμορος θεηλάτοις.
 Φραδαὶ δ' ἐκείνης, γλώσσα τ' εὐφραδῆς, λόγοι
 Στολμοῖς πρέποντες ποικιλομόρφοις, αὐτὰ δὲ
 Τὰ Μουσέων ἄποινα, καὶ μειλίγματα,
 Πόνοι τε χειρὸς ἱστορος, καὶ χρονοτριβεῖς
 Παῖδες φρενός, τὰ πάντα, φεῦ, φροῦδ' οἴχεται.
 Οὐδ' ἔστιν εἶδειν λείψανον, ὣν εἶχε καλῶν.
 Τῷ πρὸς γόους τε, καὶ γέλωτ' ὀφλισκάνει.
 Ὁ νῦν δὲ μῦθος ἦλθεν, ἧ τομώσατος
 Δέμας σπαράττων τοῦμὸν ἀλγύνει κέαρ.
 Καὶ γὰρ πόλις Βύζαντος Ἡράων ἔδρα
 Διττὰς θαλάσσας, τήν τε Βόσπορος χέει,
 Τὴν τ' ἀμφὶ Πόντος, θισὶ δεξιουμένη,
 Ἴν' εἶδε πώποθ' ἥλιος εἰλίσσων σέλας,
 Ἦτ' οὖν ἕως ἡμαρ ἀνθρώποις ἄγων,
 Ἦτ' οὖν σκιᾶ γῆν ἔσπερος κλίνας ζυγά,
 Μέσ' ἦτε θεῶν κέλευθα θερμαίνει φλογί,
 Ἦτ' Ἀντίποσσι πυρσὸν ἀκοντίζων βαρύς,
 Καὶ τίς δ' ἂν ἀρνήσαιτο; τιμαλφεστάτη.
 Καὶ χερσί, καὶ μήχεσσι, καὶ τρυφαῖς πολὺ
 Πασῶν ὑπερφέρουσα πολλῶ τῷ μέτρῳ.
 Ἦι δὲ κράτους ἔδρασεν ὁ κραίνων Πόλου
 Σκῆπτρον κραταῖον ἐξισούμενον χρόνῳ,
 Κρατοῦσιν ἄλλοις σκῆπτρον εὐνομίας κανῶν,
 Σκῆπτρον μόναρχον, σκῆπτρον, εἰ ΠΕΤΡΟΥ μόνον
 Ἐν ἐξέλης, κύνιστον, ὑψιστόν θ' ὁμοῦ.
 Ἔσθη δὲ καυτὸ οὔτι κατ' αἴσαν, παμφάγου
 Πρὸς τῆς δε λύμης ἐξαφανισθὲν ἀθλίως.
 Οἶδ' αὖ προτοῦ κρατοῦντες, ἦρανοί τε γῆς
 Γαίας πατρώας, καὶ δόμων ἐγχωρίων,
 Ἰρῶν τ' ἀγανῶν δηρὸν ἐξενωμένοι
 Χρόνον πλανῆται δύσμοροι, οὐδὲν θ' ὑγιές,
 Ξέναις ἐπ' αἶαις ἐμπορεύονται βίον,

Tot commodorum decora, tot honoris tui
 Periere : periit Ara divina manu
 Fabricata, Athenæ, cujus extruxit gradus
 Tonante dextra Iupiter, murum ferox
 Mars egit ; undæ præpotens murum super
 Turres locavit ; docta direxit vias
 Minerva, pinxit Phoebus, erexit domos
 Vulcanus, Hermes porticus, claustra Artemis
 Virginea, thermis elaborandis Venus
 Sudavit alma, dirigendisque ordine
 Plantis Iacchus, aurea adjecit Themis
 Prytanea, custos juris augustum forum
 Iustitia ; decuit Urbem honoratam dare
 Mandata reliquis ; fabrica Deorum fuit.
 Sed et ipsa periit, dente rapiosi canis.
 Lacerata penitus, jamque divinis jacet
 Prostrata flagris ; sensus, et vario decens
 Lepore sermo, dona Pierii chori,
 Et blandientum dulcis Aonidum favor,
 Doctaque factus arte cum studio labor,
 Omnesque partus ingeni, heu, vanè ruunt.
 Monumenta non est pristini ut videas boni,
 Memoranda luctu publico et risu patent.
 Narrationis sermo non fictæ sequens
 Mucronis instar corda mærore afficit,
 Laceratque pectus : Imperatorum thronus
 Byzantium quæ Pontus, et quæ Bosphorus
 Hinc inde geminum cingit aggeribus mare ;
 Quascunque mota lustrat ignitas face
 Apollo terras, sive ab Eoa diem
 Regione ducit, seu tenebroso tegit
 Agros amictu, plaustra submergens mari ;
 Mediam favilla sive succendit viam,
 Propiorve pronò lumine Antipodas ferit,
 Quis hoc negarit ? et manu, et luxu, omnium
 Prudentiaque principem locum tenet.

Κενάς, ἀπρήκτους τ' ἐλπίδας σιτούμενοι.

Κείνος μ' ἔοργεν οἷα δὴ κλύεις Ἄναξ,
 Νῦν θ' οἷα με δρᾷ δῆϊων καθ' ἡμέραν
 Ἄλλων ἀκούεις· γλῶσσα γὰρ στυγεῖ θροεῖν·
 Καὶ τῶν δε μέντοι πημάτων μετὰστασιν
 Κιχεῖν ἀελπίς εἶμι πρὸς τινος βροτῶν,
 Ἐπεὶ βέβηκεν ἀνδρομέης ἀλκῆς ὑπερ.

Ὡς δ' ἐν Βίβλοισι Θεσφάτων ἰδοῦς ἔχω,
 Κάκ' ἐξερύσσει ΓΑΛΛΙΚΗΣ ἀφ' ἐστίας
 Ἄναξ φυτευθεὶς ὀκτάδος τρίτης μέτα
 Χρόνων ἀτέκνοις ἐν λαγύσσι μητέρος.
 Ὄταν τ' Ἐριννεῖς, καὶ κελαϊνεγγῆς Ἄρης
 Πάσης δονήσει ἔδραν' Εὐρώπης, χθόνα
 Λύθρῳ μιήνας, καὶ κατασκάψας βάθρα,
 Χαρίεντά ποτε πρόσωπα καταισχυνεῖ κακῶς.
 Καὶ κῆρ ὀρίνας ἀλλοπροσάλλοις σφαγαῖς
 Κελτῶν, Ἰθέρων, πρὸς δὲ Γερμανῶν χέρας
 Ἦδ' Ἴταλῶν ἐκπαγλὸν αἰμάξει, τότε
 Ὄταν γ' Ἄνακτι πατρὶ συγκαθήμενος,
 Ἐργῶν ἔφεδρος, ἰθύρῶν, κράτους σκοπός,
 Οὐπω φίλοις ἀτηρός, ἀλλ' ὀνησίμους
 Χρείας πορίζων ζύμφορος Κελτοῖς παρών.
 Κοσμῶν δ' δύσσαθ' εἶμα, καὶ κοσμούμενος
 Αὐθις παρ' αὐτοῦ βυσσοπορφύρου πέπλου,
 Ὃν ἐκ στρόφιγγος γλῶσσ' ἐνόμηνεν Αὐσόνων,
 Ὄτ' ἐν θρόνοισι θειοτεύκτοις ἰζάνων.
 Ἴροῖς Πέτρου μέδοντος, ἠδ' ἠγήτορος
 Πρεσβηῶν Πέτροιο σύγκλητος, λεῶ
 Χριστωνύμῳ θέμιστας ἐξείπη σαφῶς.
 Καὶ χρηστὰ πᾶσιν ἀφθόνως δωρούμενος
 Λόφοις ἐφ' ἑπτὰ, ἀσκηθῆτε, καὶ σῶν
 Πολλῶν φυλάξας ἐκτὸς ἐλπίδων πόνων,
 Ἄλλων βλαβέντων χῶρον ἐξερύσσεται.
 Τοῦ δ' οὔτις ἄλλος φέρτερος θρόνου Πέτρου
 ἔχει πυκάσσας, οὐδ' ἐς ὕστερον ποτὲ
 Ἄλλος τόσον ἔργον ἀρμόσει, καὶ γὰρ μόνῳ

Hic stabiliendum sanxerat Rector Poli
Regate sceptrum, temporum nullas vices
Subire jussum, juris et normam sacri,
Sceptrum supremum, si modo sceptrum PETRI
Altissimumque gloriosumque eximas,
Ingloriosè periit absorbtum lue
Vorante, miseris atque deletum modis :
Quique imperabant ante terrarum Duces
Solo paterno, laripus, et a vitis procul,
Illustribusque tam diu extorres sacris,
Errore misero per peregrinas plagas,
Vanisque pasti spebus haud sanam trabunt
Sine opere vitam. Clade me quali furens
Obruerit audis ; at quibus nunc me in dies
Tyrannus ille pectore hostili premat,
Audis ab aliis ; lingua tristatur loqui.
Reperire nequeo qui ferat malis opem,
Iniquiorem posse mutari statum
Diffisa ; superat namque quas, vires, libet
Industriosæ mentis. Ut sanctis tamen
Oraculorum video mandatum Libris,
Rex GALLICANIS unus oriundus plagis,
Octona Phæbo spatia per ternas vices
Volvente, sterili matris in gremio satus
Me liberabit ; cùmque Furiarum cohors,
Atraque et hasta polluens turpi solum
Tabo, et profundos sede convellens gradus
Mars universæ quatiet Europæ statum,
Terræque pulchros ense fœdabit sinus,
Et excitabit, strage diversa, feros
Celtas, Iberos, atque miserandum in modum
Germaniarum gens, et Italiæ, manum
Cruore sparget ; cumque regnanti propè
Patri assidebit ipse consilii arbiter,
Regni que custos, mente prudenti sciens
Non premere amicos, utili at pressos ope

Κρείων τὸ δ' ὄφλε πρᾶγος, ὡς φιλουμένω.

Καὶ ταῦτα μὲν τόσοισιν ἐν κύκλοις χρόνων

Οὐπὼ συνῆλθον εἰς ἓν, ὡς τὸ Θέσφατον

Σαφῶς ἐνίσπεν οὐκ ἐτωσίοις λόγοις,

Εἰμὴ τὸδ' ἤμαρ, εὐτ' ἀπαίδων ἐκ γονῶν

Ἐβλαστες, Ἡρώς τ' ἐστὶ σῶ τοκεῖ κράτους

Βούλαρχος, ἀσφαλῆς τε χρησίμων φύλαξ,

Σωτὴρ ΡΙΧΗΛΕΥΣ, κἀπαγώνιος φανείς.

Ἰζων τὲ πρὸς κλισμοῖσιν ΟΥΡΒΑΝΟΣ Πέτρον

Σκῆπτρον νομεύει πᾶσιν εὐθυντήριον,

Θνητῶν ὁδηγός, καὶ ταλαντοῦχος μέγας,

Στάθμη τε μύστων ἀκριβῆς φρονημάτων.

Πύχ' ὅς στραφεῖς φρονήσεως, Δίκης θ' ὑπο,

Τροφεῖ ἀμοιβὰ ταῖς φυτευσάσαις νέμει.

Ἴθ' ὦ, ἴθ' ὦ ναξ, βάσκ', ἐπάρκεσον φίλη,

Ἐμοὶ δ' ἀρωγὸς ἐλθέ, τῷ Θεῷ θ' ἅμα.

Γενοῦ τύχης τιμωρός, εὐμενῆς πόνων

Κοίνωσον, ἅταις δ' ἐν ὑστάταις προσμάχει

Θεοῦ τ' ἐφετμὰς κρῆνον ἄρ' οὔτι φρονεῖς;

Τίμοι, τί δηρὸν ἔργον ἀμβάλλεις; μέθες,

Μέθες δύσοργον εἰς ἀναστάσεις δόμων.

Ὀπλοῖς πέφραξαι, πρὸς δὲ τοὺς πέλας θύεις.

Θώρηξ προλάμπει, ἀλλὰ συγγενεῖς φοβεῖ.

Ἔστ' ἀμφίθηκτον ἄορ, δξὺ δ' αὖ δόρου,

Πιστῶν δὲ λύθροις ἤματωμένον, κατὰ

Βαλόντος αὐτὸ μαίνεται, διψῶν μένους.

Κράζουσιν αὐλοί, ἀλλ' ἐφ' ὑσμίνην μέλος.

Σάλπιγξ ὑπηγεῖ, ἀλλὰ σημαίνει φόνον

Σοῖς φιλτάτοισιν, ἐνδ' ὑπερμάκει βοᾶ

Πεζοί τ', ἴδ' ἵππων, καὶ νεῶν ἐπεμβάται,

Οἱ Θεῷ μέμηλον, οὐδὲν αἰτίους βροτοῦς

Ἄνδρας, γυναῖκας θ' ὕβρεως ἀκηράτους

Τείροντες, ἐκπέμπουσιν οἰκτίστῳ μόρῳ.

Ὡ χερσί, καὶ κτήμασσι, καὶ ψυχῇ σθένων

Τρέψαι πότ' ἤδη Ἄρεως παρποδίου νέφος,

Ἀκτὰς πορεύων πρὸς Ἀχερουσίας Ἄναξ,

Iuvare, GALLOS atque tutari suos,
 Et sacrum honorans, atque honoratus sacro
 Murice, Latinum Cardio cui nomen dedit :
 Et in supremo cùm Petri sedens throno
 Sacra moderantis, et sacerdotum ducis,
 Consorsque Petri jura Christicolæ dabit
 Manifesta plebi, copioseque omnibus
 Largitus, omni, supra, ereptam malo,
 Salvamque reliquis corruentibus, jugo
 In septicolli conditam Romam eximet.
 Non ullus illo melior augustam Petri
 Fulcivit ædem, nemo præterea geret
 Tot opera, amico quæ suo imposuit Deus.
 Et ista, lapsas post tot ætatum vices,
 Congruere nondum visa, divinum velut
 Oraculum sermone non dubio edidit,
 Nisi hac serena luce, qua prodis puer
 E ventre sterili, jamque consilii potens
 Assessor, atque commodorum pervigil
 Defensor, et Servator, athleta inclytus,
 Heros parenti RICHELIIUS adest tuo ;
 Petrique sedem sceptraque URBANUS tenet,
 Mortaliumque ductor, examen sacræ
 Moderatur æquum mentis, atque ipsa piæ
 Nutritus Æquitatis, et Sophiæ manu,
 Alimenta alumnis grata partitur suis.

Eja ergo, Princeps, eja age, et charam adjuva,
 Ades mihi prodector, et sortis, Deo
 Iuvante, vindex ; operis in partem veni
 Benignus, extremumque propugna malum,
 Divina jussa perfice ; annon hæc sapis ?
 Diuturna quorsum bella tu differs ; sine,
 Sine, destruendis domibus, irasci ferox.
 Munitus armis, proximo insultas tuo ;
 Pectusque lucens ære, cognatos tuos
 Exterret ; hastæ cuspis, et gladii, latus

Οἳ μ' ἐξέτριψαν, δσμενῶν βαρεῖς στίγας·
 Αἴρου μ', ἧ γὰρ ἰσχύεις, ἐκ κακῶν βάθους,
 Ἄνδρῶν ἀπάντων ὄλβον εὐτυχεῖμόρω
 Ἄλις γ' ὑπερσγῶν, σκηπτρα κηδεύων χθονός,
 Τῶν ἄσσ' ὀπάζει γαῖα ἐμβροίθους πέδου.
 Καὶ πεμμάτων ἄπεστιν οὐδέν, ἐν τ' ἀγροῖς.
 Κτήνεσσι, καὶ πυροῖσιν, ἐνδὲ θ' ὕδασιν,
 Ἐλλοψιν, ἐνδ' οὔρεσιν εὐθηνουμένου
 Καρποῖς τε, χρυσῶ, κ' ἀργύρω, ἐνδ' αὖ δόμοις
 Ρυδὸν πάρεστι πάντα χλιδαῖσι φίλα.
 Παντᾶ δὲ πλῆθος ἀσπιδηφόρων βρέμει,
 Παντᾶ δ' ὀπλιταὶ χάλκιοι, ἐς ἀλκὴν θρασεῖς.
 Ἴππεὺς δὲ παντᾶ θάρσος ἐν στήθεσσ' ἔχων,
 Ἴπποκρότοις πεδίοισιν ἐντρέχει ταχύς·
 Πρὸς τοῖς στρατηγοῖ ἀσφαλεῖς, μαχηόμενες,
 Ἄρην πνέοντες, καὶ μάχης δαήμενες
 Πάσης, στρατῶ τ' ἐρυμνὸν ἔρκος· τοὺς δ' Ἄναξ
 Πέμψαι κατ' ἐχθρῶν, πημονῶν τέλος τάμε.
 Τὰ τ' ἄλλα πολλὰ πρόσθεν ἐκδέξω περὰ
 Νίκης, πάλιν πείρασε· νικᾶν σ' οὐ ζένον.
 Ὁ δ' ἐχθρὸς εἶδε, καὶ πεπείραται δόρυ,
 Ἐγχοῦ τε βληθὲν ΓΑΛΛΙΚΗΣ χειρὸς πάρα,
 Ἄρατὸν ὅσσον ἔλκον ἐμβάλλει φρεσίν.
 Αὐτοῦ βίην ἔδρυψας ὠφρωμένην,
 Οὐχ' ἐσπέροις μέρεσσιν ἐξαρκουμένου,
 Αὐτὴν δ' ἐς Ἄρκτον, Κελτικὰς τ' ἐφ' ἐστίας
 Διψῶσαν ὠδίνοντος ἀδελῆς φόνου
 Δεινὴν ἀπειλήν. ὣς ἔπος δ' εἶπεῖν, Τοκεῖς
 Οἳ σ' ἐξέφυσαν λαμπροὶ εἰς γένος πάλαι
 Αὐτοῖς ὅτ' οὐκ ἦν ὄλβος, ὅσσοις νῦν πάρα,
 Ἄδρὸς δ' ἐκείνῳ· ἦν γὰρ εἶν ἀκμαῖς νέω.
 Κόλπων θοῶς ἀπῶσαν ἐξ ἐμῶν πρόσω·
 Ἐκ δ' ἐξέλυσσαν αἶαν, ἧ Σωτὴρ βροτῶν
 Ἐφ' οὐκυθελῆς, καὶ τραφεῖς ἐκθήσατο,
 Ὃν αὐτὸς ἤθελε μύρον ὠμῶν παρ' φίλων,
 Νεκρὸς τ' ἐσῆλθε τύμβον, ὡς θνητοῖς ἔθος.

Utrumque, acuta est, Christianorum tamen
 Cruore sudat, inque jaculantem redit ;
 Tibiæque clamant, sed melos bellum movet ;
 Clangore litui proximis cædem indicant ;
 Pugnaque in, ipsa navium, et peditum cohors,
 Equitumque grata Numini, gratos Deo,
 Nulloque scelere conscios, vexat viros,
 Et illibatas in necem uxores trahit.

O! qui valore, qui manu, atque opibus potes,
 Aliquando Martis dissipare nubila
 Usque in paludis littora Acherusiæ,
 Diverte cuneos hostis infensi graves,
 Qui me molesto sub jugo afflictam premit,
 Immo malorum (nam potes) fundo eripe
 Possessione quique felici, omnium
 Sortem antecellis, ipse sceptrorum arbiter,
 Et affluentem commodis terram occupas.
 Edultorum nil deest ; far, et pecus
 Luxuriat agris, piscibus fluvit natant ;
 Argenteis aureisque locupletum juga
 Montana rideant fructibus ; luxu domus
 Fulgent amœnæ ; vulgus hastatum fremit
 Ubique, ubique miles ad bellum ferox,
 Animosque nutriens corde generosus eques,
 Per perstreptentes calce cornipedum, celer
 Agros pererrat : bellicosi quos duces
 Agunt, periculis cedere indociles, manum
 Martemque spirant, arte pugnandi optima,
 Exercitus munimen ; hos Princeps move
 Feros in hostes, cladibus finem adjice.
 Iterum experire, sæpe victrici prius
 Indute penna, vincere haudquaquam novum.
 Hastile jactum GALLICA, expertus, manu
 Persensit hostis, quanta GALLORUM ferox
 Infigat hasta vulnera ; inimici truces
 Superbientis ipse fregisti impetus,

Ἴθ', ἐγγόνει, πρόστηθι. Ἦν τις εὐχερὲς
 Ἔργον μάτην μηχανθὲν ἐκτείνει μακράν,
 Σοφοῖς παρ' ἀνθρώποισιν οὐκ ἔρθῶς φρονεῖ.
 Τί δ' ἔρριγας; τί δ' ἦλθε δεῖμα; τίς κέαρ
 Ἐπτηξῆς; κείνον, ὡς ὄρξῃς, ἀάσπετος
 Φρύγη κλονεῖ, σπέρχεις τε, καὶ φθείρει φρένας.
 Ἐφ' οἷς γὰρ ἠῦχε, καὶ πεπύργωτο θράσει,
 Κεναῖς ἀνοίαις οὔτι παρ' καιρὸν, πέσε,
 Κακῶς τ' ἐκάμφθη συσταλέντα τῷ χρόνῳ.
 Καὶ δὴ μακρυνθεῖς γηβόρου νόσου πάρα,
 Κεῖται τανυσθεῖς, καὶ παρειμένως στένων,
 Τυτθὸν τ' ὄνειροις οἶον ἐμπνέων σθένος,
 Ὅστις γ' ἐμῶν πλούτων τε, καὶ τρυφῶν πλέος,
 Γαστρός, γνάθου τε δοῦλος, ἡδονῶν θ' ὕπο
 Ἠσσημένος, τὰ πρόσθ' ἔραστα πρήγματα,
 Καὶ μηχανὴν ἔμπρακτον, ἣν ἦντλει ποτέ,
 Χαλκὸν τε, καὶ σίδηρον, Ἄρως θ' ὄπλα,
 Δι' ὧν βροτοὺς ἐκτείνει τηλαυγῆς φόβῳ,
 Πάντως ἀπέπε, κἀποπλήκτως ἔχθεται,
 Νοθρὸς καταργῶν χεῖρας ἀφθόνα σχολῆ.

Τῷ καὶ προτέρως ῥέεθρον ἠλλάχθη τύχης
 Ἰφθην τ' ἀεὶ νικῶντες ἐκνικώμενοι,
 Πρόσωπά τ' ἐξέτρεψαν ἐκδόντες φυγῆ
 Αὐτούς, κακοὶ φανέντες, οἱ πρὶν δεξιοί.
 Χ' οἱ πρόσθ' ἀκούειν σωφρόνως εἰθισμένοι,
 Μύθων ἀμελοῦσι δεσποτῶν ἠδ' ἀντίοι
 Μίγδην ἐπενθορόντες ἀλλήλοις φόνον
 Τεύγουσιν οὐκ ἐπεικτόν, ἐκ δ' ἀγροὺς πυρὶ
 Δηοῦντες, ἀρπάζουσιν οἰκίας φίλων.

Τίς δ' οὖν ὄπλοις πάγχαλκος, ἵππου μυριάς,
 Νεῶν ἀμέτρων, ἀλκίμου τ' ἔγχους βραβεύς,
 Λεῶν ἀνακλιν, ἄφιλον, ἐμφύλῳ στάσει,
 Ὡστ' οἶδμα πόντου, ἐμμενῆς κυκώμενον,
 Οὐ κηρὶ Θείου τάρβος, οὐ σπινθήρ ἐνι
 Κλέους, κραταιῶν τ' οὐδὲ μικρὸς ἔργων λόγος,
 Εὐθύς τε, ῥεῖται, μηδὲ σὺν μακρῷ πόνῳ,

Hesperia quem non satiat, Arctois plagis,
 Et GALLICANIS, impudens cædem parit.
 Ut multa paucis : qui te ab antiquo Patres
 Genuere, gentem subjugaverunt feram
 Minùs potentes, flore juvenili potens
 Ut quæ vigeret ; à meo sinu procul
 Expulsa subitò est : arva requierunt, quibus
 Servator hominum natus, atque altus necem,
 Quam voluit ipse, retulit ab amicis feris,
 Tumulumque subiit mortuus, ut homines solent.
 Age ergo, facile qui diu differt opus,
 Prudentiorum calculo, haud rectè sapit.
 An obstupescis ? An pavor mentem occupat ?
 Et terrefecit eorda ? quem cernis, metus
 Ingens movet, premitque pectusque enecat.
 Namque ubi superba fronte tollebat caput,
 Tempus, locumque præter, insanè furens
 Et cecidit et probavit annorum vices.
 Vorante quippe flaccidus mórbo jacet
 Humi, doletque tristis, expirans leve,
 Ceu somniando, robur, et opibus meis
 Luxuque plenus, sub voluptatis jugo,
 Ventris gulæque servus, heu, deslet miser
 Iucunda visa quæ sibi cunque antea :
 Quasque efficaces ante molitus fuit
 Artes, abenaque arma, ferrumque impotens,
 Quibus viros cecidit, objecto metu,
 Renunciavit, odit, et segnem otio
 In copioso dexteram planè tenet.
 Sic est prioris retrò fortunæ status
 Inversus : ipsa victa Victoris manus :
 Dedere terga, qui fugaverant priùs ;
 Et quos beatos videras, miseros vides ;
 Parere soliti, justa detrectant sui
 Decreta Domini, corruentesque invicem
 Promiseua se strage, crudeli, fera,

Σφαγῶν ἄτερθ', ἐπειδὴν ἤγει Θεός,
 Οὐκ ἂν τροπώσαιτ', εὐτυχῶς κλίνας ποτέ ;
 Πέφραξο δὴ τεύχεσσι, θεῶ ζίφος, θίγε
 Λόγχης, βοείης πᾶν ἰσάνδρωσον πέδον.
 Ρύσαι μ', ἀμύνου νηλεῶς ἐφθαρμένην.
 Θήκας πατρώας, ἱρά, κοινήν πατρίδα,
 Τέχνας περισσάς, τύμβον, θν Σωτήρ ἔδου,
 Ἄτης παρούσης ἐξελοῦγ', ὦ πάντ' ἀγαθέ,
 Ταῖσιν πάρος κόσμηθεν ἀνστήσας δόσεις.
 Λαμπρόν τε σ' οὐ λόγοισιν, ἀλλὰ δρωμένοις.
 Τοσαῦτ' ἔφη μὲν ΕΛΛΑΣ, ἀμφί δ' ὠλέναις
 Αὐθις περισφίγξασα νήδυμον τόκον,
 Φίλημ' ἔθηκ' ὄσσοισι δεύτερον φίλοις.
 Παις δ' ἱστορούσης πημοναῖς σύννους γεγώς,
 Ἴθροι τ' Ἀνάσσης κάρτ' ἐποχθήσας τόση,
 Οἰκτρὸν στάναζεν ἄλγος ἐκθύμῳ φρενί.
 Γοργοῖς ἔπειτ' ὄμμασσι ἀντωπὸν βλέπος
 Τοκεῖ προσίσχων, σύν τε θεῖς γλυκὺν γέλων,
 Βάζειν ἔοικε ταῦτα φραδμόνως Πατρί.
 Θυμῷ πίεσσον μῆνιν, ἦν ἔλας Πάτερ.
 Μέθεσ δαφονὸν ἔγχος, Εὐρώπης τ' ἀπο
 Πρὸς Ἀντολάς ὄρμισσον, ἔνθ' ἀνδρηλάτης,
 Ἄτην τ' ἄθεσμος λαὸς ὀπλίζει βροτοῖς.
 Αὐτὸς σὺ Παιδὸς ἐμπνέοντος δήτοισ
 Φόνον, πάθας τ', εἰ καὶ νεογνά νηπίῳ
 Ἄψη χόλον δύσοργον εἰκαίως πεδᾶ,
 Ὄρμη προηγοῦ εὐθρασέστερος φανείς,
 Φίλην τ' Ἀνασσαν ἀμφιβᾶς λυτήριος
 Ὠνησον, ἠδ' ἐκλυsson, ὧν ἔχει κακῶν,
 Μέσφ' αὐτὸς ἐς γυαρκῆς αὐξήθεις μέτρον
 Ἡβης, μείνει τε κεχλαδῶς εὐανθέμῳ,
 Αὐτὸς τύχης ρύσαιμι μορσίμου φίλην,
 Πρὸς τ' ὄλβον, θν κέκτητο πορθμούσας ξένως,
 Καλοῖς πρέπουσαν, καὶ περίβλεπτον κράτη,
 Βίου τ' ἐν ἄλμῃ μειδιῶσαν εὐδίῳ,
 Εὐδαιμονούσης πολλὰ κομπάσω γάμους.

Et non ferenda conterunt ; flammis satos
 Populantur agros, depeculantur lares
 Domesticorum. Totus ærata nitens
 Cuis ergo veste, ratibus innumeris potens,
 Equitumque turmis, ensis animosi arbiter,
 Plebem imbecillam, amoris expertem, feris,
 Ut inquietum pelagus, agitatam notis,
 Quam nec futuri terror, et honoris movet
 Scintilla, nullus operis ac sermo boni,
 Sine cæde, subito, facile, cum ducat Deus,
 Labore nullo, prosperè in certam fugam
 Non vertat ? armis induere, et scutum cape,
 Accinge gladium, milite hastato solum
 Reple, jacentem libera ; patriam juva,
 Templâ, tumulumque, membra quem Christi sacra
 Subiere, Princeps miseriis hisce eripe,
 Benignè ; dona redde, queis primis fui
 Ornata seclis : opere, quàm fama, refer
 Exinde melius nomen. Hæc HELLAS ; sinu
 Amplexa puerum, sermo quem nullus satis
 Celebrare possit, basia optatis genis
 Secunda libat. Factus ærumnæ Puer,
 Loquentis ore, conscius, Dominæ probra,
 Injuriasque tam graves graviter tulit,
 Doloribusque flebili indoluit modo ;
 Alacrique vultu proximi contra Patris
 Intuitus ora, suaviter risum ciet,
 Patrique visus ista prudenter loqui.

Quam, Genitor, iram mente conceptam foves,
 Preme, oro, transfer lanceam homicidam,
 Procul ad Eoos, hinc ab Europa, sinus ;
 Ubi virorum pulsor, et iniquus graves exili
 Hominibus armat populus ærumnas : minas
 Dum spiro vindex ore, clademque hostium,
 Licet tenellis perperam membris liget
 Puerilis ætas, orde generoso potens

Τούς μοι δίδωσιν ἐκ γένους κληῖρος λαχών.
 Ἐμὴ γάρ ἐστι, κ' οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μῆ.
 Ἐνθεν μόναρχον αἶμα βλαστήσει πέδω,
 Αἶεν προσαρκοῦν, οὔτι γηράσκον χρόνοις.
 Παιδὸς πρόθυμον ἦτορ ἐξειδὼς Πατὴρ,
 Ἄνασσαν ἦγε, δεξιούμενος γόνω,
 Πίστιν λαβὼν τ' ἔδωκε, δεξιάς θ' ὁμοῦ
 Ὀρκοῖς συνῆψαν. Καὶ δὴ εἰργάσθω τόδε
 Τοῦργον, προσεῖπε, τεῦ μακρὰν τείνω μάτην;
 Ἐμοῖς ὄπλοισιν, οὐδ' ἄτερ βουλῆς Θεοῦ,
 Ἐλευθερούσθω γαῖα, τεχνέων τροφός,
 Δεινῆς ἀνάγκης, καὶ γενέσθω σύννομος
 Τέχνῳ νεογνῷ, τῆς δὲ Κοιράνῳ χθονός,
 Πλέον γ' ἢ τὸ πρόσθεν ΕΛΛΑΣ εὐτυχεστέρα.

Præcede ductor, ense Reginam tuo
Defensor, ægris libera afflictam malis,
Donec juventæ vividæ molles vigor
Firmarit artus, robore et vegeto manus
Florens amatæ Virginis sortem levet,
In pristinumque transvehat statum, modo
Miraculosoque tum potestate, et bonis
Ornatoris, perque tranquillos dies
Lætæ beatis gloriabor nuptiis,
Quas ominatur generis, ac spondet mei
Fortuna : nostra est illa, nec nostram nego.
Hinc germinabit Regium terris genus,
Stabileque semper, secla quod nulla obruant.
 Infantis alacrem cùm videt mentem Parens,
Prensamque ducit Imperatricem, et fidem
Dat accipitque ; deinde jurata fide
Iunxere dextras : Fiat hoc ; ut quid moras
Necto, inquit, armis (idque consilio Deûm)
Meis juvetur artium nutrix Dea,
Fiatque concors Filia nato recens,
Dominoque terræ illius, et firmum statum
Felicioris HELLAS Imperii probet.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΙΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΞΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΑΛΛΑΤΙΟΥ.

1) « Leo Allatius, ingenii et industriae laudibus cumulatis-
simus; xxi, In scriptis Allatii, quum eruditionem singularem, do-
ctrinaeque copiam et infinitam, ineditorum praecipue monumen-
torum Graecorum, notitiam et lectionem mirari omnes necessit.
(FABRICII, Biblioth. Graeca. Vol. XI, Pag. 435, z. εζ. ζζδ. HARLES).
Leo Allatius, Chius, Graecorum nostra aetatis doctissimus.. (PHI-
LIPPI LABBÉ, Bibliotheca bibliothecarum. ROTHOMAGI, 1678, Pag.
143). Auteur fort partial dans ce qui regarde les interets de la
Cour de Rome ; mais cependant savant et judicieux. (LANGLET
DU FRESNOY, Méthode pour étudier l'histoire. PARIS, 1729 —
1739, Vol. III, Pag. 83). Et il n' y a point de savant ni d'
honnête homme parmi les gens de lettres qui ne l' honorât
(Allatius), et qui ne publiât ses louanges en toute occasion.
(ADRIEN BAILLET, Jugements des savants sur les principaleux
ouvrages des auteurs. PARIS, 1722 — 1727, Vol. II, Pag. 462.)
Allatius était un homme laborieux et infatigable, doué d' une
mémoire prodigieuse, et qui savait beaucoup en tout genre d'
erudition ; mais il manquait de justesse et de critique, et l' on
remarque dans ses ouvrages beaucoup plus de lecture et de sa-
voir, que d' esprit et de jugement . . . Il écrivait assez nette-
ment, et assez purement. Il composait aussi fort bien en Grec,
etc. (JEAN NICERON, Mémoires pour servir à l' histoire des hom-

mes illustres dans la république des lettres. PARIS, 1727—1745; Vol. VIII, Pag. 94; καὶ, L. ELLIES DU PIN, Nouvelle bibliothèque des auteurs ecclésiastiques etc. PARIS, 1690, Vol. XVIII, Pag. 20). Leone Allazio noto alla republica delle lettere, mostro d' erudizione sacra e profana, eccellente teologo, famoso poeta, dotto controversista, e illustre defensore della fede Ortodossa. Gloria della città di Scio, da cui trasse il nascimento; pregio del Collegio Greco, da cui fu educato; ornamento del passato secolo, in cui firese illustre! (PIETRO RODOTA, Del origine, progresso, e stato presente del Rito Greco in Italia osservato dai Greci monaci Basiliiani, e Albanesi. IN ROMA, 1758, Vol. III, Pag. 169). Vir eruditissimus, et præclarissime de litteris meritus: sed Pontificum dogmatibus nimium deditus. (JACOBUS ONZELUS, In animadvers. ad Minut. Felicem. LUGDUNO-BATAV., 1672, Pag. 188). Nell' intelligenza delle cose Greche non ha (L. Allacci) forse pari in Europa. (GIOVANNI VINTIMIGLIA, Poeti Siciliani, Pag. 48). Λέων ὁ Ἀλλάτιος Χῖος τὸ γένος, . . . ἦλθεν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς Ἴταλίαν, ὅπου ἔγινε φύλαξ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Βατικάνου ἐν Ῥώμῃ, εἰς τὸν ὁποῖον καιρὸν τόσον ἐπροχώρησεν εἰς τὴν σπουδὴν, ὅπου ὑπερέβη σχεδὸν πάντας τοὺς πεπαιδευμένους τοῦ καιροῦ του. (ΜΕΛΕΤΙΟΥ, Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία. Τόμ. Γ', Σελ. 448. EN ΒΙΒΛΙΟΝΗ, 1784). Il (Leo Allatius) la (justice) mérite certainement, et on le doit considérer comme un homme qui, par ses travaux immenses à rechercher ce qu' il y avait de plus curieux dans les bibliothèques, a fourni d' excellents mémoires de choses inconnues aux plus savants, et très-utiles pour l' éclaircissement de l' histoire et de la théologie des Grecs du moyen et du dernier âge . . . C' était un grand homme, auquel l' Église et les savants doivent beaucoup, puisqu' il n' y en a pas un seul à qui il n' ait appris quelque chose en tout genre de littérature, même dans ces ouvrages. . . . (NICOLE, ARNAULD, RENAUDOT, etc., Perpétuité de la foi de l' Église Catholique sur l' Eucharistie, etc, etc., etc.; Publié par M. l' Abbé M***. PARIS, 1841, Vol. IV, Pag. 1193 — 1194). Dopo aver dati in luce più di quaranta elaborati volumi, specialmente a sacra erudizione spettanti; dimostrando anco in ciò, se vuolsi, il genio suo

poco deciso, essendo noto il detto nel Tom. I, del Museo Italice dal Mabillon riferito, e poi anco dal Foggini in lettera al Lami (che leggesi a 405, nell' Elogio scrittone dal Fontani) ed essendosi veduto variare genere di vita et di studi, in modo, che odesi il dottissimo nell' antiquaria sacra esprimersi in una di dette Lettere al Magliabechi, in proposito del Libro del Michellini, di avere incontrato, e superato qualche difficoltà sul tema della Direzione de' fiumi! (GUST. CAM. GALLETI, Della vita e degli studi di Leone Allacci. FIRENZE, 1847, Pag. 70). Sed quisnam ergo iste Leo Allatius? Pandam brevibus. Est natione Graecus, Romæ degens à multis annis, ac Theologus, de profundissima omnis generis eruditione, amatissimus ibidem summatibus honoratissimusque, quin et alibi terrarum celeberrimus.» (BARTOLDI NIHSII, Prologus galeatus, ad Illustrissimum Celsissimumque Principem Augustum, Brunsvicensium ac Luneburgensium Ducem, in Leonis Allatii, confutatio fabulae de Ioanna Papissa, ex monumentis Graecis. COLONIAE AGRIPPINAE, 1645, Pag. 30.) Περὶ τῆς σοφίας, τῶν συγγραφῶν καὶ τῶν προτερημάτων τοῦ Ἀλλατίου, ἐκτὸς τῶν μνημονευθέντων κριτικῶν, ποιοῦσι μνείαν καὶ πολλάκις ἐπὶ κρισιν ἢ ἐπιθεώρησιν, ἐν τοῖς διαφόροις βίβλοις αὐτῶν καὶ οἱ περιώνυμοι συγγραφεῖς, ANDREAS BAIANUS, (Itinerario Lauretano), MICHAËL GHISLERIUS, (Comment. in Hieremiam Prophetam, Vol. I, Cap. 6.), ANDREAS ARGOLUS, (Novæ coelestium motuum ephemeridæ), ANDREAS VICTORELLUS, (Additamenta in Ciacconum, de vitis Pontificum), VOLRADUS PLESSEUS, (Ajace, Cap. 3), GABRIEL NAUDAËUS, (Discours sur les divers incendies du mont Vesuve, καὶ ἐν Bibliographia politica), PETRUS CASTELLUS, (Incendio del' monte Vesuvio), THEOPHILUS RAYNALDUS, S. J., (Praef. ad lectorem in Mantissa S. Anselmi, Meditationum, Manuelis, etc.), MICHAËL IOANNES VIMBODINUS, (Disput. sacro-historica de S. Angelina Virg., et Maria Valetina), IACOBUS PHILIPUS CAMOLA, (Vita Io. Baptisti Marini), DEMETRIUS CORESSIUS, Dux, (Dissertatio de vita et scriptis Homeri. ROMAE, 1631, εἰς 4^{ov}.), IACOBUS PHILIPUS TOMASINUS, (Commentario de vita Petrarchæ), IO: RHODIUS, (Carmina de Honoribus meritissimis Gabrielis Naudaei), LUCAS HOLSTENIUS, (Littere ineditae di' uomini illustri), DANIEL PARAEUS, (Historia Pa-

latina), POMPEIUS THOMASINUS, PETRUS LUDOVICUS, Episcopus Tricaricensis, MARTINUS SANDELLUS, IO. THUILIUS, IO. BAPT. PASSERUS, FORTUNIUS LICETUS, FRANC. MOLINUS, BARTHOLOM. VECCHIUS, ANTONIUS CARACCIOLUS, CONSTANTINUS Princeps RHODOCANAKIS, FRANC. MARINUS, GASPAR DE SIMEONIBUS, LAURENT. PIGNORIUS, FLAVIUS DE FLISCO, IOANNES ARGOLUS, SILVESTER PETRA-SANCTA, GASPAR GEVARTIUS, PETRUS CASSENDUS, BARTHOL. TORTOLETTUS, CHRISTOPH. SCHEINER, MATTHAEUS RADERUS, GOTTARDUS VOEGELINUS, HELIAS HEINGERUS, RENATUS MORAEUS, IO. BOURDELLOTIUS, IOSEPHUS BUAS, SEBASTIANUS PETRASITTA, STEPHANUS BALDUS, MARCUS AURELIUS SEVERINUS, ANTONIUS PONZE SANCTA CRUZ, IO. IAC. BUCCARDUS, IUS. RICCARDUS, NEOPHYTUS RHODINUS, PETRUS LASEINA, B. BALDUS, PETRUS SERVIUS, ANTONIUS FR. TACCHINUS, PAGANINUS GAUDENTIUS, NICOLAUS BAUETTUS, FERDINANDUS UGHELLUS, IO. RHUS, FLORAVENTUS MARTINELLUS, NICOLAUS PINELLUS, HIERONYMUS TETIUS, AUGUSTINUS MASCARDUS, IO. BAP. CAROLUS, ANTONIUS CARACCIOLUS, IO. BAPT. BASILIUS, CAROLUS GALISTONUS, TOLDUS CONSTANTINUS, DOMINIC. GILBERTUS, LAELIUS GUICCIDENIUS, IANUS PERESIUS, FRED. UBALDINUS, GUL. COLLETETO, IO. PHILIPUS CAMOLA, PETRUS ALOYSIUS CARAFFA, FABIUS CHISIUS, DIONYSIUS PETAVIUS, IOANNES BOLLANDUS, IANUS NICIUS ERYTHRAEUS, IOSEPHUS MARIA SUARESIUS, ANTONIUS BRUNUS, NICOLAUS VILLANUS, IOANNES MORINUS, IACOBUS ZACCHIAS, STEPHANUS RHODOCANAKIS, Princeps, BARTHOLOMAEUS SANGUINACCIUS, NICOLAUS COMNENUS PAPADOPULOS, MATTHAEUS CARYOPHILLUS, ALEXANDRUS RAINALDUS, DEMETRIUS RHODOCANAKIS, Princeps, MELCHIOR INCOFERUS, ALBERTUS MIRAEUS, IO. FRANCISC. SLIGELANTIUS, GERARDUS IOANNES VOSSIUS, PAULUS RHODOCANAKIS, Princeps, FREDERICUS GRONOVIVS, και ἄλλοι πολλοί, τῶν ὁποίων τοὺς ὑπὲρ τοῦ Ἀλλατίου ἐπαίνους οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ ἀνεύρωσιν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις, ἐνθα ἀπόκεινται τὰ συγγράμματα αὐτῶν.

2) Quare Romanus Pontifex, nulli subjectus, omnes iudicat, à nemine iudicatur; etiamsi iniquè gubernet, obedientiam non amittit; leges alliis dat, non accipit, et pro arbitrio mutat, Magistratus creat; de fide quid sentiendum sit, decernit; et majora

Ecclesiae negotia, ut sibi videtur, dijudicat. Qui, etiamsi vellet, errare non potest; cum perfidiae in eum accessus interclusus sit, nec praestigias recipiat; etiamsi Angelus aliter nuntiet, quam praedictum est, Christi auctoritate munitus mutari non potest. (LEONIS ALLATII, *De Ecclesiae Occid. atque Orient. perpetua consensione, libri tres. Lib. I, Cap. II, Pag. 42.*)

3) Opus erat, effraenes, propriaeque fidei rebelles, et veritatis oppugnatores, non exilio, sed ferro et igne in saniozem mentem reducere. An non ipsi Graeci, cum poterant et volebant, in eosdem Latinos atrociora patravrant? Haeretici proscribendi sunt, exterminandi sunt, puniendi sunt, et pertinaces occidendi, cremandi. Ita leges fanciunt; ita observavit Antiquitas; nec alius est mos recentioris Ecclesiae, tum Graecae cum Imperium stabat, tum Latinae. (Ibid, Lib. II, Cap. XIII, Pag. 696). Ἀλλαγῶ τοῦ ἰδίου τούτου συγγράμματος (Lib. II, Cap. XV, XVI, XVII, XVIII, etc.) ἀποκαλεῖ τοὺς θεολόγους τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς λόγου χάριν, ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΛΑΜΑΝ, «τὸν τῆς ἐν τοῖς Βυζαντινοῖς Ἀνακτόροις, ἐν οἷς ἐκ παιδῶν ἐτέθραπτο, δόξης τὴν ἐν Ἄθωνι μοναστικῆν φιλοσοφίαν προτιμήσαντα, καὶ μετὰ μακρὰν ἔν τε θεωρίᾳ καὶ πράξει παντοίας ἀρετῆς ἀσκήσιν μητροπολίτην προχειρισθέντα τῆς μεγαλοπόλεως Θεσσαλονίκης, ἣν καὶ μέχρι σήμερον ἐπισκοπεῖ, καὶ κατακοσμεῖ διὰ τοῦ σώου κατ' αὐτὴν καὶ ἀκεραίου θεῆς χάριτι τηρουμένου πανιέρου αὐτοῦ σκήνους.» (βλ. Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων, Περὶ τῶν Ο, Ἑρμηνευτῶν τῆς Παλαιᾶς θεῆς Γραφῆς, Βιβλ. Δ, σελ. 784), ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΚΟΡΕΣΣΙΟΝ (ἔχι ΚΟΡΤΕΣΙΟΝ, ὡς τινες τῶν βιογράφων αὐτοῦ ἐσφαλμένως ἰστόρησαν, ἢ ΣΧΟΛΑΡΙΟΝ, ὃ ὄνομα ἦτο οὐχὶ τὸ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ ἀλλὰ τοῦ ἀξιώματος, ὃ εἶχε παρὰ τῷ Αὐτοκράτορι Ἰωάννῃ Η' τῷ Παλαιολόγῳ πρὶν ἢ μονάσῃ, καὶ ὅπερ τῷ ἐδίδετο ὡς τίτλος) τὸν Χίον, τὸν πρῶτον ὑπὸ τὸ ὄνομα ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχην, «ἄνδρα περὶ τὰ θεῖα σοφόν, καὶ παντοίας λόγων ἰδέας ἐγκρατὴν.» (Αὐτόθι, Βιβλ. Δ', σελ. 793), ΜΕΛΕΤΙΟΝ ΠΗΓΑΝ «τὸν μακάριον καὶ μεγαλόφρονά πάπαν καὶ πατριάρχην Ἀλεξανδρείας, οὕτινος τὴν τε περὶ τὰς θεῆς Γραφάς, καὶ τὴν ἄλλην βαθεῖαν παιδείαν, καὶ τὸν ζῆλον τῆς εὐσεβείας, καὶ τὴν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἀνύστακτον μέριμναν μαρτυροῦσι στεγνωρεῖως αἱ πολυειδεῖς αὐτοῦ συγγραφαί.» (Αὐτόθι, Βιβλ. Δ', σελ. 803),

ΜΕΛΕΤΙΟΝ ΣΥΡΙΓΟΝ, « τὸν ἐνάρετον καὶ σοφώτατον πρωτοσύγκελον καὶ ἱεροκέρυκα τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. » (Αὐτόθι, Βιβλ. Δ, σελ. 809), ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΚΟΡΕΣΣΙΟΝ, τὸν Χίον, (α) τὸν « τοὺς μὲν πιστοὺς ἀσφαλῶς εἰς τὴν θείαν ἐπίγνωσιν διὰ τῶν συγγραφῶν αὐτοῦ στηρίζοντος καὶ καθοδηγοῦντος, τοὺς δὲ πικραμένους τῆς Ἐκκλησίας πολεμίου, καὶ περὶ τὴν πατρῶαν εὐσέβειαν καινοτόμους καὶ νεωτεριστάς, καὶ παλαιότερους καὶ νεωτέρους, τῷ σθένει τῶν λογικῶν καὶ γραφικῶν ἀποδείξεων, οἷον χειρὶ βριαρᾶ, καταπαλόμενος καὶ πρὸς τὴν πέτραν τῆς ἀμωμῆτου πίστεως καταρράσαντος. » (Αὐτόθι, Βιβλ. Δ', σελ. 223, 808), ΜΑΞΙΜΟΝ ΜΑΡΓΟΥΝΙΟΝ, « τὸν ἀοίδιμον Κυθήρων ἐπίσκοπον », ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΚΑΥΚΟΝ, « τὸν περικλεῆ καὶ ἀείμνηστον Κερκύρας ἀρχιεπίσκοπον, » καὶ πολλοὺς ἄλλους, ψεύστας, ἠλιθίους, τρισκατάρατους, κηφήνας, στόματα καταχθόνια, περιτρίμματα τῆς ἀγορᾶς, ἀναισχύντους, ὑποκριτάς, ἀχρεῖους, σεσηπότας ἀμυνίτας, κτλ., κτλ.

4) Ἴδε LORENZO CRASSO, *Ellogi d'huomini litterati*. (VENETIA, 1666), GIERONIMO GHILINI, *Le glorie de gli Incogniti, ovvero gli huomini illustri dell' Accademia de' Signori Incogniti di Venetia*. (VENETIA, 1647), ἐνθα μάλιστα ὑπάρχουν καὶ εἰκόνες τοῦ Ἀλλατίου, ἐξ ὧν ἀντεγράφη ἡ ἐν τῷ ΙΓ' τόμῳ τῆς τοῦ Φαβρικίου Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης ὑπάρχουσα, HENNINGI WITTE, *Diarium biographicum scriptorum saeculi XVII*. (FRANCOFORTI, 1688—1691), GIERONIMO GHILINI, *Theatro d'huomini letterati*. (MILANO, 1633), D. PAULI FREHERII, *Theatrum viroꝝ eruditione singulari carozum*. (NORIBERGIAE, 1688). Καὶ ἐν τῷ γνωστῷ τούτῳ βιογραφικῷ συγγράμματι, ὡς καὶ ἐν τῷ τοῦ Ἱερωνύμου Γιλίνη, ὑπάρχει εἰκὼν τοῦ Ἀλλατίου, ἐξ ὧν ἀντεγράφη ἡ ἐν τῷ 431ῳ φυλλαδίῳ (Σελ. 462) τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένου περιοδικοῦ συγγράμματος « Πανδώρα » δημοσιευθεῖσα. (6) LORENZO CRASSO, *Istoria de poeti Graeci*. (NAPOLI, 1678),

(α) Βλέπε τὸ ἐν τῇ « Πανδώρα » (Φυλλάδ. 526, σελ. 519—525, καὶ Φυλ. 528, σελ. 562—567) δημοσιευθὲν ἡμέτερον δοκίμιον περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν « Λογίων Χίων βιογραφία. »

(6) Ἀπασαί αἱ ἐν τοῖς βιβλίοις τούτοις κατακεχωρισμέναι εἰκόνες τοῦ Ἀλλατίου παραβαλλόμεναι μὲ τὰς ἐν τῇ Βατικανείῳ, καὶ Βαρβερινείῳ βιβλιοθήκῃ, καὶ μὲ τὴν ἐν τῇ προδόμῳ τοῦ Κολλεγίου τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, φαίνονται ὡς γραφεῖσθαι κατὰ φαντασίαν, τὸσον διαφέρουσιν αὐτῶν.

L. ELLIES DU PIN, Nouvelle bibliothèque des auteurs ecclésiastiques, etc., etc. (PARIS, 1686, etc.) ANGELO CALOGERA, Raccolta d'opuscoli scientifici et filologici. (VENETIA 1728—1749), J. D. ORSINI, Notizie letterarie ed istoriche intorno agli uomini illustri dell' Accademia Fiorentina. (FIRENZE, 1700).

5) Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Νικόλαος, ἡ δὲ μήτηρ Σεβαστὴ Νευρίδου. (Βλ. STEPHANI GRADII, Leonis Allatii vita, ἐν τῇ τοῦ Καρδινάλιου ΑΓΓΕΛΟΥ ΜΑΪΟΥ Nova bibliotheca Patrum. Tom. VI, Pars II, Pag. V-VI, ROMÆ, 1853, PIETRO RODOTTA, Del origine, progresso e stato presente del Rito Greco in Italia etc. Vol. III, Pag. 469, IN ROMA, 1758, καὶ ἀλλαχοῦ).

6) Ὁ Διαμαρτυρόμενος τὸ θρήσκευμα Γάλλος ἀρνησὶθησας Ἰωάννης Κλαύδιος, ἐχθρὸς θανάσιμος τοῦ Ἀλλατίου, πρῶτος ἱστῶρησεν ὅτι, οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἐπρέσβευον τὸ Ἀνατολικὸν Δόγμα, αὐτὸς δ' ἐξομώσας, ἠσπάσατο τὸ Δυτικόν. Οἱ μετ' αὐτὸν βιογράφοι εἴτε ἐξ ἀγνοίας, εἴτε ἐξ ἀμελείας, ἐπανάλαβον τὴν διαβολὴν ταύτην τοῦ Κλαυδίου, χωρὶς ν' ἀναφέρωσι, κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν δυστυχῶς συνήθειαν, τὴν πηγὴν, ἐξ ἧς ἠρύσθησαν τὴν πληροφορίαν αὐτῶν ταύτην· ἐπομένως τὰ πλείω τῶν νῦν βιογραφικῶν λεξικῶν μνημονεύουσι, διασύροντα καὶ ἀτιμάζοντα τὴν μνήμην τοιοῦτου ἀνδρός, ὅτι «Λέων ὁ Ἀλλάτιος ἐγένετο διαβόητος ὡς ἐξομώτης τοῦ πατρῷου ὀρθοδόξου δόγματος». Ἐν Χίῳ ὑπάρχουσι μέχρι τοῦ νῦν οἰκογένεια τοῦ Ἀνατολικοῦ καὶ τοῦ Δυτικοῦ θρησκευματος φέρουσαι τὴν ἐπωνυμίαν ΑΛΛΑΤΙΟΣ ἢ μᾶλλον ΑΛΛΑΤΗΣ (ἐκ τοῦ ἄ λ α ς ἄ λ α τ ο ς, ἄ λ α τ ᾶ ς, ἄ λ α τ σ ᾶ ς καὶ ἄ λ α τ σ ῆ ς, κατὰ τὴν Χιακὴν προφορὰν, ὁ πωλῶν ἄλας, ἐξ οὗ ΑΛΛΑΤΗΣ, [ALLACCI], ἢ ἑλληνικότερον ΑΛΛΑΤΙΟΣ, καὶ καταγόμεναι ἐκ τοῦ αὐτοῦ Ἑλληνοῦ Χίου γεννήτορος, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ἡ τὸ Δυτικὸν δόγμα ἀσπασαμένη οἰκογένεια τοῦ ἡμετέρου περικλοῦς Λέοντος, καθ' οὗ ἰδοῦ πόσον πικρῶς ὁ Κλαύδιος οὗτος ἐκφράζεται, ἵνα ἐκδικηθῇ αὐτὸν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ διὰ τὰς πολλὰς καὶ παντοίας σημειώσεις καὶ διατριβάς, ἃς ἐχορήγησεν Ἀντωνίῳ Ἀρνολδίῳ τῷ συντάκτῃ τοῦ συγγράμματος Perpétuité de la foi de l'Église Catholique sur l'Eucharistie etc., ὅστις ἦτον ἀντίπαλος αὐτοῦ. «Allatius étoit un Grec qui avoit quitté sa religion pour embrasser la Romaine, un Grec que le Pape avoit fait son bibliothécaire, l'homme du monde

le plus attaché aux intérêts de la cour de Rome, l'homme du monde le plus malin et le plus outrageux contre les personnes, l'homme du monde le plus animé contre les Grecs qu'on appelle Schismatiques, et en particulier contre Cyrille, et au reste un vrai vendeur de fumée . . . L'aigreur avec laquelle il traite ceux contre qui il dispute comme Chytreus, Creighton, l'Archevêque de Corfou, et quelques autres qu'il attaque de gayment de coeur se decouvre par la simple lecture de ses ecrits, chaque parole les honore de quelqu'un de ces beaux titres, sots, menteurs, et autres termes qui ne marquent pas un esprit extrêmement moderé etc.» (JEAN CLAUDE, Réponse au livre de Mons. Arnauld, intitulé, La perpétuité de la foi de l'Église Catholique touchant l'Eucharistie etc. ROUEN, 1671, Tom. I, Liv. III, Chap. XII, Pag. 452.)

Κατὰ τῶν ὕβρεων τούτων ἀπήνητησεν ὁ Ἀρνώλδιος εἰς τὴν Réponse generale au nouveau livre de M. Claude, οὕτω, «Mais outre que ces reproches en l'air sont toujours de mauvaise grâce, que les écrits d'Allatius donnent une toute autre idée de lui, et que ses confrères en ont parlé tout d'une autre sorte en le citant avec éloge (γ) ils sont encore contre le bon sens; car il y a si loin d'être intéressé ou aigre contre des auteurs que l'on réfute, à être fourbe et capable de supposer de faux passages et de fausses histoires, qu'il n'y a nulle conséquence de l'un à l'autre. Il n'en est pas

(γ) Ἴδε A. Derlincourt, Dialogue de la descente aux Enfers, (Pag. 290.) Ὁ δὲ Ῥιχάρδος Σίμων, ἕτερος Γάλλος ἀντίπαπας, εἰς τὴν 10ην σελίδα τοῦ ὑπὸ τῷ ψευδώνυμον Sieur de Moni δημοσιευθέντος συγγραμματος αὐτοῦ, Histoire critique de la créance et des coutumes des nations de Levant, (Amsterdam, 1684), ἱστορῶν τὰ κατὰ τὸν Ἀντώνιον Καῦκον ἀρχιεπίσκοπον Κερκύρας, ὅστις ὡς γνωστὸν συνέλεξε κατὰ διαταγὴν τοῦ Πάπα Γρηγορίου II' τὰς ὑπαρχούσας διαφορὰς μεταξύ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, καὶ γράψας ἐνεχειρίσεν αὐτῷ, λέγει· «Qu'il n'est pas difficile de justifier Caucus dans les opinions qu'il attribue aux Grecs, et de faire voir que Leo Allatius a deguisé leur veritables sentiments par un esprit de conciliation, et pour faire plaisir au Pape Urbain VIII, qui avait alors formé le dessein, de leur reunir par voie d'adoucisement, etc., etc., etc. Ἀλλὰ ταῦτα καὶ ἄλλα τοιαῦτα τῶν προσωπικῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἀλλατίου ληρήματα, ἵνα ἀποδείξωσιν, ὅτι αὐτός· καὶ οὐχὶ οἱ προπάτορες· αὐτοῦ ἐξώμωσε τὸ πάτριον δόγμα οὐ πολλοῦ λόγου ἄξια, διότι «ἐκ τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν», κατὰ τὸν σοφὸν διδάσκαλον Ἀσώπιον, «εἶτε κατὰ πόλεμον, εἶτε κατὰ σοφίαν, εἶτε κατ' ἄλλο οἰονδήποτε, τοσοῦτον λείπουσιν οἱ κατήγοροι, ὅσον ἡ σκιὰ ἐκ τοῦ φωτός.» (Κ. Ἀσωπίου, Λόγος περὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Ἀθήνησι, 1858, εἰς 8ον, Σελ. λέ.).

des vices comme des vertus des hommes; ils n'ont nulle liaison entre eux, ils sont même souvent contraires, et des gens peuvent être emportés, violents, flatteurs, intéressés, sans qu'on ait droit pour cela de croire que les passages qu'ils citent soient supposés. L'on a moins encore de sujet de le croire d'Allatius que d'un autre, parce que des livres qu'il a cités lorsqu'ils n'étaient encore que manuscrits, ayant été imprimés depuis, ont justifié sa fidélité, et que d'ailleurs il paraît qu'il s'est toujours extrêmement piqué de la réputation de savant critique, et que l'on sait que les gens de cette sorte sont fort éloignés de falsifier les auteurs.» Καὶ κατωτέρω, «Il (Jean Claude) était si peu instruit que, parce qu'il avait vu qu'Allatius était natif de Chio, il suppose qu'il avait quitté sa religion, ignorant qu'il y a dans cette ile-là plusieurs Grecs réunis à l'Église romaine. Quand cela eût été, un homme qui a changé de religion n'en est pas moins savant, moins versé dans les livres, moins capable de bien écrire Ce sont là les redoutables critiques d'Allatius, dont on est sûr que telles gens n'avaient jamais ouvert les livres, et que quand ils les auraient lus, ils n'étaient pas capables d'en juger.» (NICOLE, ARNAULD, RENAUDOT., etc., Perpétuité de la foi de l'Église Catholique sur l'Eucharistie, etc., etc., etc., Publiée par M. l'Abbé M***. Paris, 1841, Vol. IV, Pag. 1191 et 1194).

7) Ὁ Caval. Abbate GIROLAMO TIRABOSCHI, (Storia della letteratura Italiana. FIRENZE, 1812), ὁ P. RODOTA, (Del rito Greco etc. ROMA, 1758), καὶ ὁ Avoc. GUSTAVO CAMMILLO GALLETTI, (Della vita e degli studi di Leone Allacci. FIRENZE, 1847), μνημονεύουσιν ὅτι ἐτελεύτησε τῆ 18 Ἰανουαρίου. Ὁ HENRICUS WITTE, (Diarium biographicum. GEDANI, 1688—91), τῆ 16 Ἰανουαρίου. Ὁ I. A. FABRICIUS, (Bibliotheca Græca. HAMBURGI, 1790—1809), καὶ ὁ I. DANES, (Temporum notiones, ad anno 1669), τῆ 19 Ἰανουαρίου, καὶ ἄλλοι ἄλλως. Ἡμεῖς μὴ δυνηθέντες νὰ ἀνακαλύψωμεν ἔτι τὴν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀλλατίου τεθεῖσαν ἐπιγραφὴν, καίπερ οὐχὶ μόνον γράψαντες σὺν ἄλλοις ἐπισήμοις ἐν Ῥώμῃ φιλολόγοις καὶ τῶ εὐκλεσεστάτῳ ὑπεφόρῳ τῆς τοῦ Βατικανοῦ βιβλιοθήκης, Πίῳ Μαρτινούτση, περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ὡς τοῦτο δῆλον γίνεται ἐκ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολῆς αὐτοῦ τῆσδε,

Altezza,

Leone Allacci (Leo Allatius), primo custode della Biblioteca Vaticana, morì di anni 83 circa, nel giorno 19 Gennajo dell'anno 1669, in una casa tenuta a pigione in Via della Scala nella regione di Trastevere e nella parrocchia di Santa Maria di Trastevere. Fu sepolto per disposizione testamentaria nella chiesa di Santo Athanasio dell'Collegio Greco. Non ricordo che vi sia alcuna memoria al suo sepolcro, la quale seppure vi fu posta, sarà forse perita nelle vicende, cui soggiacque quel Collegio sul fine del secolo decorso, come per la biblioteca di lui, che si conservava nel Collegio stesso. Nella biblioteca Vaticana vi è il ritratto, e si vuole che sia uno de' più somiglianti. Non vi ha memoria della sua arma, o stemma gentilizio. Esaurito in tal modo, all'onorevole incarico, ho l'onore di rassegnarmi

Di vostra Altezza Imperiale

Umō Dmō Servo

PIO MARTINUCCI.

Roma, dalla Biblioteca Vaticana, 27 Novembre 1867.

ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἐν Ῥώμῃ πρὸ μικροῦ (21 Σεπτεμβρίου 1871) διατριβὴν ἡμῶν ἐπισκεφθέντες μετὰ τοῦ σοφοῦ φίλου Σουηδοῦ ἀρχαιολόγου **Chevalier M. DE LAGERBERG**, Θαλαμηπόλου τοῦ Βασιλέως τῆς Σουηδίας καὶ Νορβηγίας, τὸ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Κολλέγιον καὶ Ἐκκλησίαν ἔνθα ἐτάφη, καὶ καίτοι εὐρόντες τὴν ἐπιτύμβιον πλάκα, μὴ δυνηθέντες νὰ ἀναγνώσωμεν τὴν ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ τῆς τρίψεως τῶν ποδῶν ἐξαλειφθεῖσαν ἐπιγραφὴν παρεδέχθημεν τὴν ὑπὸ τοῦ Φαβρικίου καὶ τοῦ σοφοῦ Ἐπισκόπου Πίου Μαρτινούτση ἀναφερομένην ἡμερομηνίαν τῆς τελευτῆς αὐτοῦ, ἐπιφυλαττόμενοι νὰ διορθώσωμεν ὑστερότερον ἐὰν εὕρωμεν λανθασμένην.

8) Τὸ Ἑλληνικὸν τοῦτο γυμνάσιον καθίδρυσεν ἐν Ῥώμῃ ἐν ἀρχῇ τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος ὁ γενναϊόφρων καὶ φιλόμουςος Πάπας, Λέων ὁ Δέκατος, ὁ ἀπὸ Μεδίκων, χάριν τῶν Ἑλληνοπαίδων. Ἐν τούτῳ ἐδίδαξαν καὶ ἐδιδάχθησαν οὐκ ὀλίγοι ἐξ αὐτῶν μέχρι τῆς τελευτῆς τοῦ φιλέλληνος τούτου Πάπα, οὗ ὁ θάνατος προεκάλεσε καὶ τὴν τοῦ φροντιστηρίου τούτου διάλυσιν, διαρκέσασαν μέχρι τοῦ 1581, ὅτε ἀνιδρύθη αὖθις ὑπὸ Γρηγορίου τοῦ ΙΓ'. (δ)

(δ) « Ὁ νῦν ἐν παλαιᾷ τῇ Ῥώμῃ ἀρχιερατεύων Πάπας, φροντιστήριον μέγα συνέστήσατο καὶ μετεκάλεσατο Ἑλλήνων παῖδας, καὶ τοὺς εὐρεθέντας τῶν Ἑλλήνων διδασκάλων ἐπέστησεν αὐτοῖς εἰς τὸ διδάσκεισθαι καὶ νῦν (ὡς διὰ γραμμάτων φιλικῶν ἀξίων πίστεως ἐπληροφορήθη) καὶ διδάτκαλοι καὶ διδασκόμενοι Ἑλλήνων παῖδες.

Ἐπιστολὴ γραφείσα ὑπὸ τοῦ Λέοντος πρὸς τὸν περιώνυμον ἑλληνιστὴν Μάρκον Μουσοῦρον τὸν Κρήτα, καὶ εὐρισκομένη μεταξὺ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ποντίφηκος τούτου, αἵτινες ἐδημοσιεύθησαν διὰ τοῦ τύπου ὑπὸ τοῦ Καρδινάλιου Πέτρου Βέμβου (P. ΒΕΜΠΟ, *Epistol. in nom. Leon. X. Lib. iv, Epist. viii.*) σαφῶς ἐξηγεῖ τὸν σκοπὸν τῆς συστάσεως τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐκπαιδευτικοῦ καθιδρύματος.

LEO X, MARCO MUSURO, CRETENSI.

Cum magnopere cupiam Graecorum sermonem et Graecas disciplinas jam prope abolitas atque deperditas restituere, quantum in me positum est, consulere bonis artibus, exploratumque habeam et praestanti te doctrina et judicio esse praeditum singulari; mando tibi, ut suscipias diligentem curam adducendi ad nos e Graecia decem aut sane quot voles ipse, liberalis ingenii honaeque indolis pueros, unde Latinis hominibus linguae illius verus germanusque usus, rectaque cognitio, et tanquam seminarium quoddam honorum studiorum commode confici et comparari possit. Qua de re Ioannes Lascaris, vir propter suas virtutes et multam iis in literis doctrinam, mihi valde charus, scribet at te plurib. verbis. Te vero pro tua veteri in me observantia, quae opus esse ad eorum studiorum rationem et hanc rem, quam paro, cognoveris, sane confido summa diligentia curaturum.

Datis VIII Id. Augusti, MDXIII, Anno Primo, Roma.

Πρὸς πραγματοποιήσιν τῆς ὄντως εὐγενοῦς ταύτης ἀποφάσεως ἠγόρασεν ὁ Λέων παρὰ τοῦ Καρδινάλιου τῆς Σιών τὴν ἐπὶ τοῦ Ἑσκουιλίνου λόφου κατοικίαν αὐτοῦ, ἣν μεταβαλὼν εἰς Ἀκαδημίαν διὰ τὴν διδασκαλίαν πρὸ πάντων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας, διώρισεν ἐπιτηρητὰς καὶ καθηγητὰς αὐτῆς Ἰωάννην Λάσκαριν, καὶ Μάρκον τὸν Μουσοῦρον.

Τὸ Φροντιστήριον τοῦτο μνημονεύεται ὑπὸ πάντων σχεδὸν τῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀκμασάντων συγγραφέων· Βεροάλδος ὁ Νεώτερος, εἰς

πολλοὶ ἐκεῖ σπουδάζουσι σὺν Θεῷ. (βλ. τὴν κατὰ τὸ 1584 ἔτος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως γραφείσαν Μαρτίνῳ τῷ Κρουσίῳ ὑπὸ Θεοδοσίου Ζυγομαλά ἐπιστολὴν τὴν καταχωρισθεῖσαν ἐν σελ. 74-98 τῆς ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1584 ὑπὸ Μαρτίνου Κρουσίου ἐκδοθείσης Τουρκο-Γραικίας. Πρὸβλ. Ἑλληνομνήμονος Δ', σελ. 231, κ. ἐξ.)

τὴν πρὸς τὸν Λέοντα προσφώνησιν τὴν ἐν τῇ τοῦ Ταλίτου ἐκδόσει αὐτοῦ εὐρισκομένην λέγει, « Tu vero qui utramque linguam optime calles, ad perfectam eruditionem, literarum Graecarum cognitionem sciebas esse pernecessariam, eodem Lascare auctore, ipsam propemodum Graeciam in Italiam quasi in novam coloniam deduxisti. Pueros n. ex tota Græcia in quibus vis ingenii et bona indoles inesse videbatur, cum suis preceptoribus Romanam evocasti, ut et linguam ipsis nostram commodius nos traderemus, suamque illi nobis liberalius impartirent: ac per hoc seminarium utriusque gentis literae altioribus radicibus innixae transferri ac latius propagari possent. »

Καὶ Μάρκος ὁ Μουσοῦρος εἰς τὴν ὑπὸ Παύλου Μανουτίου διὰ τοῦ τύπου δημοσιευθεῖσαν κατὰ τὸ 1516 ἔτος ἐκδοσιν τοῦ Πausανίου ἀποτείνεται ἐν τοῖς προλεγομένοις πρὸς τὸν Λέοντα οὕτω· « Ὡς γὰρ μὴ παντάπασιν ἀποσβεσθῆ τὸ σωζόμενον ἔτι τῶν Ἑλληνικῶν λόγων, καίπερ λίαν ἀμυδρὸν ὄν, οὐκ ὀλίγους ἔκ τε Κρήτης, ἔκ τε Κορκύρας, καὶ τῶν παραθαλασσίων τῆς Πελοποννήσου μεταπέμψω νεανίσκους, τῶν μὴτε φύσιν ἀγενῶν μὴθ' ὑπὸ χάσμης καὶ νωθρότητος ἐκνεναρκωμένων, ἀλλ' ἀγχινοῖα τε περισήμων καὶ τὸ ταλαίπωρον ἐχόντων ἐν τῇ ψυχῇ, οἱ νῦν ἐν Ῥώμῃ μὴτε στέγης μὴθ' ἱματισμοῦ μὴτε τροφῆς ἀποροῦντες, μὴτε σοφιστῶν ἐστερημένοι τῶν διδάσκειν καὶ βουλομένων καὶ εἰδόντων, θαυμαστῶν ὅσον περὶ ἄμφω προκόπτουσι τῷ λόγῳ, τοῦ πάντ' ἀρίστου καὶ μεγίστου Ῥώμης ἀρχιερέως ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΥ χορηγοῦντος. »

Ἔσαστως ὁ Βίδας ἀπαριθμῶν τὰς ὑπὸ τῆς τῶν Μεδίκων οἰκογενείας χορηγηθείσας ἐκδουλεύσεις τῇ φιλολογίᾳ, ἄδει(Poeticor. Lib. 1, Vers. 196,)

« Illi etiam Graiae miserati incommoda gentis,
Ne Danaum penitus caderet cum nomine virtus,
In Latium advectos juvenes, juvenumque magistros,
Argolicas artes quibus esset cura tueri,
Securos musas jussere atque otia amare. »

9) Ἴδου τί διηγείται ἐν τῷ Ε' παραγράφῳ τῆς ἐπιστολιμαίας διατριβῆς αὐτοῦ, De quorundam Graecorum hodie opinionationibus, περὶ τοῦ συμβάντος αὐτῷ ὁμοειδοῦς νοσήματος, ὅτε ἦτο ἑπταετὲς τὴν ἡλικίαν παιδίον, καὶ τίνι τρόπῳ ἰάθη. « Πρὸς βεβαίωσιν δὲ τῶν προῤῥηθέντων διηγήσομαι σοι ἴδιον συμβεβηκός. Καὶ μὴ γελάσης· ἀληθῆ γὰρ ἐρῶ. Ἑπταετῆς

μόλις τὴν ἡλικίαν ἤμην, ὅτε καιρίως ἐνόσησα. Τῶν δὲ ἱατρῶν ἀδυνατούντων ἰᾶσαι με, καὶ τοὶ παντοδαποὶς φαρμάκοις χρησαμένων, ἡ μήτηρ ὄρῳσα με ἐπὶ τῆς στρωμνῆς ἀναίσθητον κείμενον, καὶ μὴ δυνάμενον ἐσθίειν, πίνειν, ἢ λαλεῖν, περίλυπος καὶ ἀμηχανοῦσα διευθύνθη πρὸς τὸν πλησίωρον ναὸν τῆς Ἑστεμμένης Θεοτόκου, ἧς ἡ ἐπέτειος ἑορτὴ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μετὰ πολλῆς πομπῆς καὶ μεγάλου σεβασμοῦ ὑπὸ τῶν Χίων ἐτελεῖτο, καὶ μετὰ τὴν τῆς λειτουργίας ἀπόλυσιν πλησιάσασα τῷ εἰκονοστασίῳ, καὶ τὸ πρόσωπον τῆς Εἰκόνης τῆς Παρθένου διὰ κλάδου μύρτου προσψάσασα, δρομαία οἴκαδε ἐπανερχεται, καὶ εἰς τὸν θάλαμον, ἔνθα μόλις πνέων εὐρισκόμην εἰσελθοῦσα, τοῦ ἐμοῦ προσώπου καὶ στήθους δι' αὐτοῦ ἄπτεται. ὦ τοῦ θαύματος! Τὴν προσψάσυσιν μόλις τοῦ μύρτου αἰσθανθεῖς, παραυτίκα τοὺς ὀφθαλμούς ἠνέφξα, τὴν παρ' ἐμοὶ προσευχομένην ταλαίπωρον μητέρα ἀνεγνώρισα, καὶ τὴν ὑγίαν ὀλοσχερῶς ἀνακτῆσαι ἐνόμισα. Ὁρῳσα ἡ μήτηρ τὴν θαυματουργὸν τῆς Παρθένου θεραπείαν, ἐκ ψυχῆς αὐτὴν ἠὲ χαρίστησε, καὶ τὸν ἡγιασμένον μύρτειον κλάδον παρὰ ταῖς ἐν σηκῷ ἀντικρὺ τῆς κλίνης μου τεθειμέναις εἰκόσι ἀποθέσασα, εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον εἰσῆλθεν, ἵνα τοῖς συνηγμένοις συγγενέσι καὶ ἐκπλήκτοις ἱατροῖς τὴν εὐχάριστον ἀγγελίαν ἀγγείλῃ. Ἐγὼ δὲ καὶ τοὶ ἐφιέμενος ὕπνου, ἰδὼν τὴν μητέρα ἀναχωρήσασαν, καὶ φοβηθεὶς μή τις λάθρα ἐλθὼν τὸ πολύτιμον καὶ προσφιλὲς ὑπαίξερῆσθαι ἐκεῖνο φάρμακον, ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς αὐτὸ ἠτένιζον, ὅτε, τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης καὶ τῶν λυχνιῶν ἀναφθεισῶν, εἶδον αἴφνης γυναικας δύο ἐξαισίου καλλονῆς, λευχειμονούσας καὶ ἄνθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ στήθους φερούσας, ὅτι εἰσῆλθον ἐκ μιᾶς τῶν γωνιῶν τοῦ κοιτῶνος, καὶ ὅτι, στᾶσαι πρὸ τοῦ σηκοῦ ἀπέκοψαν ἀνὰ ἓν φύλλον ἐκάστη ἐκ τοῦ κλάδου τοῦ μύρτου. Ὀλίγας στιγμὰς ὕστερον, ἐφάνησαν ἕτεραι δύο, ὡσαύτως νέαι, ὡραῖαι, ἀνθοστόλιστοι καὶ λευχειμονοῦσαι, αἵτινες ἀποκόπτουσιν ἕτερα δύο φύλλα. Μετ' αὐτάς ἄλλαι, καὶ πάλιν ἄλλαι, πρὸς μεγίστην θλίψιν καὶ ἀπελπισίαν ἐμοῦ τοῦ μὴ δυναμένου κραυγᾶσαι, καὶ κατ' αὐτῶν βοήθειαν αἰτήσασθαι. Ἐνῶ ἐταλάνιζον ἐμαυτὸν διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν συμφορὰν, ἕτερα παρθένος ἐξαισιωτέρας καλλονῆς, πολυτιμοτέρων ἐνδυμάτων, καὶ μεγαλοπρεπεστέρου ἀναστήματος καὶ βαδίσματος τῶν πρώτων, ὧν ἐφαίνετο ἄνασσα, φανείσα, οὐχὶ φύλλον ἀλλ' ὀλόκληρον τὸν κλάδον ἀνήρπασεν. Ἐμμανῆς δ' ἐγὼ ἐκ τῆς ἀπελπισίας γενόμενος, μετὰ ἀνωφελεῖς καὶ ὑπερανθρώπους δοκιμὰς ἐφώνησα φωνῇ μεγάλῃ «Κυράτσα, Κυράτσα» οὕτω γὰρ καλοῦσι τὰ παι-

διά τὴν ἑαυτῶν μητέρα. Ἀκούσασα ἡ μήτηρ μου τῆς ἀνεπίστου φωνῆς ἠγέρθη καὶ ἐκ τῆς κλίνης πηδήσασα, ἔντρομος, λέγει μοι, Τί ἔχεις τέκνον μου ; Τί ἔχεις ; Οὐ βλέπεις τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἣτις μὴ εὐχαριστομένη, ὡς αἱ σύντροφοι αὐτῆς, λαβεῖν φύλλον ἐκ τοῦ μυρτείου κλάδου δλόκληρον αὐτὸν ὑπεξήρεσεν ; Ἀπατᾶσαι, υἱέ μου, ἀπατᾶσαι, οὐδεις τὸν μύρτον ἔλαβεν, ἰδοὺ αὐτὸς ἀκέραιος παρὰ τῇ εἰκόνι τῆς Ἀειπαρθένου. Ἀκέραιος ! ἐφώνησα, ἀκέραιος ! ἐνῶ ἠρπάγη ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἐν ἧς ταῖς χερσὶ τὴν στιγμὴν ταύτην βλέπω αὐτόν ; Οὐ πιστεύω σε, οὐ πιστεύω ἂν ὑπάρχη ἐν τῷ σηκῷ, ὡς σὺ λέγεις, δός μοι αὐτόν. Βλέπουσά ὅτι οὐ πείθομαι τοῖς λόγοις αὐτῆς, καὶ φοβηθεῖσα μὴ ἐξαφθεῖς περισσότερο βλαφθῶ, ἔλαβεν ἐκ τοῦ εἰκονοστασίου τὸν μύρτον λέγουσα, ἰδοὺ αὐτὸς τεκνίον, πείσθητι καὶ κοιμήθητι καὶ προσψάσασα δι' αὐτοῦ ἐκ δευτέρου τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ στήθος μου, ἐρωτᾷ, Μένεις εὐχαριστημένος ; κρατεῖ ἡ γυνὴ τὸν μύρτον εἰσέτι ; ἔχεις ἀνάγκην πράγματός τινος ; Ναὶ μήτηρ, εὐχαριστημένος εἰμί ἡ γυνὴ ἀφανῆς ἐγένετο, καὶ ἐγὼ ὑπνώττει θέλω. Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως, τὴν δὲ ἐπαύριον λίαν πρῶτ' ἐγερθεὶς καὶ ἐνδυθεὶς, καίπερ μὴ δυνάμενος περιπατῆσαι ἄνευ τῆς βοήθειας ἑτέρου προσώπου, ἐντελῶς τὴν υἰείαν ἀνέκτησα. Οἱ δὲ ὄρωντες ἐμὲ τὸν χθὲς μὲν μόλις ἀναπνέοντα καὶ σχεδὸν ψυχορραγοῦντα, σήμερον δὲ ἐσθίοντα, γελῶντα, καὶ υἰγιαίνοντα ἐθαύμαζον εὐχαριστοῦντες τῇ Θεοτόκῃ καὶ λέγοντες, ὅτι διὰ τῆς ὑπερανθρώπου ἀρρωγῆς αὐτῆς, καὶ οὐχὶ διὰ τῆς τῶν ἱατρῶν τέχνης ἐπέζησα. Ταῦτα ἐστίν, ἃ ἐγὼ οὐκ ἀκηκῶς, οὐδὲ καθεύδων, ἀλλ' εὖ εἰδῶς καὶ παθῶν πιστεύω ἀληθῆ εἶναι.» Ἐκ τούτων βλέπει ὁ ἀναγνώστης, ὅτι οὐδὲ ὁ πεπαιδευμένος Ἀλλάτιος ἦτο ἐλεύθερος τῶν δεισιδαιμονιῶν τοῦ αἰῶνος εἰς ὃν ἔζη, ὡς τοῦτο δείκνυται πανταχοῦ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, ἐξ ὧν πιστεύει καὶ μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀφελείας διηγεῖται διάφορα ἱστορήματα περὶ Βρουκολάκων, Σκαλικαντζάρων, Νηρηίδων, καὶ ἄλλων τοιούτων ἀποκυημάτων τοῦ Μεσαιῶνος καὶ τῶν μυθολογικῶν χρόνων.

10) Τὸ σχολεῖον τοῦτο ὑπὸ τὴν ἐφορίαν τοῦ ἐν Χίῳ Λατίνου ἐπισκόπου καὶ τριῶν προκρίτων Χίων τοῦ δυτικοῦ δόγματος ἐκλεγομένων κατ' ἔτος, ἐσώζετο ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν « Μεγάλο Σχολεῖον » μέχρι τῆς κατὰ τὸ 1822 ἔτος καταστροφῆς τῆς Χίου, ἀλλὰ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἰδόντων καὶ ἐπισκεφθέντων αὐτὸ διέκειτο εἰς ἀθλίαν κατάστασιν. « **Leo Allatius qui a fondé divers Colléges dans l' isle de Chio, d' où il**

étoit natif, et qui s' est acquis une grande réputation par son sçavoir et par ses autres belles qualitez, sous le Pontificat d' Urbain VIII, d' Innocent X, et d' Alexandre VII, qui le fit garde de la Bibliothèque de Vatican, en considération de sa Littérature, et parce qu' il avoit exécuté heureusement l' ordre qui lui avoit donné en 1621, de faire transporter à Rome la bibliothèque si renommée et si precieuse de l' Université Protestante d' Heidelberg, ce Docteur dis-je, etc., etc.» (βλ. J. ΑΥΜΟΝ, Monumens authentiques de la religion des Grecs, et de la fausseté de plusieurs Confessions de foi des Chrétiens Orientaux produits contre les Théologiens Reformez ; etc. LA HAYE, 1708, Pag. 70.).

41) Ὁ Λουδοβίκος Δυπίνος, (Nouv. biblioth. des aut. eccles. Vol. xviii, Pag. 2), ὁ Λουδοβίκος Μορέρης, (Gr. diction. hist. etc., Vol. 1, Pag. 127), καὶ τινες ἄλλοι συγγραφεῖς οὐκ οἶδα τί παθόντες ὀρίζουσι τὴν ἐκ Ῥώμης ἀναχώρησιν αὐτοῦ τῷ 1621 ἔτει, ἐν ἔτος δηλαδὴ πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Ἐιδελβέργης.

42) Ὁ ἐκδότης τῶν Naudeana (AMSTERDAM, 1703), μνημονεύει (σελ. 2), ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Ποντίφηξ (ἐτελεύτησε δὲ οὗτος κατὰ Σιακῶνιον τὴν 8 Ἰουλίου 1623), «avoit promis à Allatius pour recompense un Canonicat; quant il revint, il trouva ce pape mort, si bien qu'il n' a rien eu, au contraire il fut mis en prison, accusé d' avoir distrait les meilleurs livres de la bibliothèque. Sciopius étoit son principal accusateur, mais il se defendit si bien, qu' il en a sortit. Il y en avoit à Rome, qui avoient bien envie qu' il fut pendu, mais c'eut été dommage. Il perdit l' espérance de son canonicat en sauvant sa vie. Ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Βρεττανικοῦ Μουσείου (Συλλογὴ χειρογράφων Sloane, Ἄριθ. 634—1), ὑπάρχει χειρόγραφον γεγραμμένον ἐπὶ ἀπλοῦ χάρτου τῆς ἐποχῆς, καὶ ἀπαρτιζὸν δεκαπέντε σελίδας εἰς 4^{ον}, ὃ ἐπίγραπται, Instruttione à V. S. Doctor Allaccio, scrittore Graeco, della Bibliotheca Vaticana, per andare in Germania per servizio di Nostro Signore, καὶ ἄρχεται. « Poiche il Serenissimo Duca Massimiliano di Baviera sa puro il desiderio di Nostro Signore d' avere la biblioteca Palatina, che si conserva in Heidelberg, per unir la, alla Vaticana, ore ha fatto

liberal dono al Sua Santita, subito che quella Piazza e stato pressa dall' Conte di Tilly suo luogotenente etc., etc., » ὃ φέρει χρονολογίαν, **ROMA**, li 23 8bre 1622, καὶ παρέχει ὁδηγίαν τῷ Ἄλ-λατίῳ περὶ τοῦ τίνι τρόπῳ νὰ παραλάβῃ καὶ μεταφέρῃ εἰς Ῥώμην τὴν τῆς Χεϊδελβέργης βιβλιοθήκην. Μετάφρασις τῆς Ὀδηγίας ταύτης λατινιστὶ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Μιχαήλ Φριδ. Κουάδ, τοῦ τῆς Μεϋεριανῆς βιβλιοθήκης ἐφόρου, καὶ ἐτυπώθη ἐν Γρυφισβαλδίᾳ τῷ 1708 ἔτει εἰς 4^{ον}, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν, **Reverendi Dn. Doctoris Leonis Allatii, Chii, bibliothecæ Vaticanæ Custodis, Instructio de bibliotheca Palatina Romam transportanda, quam ex manuscripto Italico bibliothecæ Mayerianæ, cum eandem honore praesentiae suæ dignaretur Per-Illustris ac Generosissimus Dn. Magnus de Lagerström, eruit translatumque latine vertit, MICHAEL FRID. QUADÉ, Mayerianæ bibliothecæ Praefectus.** Ἡ βιβλος αὕτη σύγκειται ἐκ 14 σελίδων, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς προσφωνήσεως, ἐν ἧ πολλὰ ὑπὲρ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἡμετέρου Λέοντος μνημονεύονται. Κατὰ τὴν τελευταίαν (20 Σεπτεμβρίου) εἰς τὴν Οὐατικανὴν βιβλιοθήκην ἐπίσκεψιν ἡμῶν ὁ κλεινὸς αὐτῆς Ἐφορος καὶ προσφιλὴς ἡμῶν φίλος Καρδινάλιος Πίτρας, ἐπέτρεψεν ἡμῖν, νὰ ἐρευνήσωμεν τὴν πλουσίαν ταύτην συλλογὴν, τὴν ἐξ Ἑβραϊκῶν, Χαλδαϊκῶν, Ἀραβικῶν, Ἑλληνικῶν, Λατινικῶν, Ἰταλικῶν καὶ Γερμανικῶν χειρογράφων συγκειμένην καὶ ἐκ Χεϊδελβέργης κομισθεῖσαν· ἐντὸς τοῦ καλύμματος ἐκάστου τόμου τῶν χειρογράφων τούτων εἶδομεν ἐπὶ προσθέτου χάρτου χαλκογραφημένην μετὰ τῶν οἰκοσῆμων τοῦ Ἐκλέκτορος τῆς Βαυαρίας Μαξιμιλιανοῦ, τὴν ἐπιγραφὴν·

**Sum de Bibliotheca quam Heidelberg
capta Spolium fecit et**

P. M.

GREGORIO XV

trophaeum misit

Maximilianus utriusque Bavariae Dux etc.

S. R. I. Archidapifer et Princeps Elector

Anno Christi 1618xxii.

Ἐπὶ δὲ τοῦ τοίχου, ὅστις κεῖται πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ εἰσερχομένου εἰς τὴν αἴθουσαν, τὴν περιέχουσιν ἐν μελαίνοις θήκαις τὴν περὶ ἧς ὁ

λόγος πολύτιμον συλλογὴν χειρογράφων καὶ ἐντύπων βιβλίων, ὑπάρχει ἐγκεκολαμένη λευκῇ μαρμαρίνῃ πλάξ, φέρουσα μελανοῖς κεφαλαίοις γράμμασι τὴν ἐπιγραφὴν,

URBANUS VIII PONT. MAX.
 COMPLURA PALATINAE BIBLIOTHECAE VOLUMINA
 NOBILES HIDEIBERGICAE VICTORIAE MANUBIAS
 GREGORIO XV ET SEDI APOSTOLICAE
 A MAXIMILIANO BAVARIAE DUCE DONATA
 ROMAM ADUEXIT
 OPPORTUNIS ARMARIIS IN VATICANO CONCLUSIT
 LOCUM RUDEM ANTEA ATQUE INFORMEM
 IN HANC SPECIEM REDEGIT
 ET PERSPICUO SPECULARIUM NITORE
 EXORNAVIT ANNO DOMINI MDCXXIV
 PONT. PRIMO

13) Biscia=Βήσκιας ἢ Βήσκιος, καὶ ὄχι Bichius (Γαλλιστὶ Bichi, ἐπώνυμον ἐτέρου Καρδινάλιου)=Βήχιος ἢ Βήχης, ὡς ὁ συγγραφεὺς τῶν «Χιακῶν» (ΕΡΜΟΠΟΛΙΣ, 1840. Τόμ. Β, Σελ. 74.) ΑΔΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΙΧΑΗΛ ΒΛΑΣΤΟΣ, ὁ Χίος, καὶ ὁ τῆς «Νεο-Ἑλληνικῆς Φιλολογίας» (ΑΘΗΝΑΙ, 1854—1857, Τόμ. Α', Σελ. 173), ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΒΡΕΤΟΣ, ὁ Κερκυραῖος, ἐσημείωσαν, ἀντιγράφαντες τὰ ἐν τῷ Ἱστορικῷ Λεξικῷ τοῦ Π. Βαύλου (BAYLE, Diction. Histor. etc. AMSTERDAM, 1730, etc., Vol. I, Pag. 174), καὶ τὰ ἐν τῇ Νέῃ Ἑκκλησιαστικῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ Λουδοδίκου Δυπίνου (DUPIN, Nouv. Biblioth. Eccl. Vol. XVIII, Pag. 2), περὶ Ἀλλατίου ἐσφαλμένως μνημονευόμενα. Ἄν οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος Ἕλληνας ἱστορικοὶ, ἠρavnίζοντο τὴν πρὸς συγγραφὴν τῶν βιβλίων αὐτῶν ἀναγκαίαν ὕλην ἐκ τῶν ἐν κονισαλέοις χειρογράφοις καὶ σκωληκοβρώτοις τόμοις ἀρχικῶν πηγῶν, καὶ οὐχὶ ἐκ λεξικῶν, ἐγγυκλοπαιδειῶν, ἢ παγκοσμίων βιογραφιῶν, ἤθελον εἶσθαι ὀρθότερα, τελειότερα, καὶ σοφώτερα. Ὅταν ἐξ ἀγνοίας, ῥαθυμίας, ἀπροσεξίας, ἢ καὶ ἐπὶ σκοπῷ, εἰς σύγγραμμά τι παρεισφρήσῃ ἀμάρτημά τι, καίτοι κατὰ πρῶτον φαίνεται μηδαμινὸν καὶ οὐδεμιᾶς προσοχῆς ἄξιον, ἀκολούθως ὁμως ἐπαναλαμβάνόμενον, καὶ κατὰ τὸ σύνθηρες μεγεθυνόμενον ὑπὸ τῶν ἀντιγραφόντων αὐτὸ συγχρόνων καὶ μεταγενεστέρων φυγοπόνων χρονογρά-

φων, τῶν μηδέποτε μάλιστα ἀναφερόντων τὴν πηγὴν, ἐξ ἧς ἤρυσθησαν τὴν πληροφορίαν, ἣν δίδουσι, καὶ τῶν εἰς οὐδεμίαν ὑποβαλλόντων κριτικὴν συζήτησιν τῶν προγενεστέρων τοὺς λήρους, καθίσταται χρόνου προϊόντος μέγα καὶ σοβαρὸν, ὡς συμπαρασύρον ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν κοινὴν γνώμην.

14) Ἴδε ALPH. CIACONII, Vitae et res gestae Pontificum Romanorum et S. R. E. Cardinalium, ab initio nascentis Ecclesiae usque ad Clementem IX, cum notis A. Oldoini. Vol. IV, Pag. 555. (ROMÆ, 1677, F^o).

15) Allatius etoit gentilhomme du Cardinal Barberini à dix ecus par mois et de plus scribe en Grec de la bibliothèque Vaticane. (Naudeana, Pag. I.).

16) Ὁ ἐξωμότης τοῦ πατρῷου αὐτοῦ θρησκευματος βαθύσοφος οὗτος τῆς Βατικανείου βιβλιοθήκης φύλαξ, ἀποθανὼν ἐκκληροδότησε τῷ καρδινάλιῳ Φραγγίσκῳ Βαρβερίνῃ τὴν πλουσίαν βιβλίων καὶ χειρογράφων αὐτοῦ συλλογὴν· οὗτος δὲ παραλαβὼν αὐτὴν, ἤγειρεν εἰς ἀνταμοιβὴν μαρμάρινον μνημεῖον ἐν τῷ ναῷ τῆς **Santa Maria dell' Anima** ἐπὶ τοῦ μέρους ἐνθα ἐτάφη. Τὸν Ἀλλάτιον τελευτήσαντα, διεδέχθη μετὰ καιρὸν εἰς τὸ ὑψηλὸν καὶ ἐπίζηλον τοῦτο ὑπόργημα ὁ ἐκ τῆς Συρίας Μαρωνίτης Ἰωσήφ Σίμων Ἀσσεμάνης, ἀρχιεπίσκοπος Τύρου, καὶ οὐχὶ «Εὐώδης τὶς Ἀσσεμάνης ἐκ τοῦ ὄρους τοῦ Λιβάνου» ὡς ἐσφαλμένως ἱστορεῖ ὁ ἱατρὸς Ἀλέξανδρος Μ. Βλαστὸς εἰς τὰ «Χιακὰ» (Τόμ. Β', Σελ. 74). Ἐσύγχησε βεβαίως τὸν διαδεχθέντα τὸν Ἰωσήφ εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἀνεψιὸν αὐτοῦ Στέφανον Εὐώδην Ἀσσεμάνην, ὃς καὶ ἀρχιεπίσκοπος Ἀπαμίας ἐχρημάτησεν. Ἡ ὑπὸ τοῦ Κλαυδίου τὸ πρῶτον δημοσιευθεῖσα περὶ τῆς ἀποστασίας τοῦ Ἀλλατίου αἰσχρὰ διαβολὴ ἔδωκε βεβαίως αἰτίαν εἰς τὸ δίστιχον

Præfuit Hæreticus ; post hunc Schismaticus ;
Turca præcest ; Petri bibliotheca, Vale !

τὸ ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου Κλαυδίου Πασκουίνου εἰς τὸ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον VALERY δημοσιευθὲν σύγγραμμα αὐτοῦ, **Voyages historiques et littéraires en Italie pendant les années 1826—1828.**

(PARIS, 1831—1838). «Anno (1664) in cui Alessandro VII, che, siccome vedesi da sue Lettere all' Eritreo, sempre avealo tenuto in grandissima stima, per morte di Luca Olstenio il fece Primo Custode della Vaticana. Anco prima però era addetto alla medesima in qualità di scrittore per la lingua Greca, dal qual faticoso ufficio, sebbene avesse stanza in casa Barberini, traeva i mezzi per vivere, come si ha dalla curiosa lettera del 1° Gennaio 1649 del medesimo Olstenio al Card. Leopoldo de' Medici. (Lettere inedite. FIRENZE, 1773, Σελ. 81.) ove con amplissime lodi di universale dottrina, e cognizioni uniche in detta lingua lo propone per successore a Gaudenzio Paganino nella Cattedra di Lett. Gr. e Latine nell' Università di Pisa, antepostoli poi, e non rettosì, un tal G. Ces. Bazarzo, di Sarzana.» (βλ. G. C. GALLETTI, Vita di Leone Allacci. FIRENZE, 1847, Σελ. 70.)

17) Ἄπαντα τὰ χειρόγραφα καὶ ἀπόγραφα αὐτοῦ, ἐδωρήσατο ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ ἐν Ῥώμῃ Ἑλληνικοῦ φροντιστηρίου τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου. (Ἴδε τὴν ἐπιστολὴν Σκιπίωνος Μαρφεῖου πρὸς Βλανχίνον, μνημονευομένην ἐν τῇ σελίδι 122, τοῦ ΚΣΤ' τόμου τοῦ *Diarium Venetum*, καὶ τὴν πρὸς ἡμᾶς τοῦ ἐπισκόπου Πίου Μαρτινούτση.) Κατὰ τὸν Πέτρον Ῥοδοτᾶν (*Del rito Greco*, Vol. III, Pag. 474), ὁ Ἄλλάτιος «In dimostrazione del suo affetto verso la Greca nazione, destinò i pochi frutti, ch' aveva raccolti co' suoi sudori, al sostentamento di due o tre giovanetti a proporzione delle rendite, di Scio, nati da genitori Greci, battezzati nel rito Greco, et da nominarsi da gentilhuomini della città, da educarsi nel Collegio Greco, che nominò suo crede.» Ὁ αὐτὸς Ῥοδοτᾶς ἀναφέρει (Σελ. 474) «Narrasi, che il Cardinale de Retz entrato nella Vaticana abbracciasse Allazio dicendo; di stimare più lui, che tutti quei libri, la cui perdita poteva ristorarsi non già quella de si grand' uomo.»—καὶ ἀλλαχοῦ «Il testamento (τοῦ Ἄλλατίου) fu rogato l' anno 1688 negli atti d'un notaro capitolino, cui è sustituito l'odierno Cervini.»

18) «Ad utrasque collationes idemtidem fuimus invitati, immo ad dicendum provocati, maxime per Ioannem Pastricium, præ-

fectum collegii de Propaganda Fide, qui non saepius sua visitatione dignatus est. Is nibis aliquando narravit, Leonem Allatium, amicum suum, qui eundem Pastricium librorum suorum heredem sub nomine Georgii Pastricii testamento instituerat, ex quibus nonnullos ineditos habet, unico calamo usum fuisse ad Graece scribendum (quod expeditissime faciebat) per annos quadraginta; et eo tandem amisso tantum non lacrymasse. Eundem ab Alexandro VII interrogatum; Cur sacerdotium non susciperet? Festive respondisse, ut semper ad conjugem ducendam esset paratior; Cur vero tandem conjugem non duceret? Ut ad sacerdotium expeditior.» (IOHAN. MABILLON, Musaeum Italicum. Vol. I, Pag. 61. PARISIIS, 1687.). Ἴσως ἐκ τοῦ ἀνεκδότου τούτου ἔλαβεν ἀρχὴν ἢ ὑπὸ τοῦ Γουστάβου Καμίλλου Γαλλέτη ἐπὶ τῆς μαρτυρίας τοῦ Δομενίκου Μ. Μάννη μνημονευομένη γελοία παράδοσις, ὅτι ὁ Ἀλλάτιος « dormisse per quarant' anni continui nel letto stesso, senza che fosse ricomposto. » (βλ. G. C. GALETTI, Vita di L. Allacci, Pag. 72).

19) « Avant de donner la liste des auteurs liturgistes de l'époque qui nous occupe, nous dirons ici quelques mots d'un précieux monument de l'antiquité ecclésiastique dont l'étude est nécessaire à quiconque veut posséder en entier les sources de la science liturgique. Ce livre est connu sous le nom de « Liber Diurnus Romanorum Pontificum. » L'histoire de sa publication tentée plusieurs fois et enfin accomplie en 1680, par le P. Garnier, Jesuite, est longue et curieuse. Mais elle nous entrainerait trop loin de notre sujet. Nous dirons donc seulement que le « Liber Diurnus » est un recueil des formules dont les Papes se servaient durant le sixième, septième, et huitième siècles, et dans lequel on trouve les rites de leur ordination, et de celles des évêques d'Italie qui étaient obligés de recevoir à Rome la consecration épiscopale, les professions de foi, les privilèges, les mandats, les concessions et autres actes semblables. » (GUERANGER, Institutions Liturgiques.) Ἡ συλλογὴ αὕτη ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον οὐχὶ κατὰ τὸ 1680 ἔτος ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦίτου Ἰωάννου Γαρνερίου ὡς ὁ Γεράνγερρος σημειοῖ, ἀλλὰ κατὰ τὸ 1658, ἐν Ῥώμῃ τύποις Ἰωσήφ Βαννάκη

(εἰς μικρὸν 8^{ον} ἐκ 234 σελίδων), καὶ σπουδῇ Λουκά Χολστενίδου, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν, **Liber Diurnus Romanorum Pontificum ex antiquissimo Codice MS. nunc primum in lucem editus.** Τὸ νόστιμον εἶναι ὅτι ὁ Ἰωάννης Γαρνέριος οὐδόλως ποιεῖται μνεῖαν τῆς ἐκδόσεως ταύτης εἰς τὰ προλεγόμενα τῆς ἰδικῆς του.

20) Ὁ **F. ARGELATI** ὑπεσχέθη ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ τῷ ἐπιγραφομένῳ, **Epistolae viris eruditis Graecarum et Latinarum literatarum amatoribus.** (FLORENTIAE, 1744), ὅτι θέλει δημοσιεύσει διὰ τοῦ τύπου συλλογὴν, περιέχουσαν πάντα τὰ ἐκδοθέντα ἔργα τοῦ Ἀλλατίου. Ἡ ὑπόσχεσις αὕτη περιττὸν νὰ εἴπω, ὅτι οὐδόλως ἐπραγματοποιήθη. Σημειωτέον, ὅτι ἅπαντες οἱ μέχρι τοῦδε ἐν τοῖς διαφόροις περὶ Ἀλλατίου πραγματευομένοις βιβλίοις κατάλογοι τῶν ἐντύπων συγγραμμάτων αὐτοῦ εἰσὶ λίαν ἔλλειπτεῖς καὶ ὑπὲρ τὸ δέον σφαλεροί, ἴσως διότι οἱ ἐρανοῖσται αὐτῶν ἀντὶ νὰ ρυπάνωσι ὀλίγον τοὺς δακτύλους φυλλολογοῦντες τὰ ἴδια τοῦ Ἀλλατίου πονήματα, ὅπως τούτων τὰς ἐπιγραφὰς καταγράψωσιν, ἀντιγράψωσι τὰς ὑπὸ τοῦ Βαύλου, Μορέρη, Φρεχέρου, Ροσίου, Χάλαμ, καὶ ἄλλων ἀλλήλων ἀντιγραψάντων λεξικολόγων ἢ χρονογράφων ἀναφερομένας.

21) Κατὰ τὸν Ἅγιον Ἱερώνυμον, ἡ μᾶλλον κατὰ τὸν συγγραφέα τῶν Ἑβραϊκῶν Παραδόσεων, ἡ Νεκρόμαντις Πυθώνισσα αὕτη, περὶ ἧς τοσοῦτος γίνεται λόγος ἐν ταῖς Ἐκκλησιαστικαῖς συγγραφαῖς, ἦτο μήτηρ τοῦ Ἀβνέρ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Νέρ· κατὰ Δαυὶδ δὲ τὸν Κιμχλῆν ἦτο γυνὴ τοῦ Σωφρονίου, καὶ κατὰ Φλάβιον Ἰώσηπον ἦτον ἀπλῶς ἐπαίτις, ἥτις ἐκέρδιζε τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἐπαγγελομένη τὴν μαντείαν.

22) Σημειωτέον ὅτι, ἐκτὸς τῶν μνημονευθέντων ἐντύπων πονημάτων τοῦ Ἀλλατίου, ὑπάρχουσι κατακεχωρημένα ἐν πλείστοις συγγράμμασιν Ἑλλήνων συγγραφέων, ὑπὸ σοφῶν ἀνδρῶν κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐκδομένων ἴδια αὐτοῦ σχόλια, διορθώσεις, μεταφράσεις, ἐπιστολαί, καὶ ποικίλαι ἀναγνώσεις (*variae lectiones*). Ἄξια δὲ περιεργείας εἶναι αἱ πολυπληθεῖς σημειώσεις καὶ παρατηρήσεις, αἱ ὑπ' αὐτοῦ γραφεῖσαι εἰς τὰ περιθώρια πλείστων βιβλίων τῆς Βαρβερινῆς καὶ τῆς Βατικανο-Παλατινῆς βιβλιοθήκης, ἅς περὶ ὃ τὴν Ῥώμην ἐπισκεπτόμενος δύναται εὐκόλως νὰ ἴδῃ περιεργείας χάριν. Ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Βρετανικοῦ Μου-

σειου εὐρίσκεται ἀντίτυπον τῆς ἐν Παρισίοις κατὰ τὸ 1566 εἰς φύλλον ὑπὸ Ἐβρίκου τοῦ Στεφάνου τυπωθείσης « Ἀνθολογίας διαφόρων ἐπιγραμμάτων παλαιῶν, εἰς ἑπτὰ βιβλία διηρημένης. *Florilegium diversorum epigrammatum veterum, in septem libros divisum.* » Τούτου τὰ περιθώρεια τῶν σελίδων βρῶσι σημειώσεων ἰδιοχείρων τοῦ Ἄλλατιου. Ὁ χαρακτῆρ τῆς γραφῆς αὐτοῦ εἶναι καθαρῶτατος, κανονικώτατος καὶ ὠραιότατος, ὡς δύναται ὁ ἀναγνώστης νὰ ἰδῇ ἐκ τῆς πρὸς τὸν Μαλιαβέκην ἐπιστολῆς αὐτοῦ, ἧς πανομοιότυπον κατεχωρίσθη ἀντικρὺ τῆς 9 σελίδος τῆς διατριβῆς ταύτης.

23) Οὗτος ἦτο πρωτότοκος υἱὸς τοῦ πρίγγιπος Θωμᾶ Ῥοδοκανάκιδος καὶ τῆς Ἰουλίας Γκίζη, γεννηθεὶς ἐν Χίῳ τῇ 12 Δεκεμβρίου τοῦ 1548. Ἐσπούδασεν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῶν Παρισίων, καὶ μετὰ ταῦτα ἐνυμφεύθη ἐν Φλωρεντίᾳ τῇ 6 Ἰουνίου τοῦ 1581 τὴν νεωτάτην θυγατέρα τοῦ μαρκησίου Λαυρεντίου Κορσίνη, προπάτορος τοῦ κατὰ τὰ 1730—1740 παπεύσαντος Κλήμεντος ΙΒ', ὀνομαζομένην Ἐσμεράλδαν, καὶ ἀπεβίωσεν ἐν Ῥώμῃ τῇ 1 Δεκεμβρίου τοῦ 1606, ταφεὶς ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας τοῦ χάριν τῶν Ἑλληνοπαίδων ἰδρυθέντος φροντιστηρίου τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου. Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος λατινικὴ μετάφρασις τοῦ Ἄλλατιου μετὰ τοῦ ἑλληνικοῦ πρωτοτύπου τοῦ πρίγγιπος Θεοδώρου ἀποτελεῖ κώδικα (σχήματος φύλλου, συγκειμένου ἐκ 310 σελίδων ἑκατέρωθεν γεγραμμένων, ὧν ἑκάστη σύγκειται ἐκ 3½ γραμμῶν, ἐκτὸς τῆς πρώτης ἧτις περιέχει τὴν ἐπιγραφὴν καὶ ἧτις σύγκειται ἐξ 26, καὶ τῆς τελευταίας ἐκ 15), διατηρούμενον ἐν τῇ Βαλιτσελιανῇ βιβλιοθήκῃ, γεγραμμένον ἐπὶ χάρτου, καὶ δεδεμμένον μὲ μεμβράναν, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶναι ἔντυπα ἐν τῷ κέντρῳ διὰ χρυσοῦ τὰ οἰκόσημα τοῦ Ἄλλατιου, δηλονότι, χρυσοῦς λέων, ἔρθιος, ἐκ πλαγίου μαχόμενος, καὶ ἔχων ἄνω τῆς κεφαλῆς ἀστέρα ὡσαύτως χρυσοῦν ἐπὶ κυανοῦ θυρεοῦ περικυκλωμένον ὑπὸ ἐρυθρᾶς ταινίας φερούσης ἀργυροῖς γράμμασι τὸ ῥητὸν ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ, καὶ στεφομένον ὑπὸ διαδήματος ἀρχαίου εὐγενείας. (ε)

24) Πρωτογενὴς υἱὸς τοῦ πρίγγιπος Φραγγίσκου Ῥοδοκανάκιδος καὶ τῆς Δωροθέας, δευτεροτόκου θυγατρὸς τοῦ πρίγγιπος τῆς Χίου Ἱερωνύμου Ἰουστινιάνη, καὶ ἐπομένως ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ Δημητρίου,

(ε) Βλ. τὸ οἰκόσημον τοῦτο ἐν τῷ 432 φυλλαδίῳ (σελ. 462) τῆς « Πανδώρας ».

περὶ οὗ ἴδε τὴν 26 σημείωσιν. Ἐγεννήθη ὁ Στέφανος ἐν Παρισίοις τὴν 20 Δεκεμβρίου τοῦ 1590 ἔτους, ἔκαμε τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐν τῷ ἐκεῖ Πανεπιστημίῳ καὶ ἔγραψε παντοῖα φιλολογικὰ καὶ ἱστορικὰ συγγράμματα ἑλληνιστί, γαλλιστί καὶ λατινιστί, ἅτινα πάντα ἐκδοθήσονται συντόμως μετὰ πάντων τῶν μέχρι τοῦδε ἀνεκδότων ἢ ἐκδομένων συγγραμμάτων τῶν γραφέντων ὑπὸ Ῥοδοκανακιδῶν, ἢ πραγματευομένων μόνον περὶ τοῦ Ῥοδοκανακείου Οἴκου, συγγραφέντων δὲ ὑπὸ ἄλλων ἀνδρῶν, ὑπὸ πολυμαθῶν ὁμογενῶν, σοφῶν Ἑγγλῶν συμπολιτῶν, καὶ περιωνύμων Γερμανῶν ἱστορικῶν. Ἐξέδωκε δὲ διὰ τοῦ τύπου τὸ πρῶτον μετ' ἰδίας λατινικῆς μεθερμηνεύσεως, τῷ 1648, ἐν Παρισίοις, εἰς φύλδον (σελ. 340), καὶ ἀνέθεσε τῇ βασιλίσσει τῆς Γαλλίας Ἄννη τῇ Αὐστριακῇ, μητρὶ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', τὸ σπουδαῖον ἱστορικὸν σύγγραμμα, τὸ γραφὲν ὑπὸ τοῦ προπάτορος αὐτοῦ, δεσπότης Δημητρίου τοῦ Ῥοδοκανακίδου, τοῦ καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς βασιλείας τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰωάννου Η' τοῦ Παλαιολόγου, μεγάλου δουκὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως χρηματίσαντος. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἱστορεῖ τὰ κατὰ τὴν βασιλείαν Μιχαὴλ Η', Ἀνδρονίκου Β', Ἀνδρονίκου Γ', Ἰωάννου Ε', Μανουὴλ Β', Ἰωάννου Η', καὶ Κωνσταντίνου ΙΓ', τῶν Παλαιολόγων, ἐν ταῖς Βυζαντιναῖς χώραις διαπραχθέντα ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν, *Demetrii Rhodocanakidis, Magni Ducis, Annales; cum versione Latina et annotationibus Stephani Rhodocanakidis, Principis*. Ἐτελεύτησε δὲ ἐν Χίῳ τὴν 3 Ἰανουαρίου τοῦ 1680 ἔτους, ἄγαμος. Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος χειρόγραφον εἶναι γεγραμμένον ἐπὶ ἀπλοῦ χάρτου εἰς μέγα ὄγδον, καὶ συνίσταται ἐκ 230 σελίδων, αἵτινες διαφέρουσι κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν γραμμῶν, ἐξ αἰτίας τῶν χασμάτων τὰ ὁποῖα προέρχονται ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν ὀγδοήκοντα τεσσάρων διαφόρων ποιημάτων παντοίας ὕλης, ἅτινα περιέχονται ἐν αὐτῷ, φυλάττεται δὲ ἐντὸς ἐρυθρᾶς δερματίνης θήκης ἄνευ οὐδενὸς χρυσοῦ ἢ ἀργυροῦ κοσμήματος, καὶ ἀπόκειται μετ' ἄλλων λίαν σπουδαίων συγγραμμάτων, καὶ αὐτῶν ἀνεκδότων, τοῦ αὐτοῦ, ἐν τῇ ἐν Ῥώμῃ Βαλιτσελιανῇ βιβλιοθήκῃ, ἐν ἣ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, σώζονται καὶ τὰ πλεῖστα τῶν χειρογράφων βιβλίων τοῦ Ἀλλατίου.

25) Νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ πρίγγιπος Δημητρίου, πάππου τοῦ μνημονευθέντος Στεφάνου (βλ. σημ. 24, ἐν σελ. 131), καὶ τοῦ μνημονευθησομένου Δημητρίου (βλ. σημ. 26, ἐν σελ. 134). Ἐγεννήθη ἐν

Ῥώμη τῇ 12 Ἰουνίου τοῦ 1540 ἔτους, ἐσπούδασεν ἐν τῷ Κολλεγίῳ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, καὶ ἀπεβίωσε τῇ 13 Ἰουνίου τοῦ 1631, ἐν Ῥώμῃ, ταφείς ἐν τῷ τοῦ Κολλεγίου ὁμωνύμῳ ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου. Τὸ ἰδιόχειρον χειρόγραφον τῆς ἐπιστολιμαίας ταύτης διατριβῆς πρὸς τὸν πάπαν Παῦλον τὸν Ε΄, τοῦ πρίγγιπος Ἰωάννου, εἶναι γεγραμμένον ἐπὶ περγαμνηῆς καὶ περιβεβλημένον ὑπὸ ὑφάσματος κυανοῦ πεποικιλμένου ὑπὸ ἀργυρῶν κοσμημάτων μετὰ τῶν συμβόλων, τῶν φερομένων συνήθως ὑπὸ τῶν δευτερογεννῶν υἱῶν τοῦ πρώτου κλάδου τοῦ Ῥοδοκανακείου Οἴκου (τ) ἐν τῷ κέντρῳ, σώζεται δὲ ἐν τῇ Βατικανείῳ βιβλιοθήκῃ· τὸ δὲ ἀντίγραφον τοῦ Ἀλλατίου μετὰ τῆς λατινικῆς αὐτοῦ μεθερμηνεύσεως ἐν τῇ Βαλτισελιανῇ. Τὸ Ῥοδοκανάκειον ἐπὶ μεμβράνης χειρόγραφον εἶναι σχήματος μεγάλου τετάρτου, σύγεται ἐκ 45 σελίδων ἑκατέρωθεν γεγραμμένων καὶ περιεχουσῶν 20 γραμμὰς ἑκάστη, μὴ συμπεριλαμβανομένης τῆς πρώτης, τῆς περιεχούσης χρυσοῖς γράμμασι τὴν ἐπιγραφὴν αὐτοῦ, μετὰ τῶν συμβόλων τοῦ Βοργεζίου Οἴκου, εἰς ἃν ἀνήκεν ὁ πάπας Παῦλος Ε΄, καὶ τῶν τοῦ συγγραφέως. Τὸ δὲ Ἀλλάτειον ἐπὶ χάρτου χειρόγραφον εἶναι σχήματος μικροῦ φύλλου, σύγεται ἐξ 79 σελίδων, ἑκατέρωθεν γεγραμμένων καὶ ἔχουσῶν ἐξ ἑνὸς μέρους τὸ ἑλληνικὸν κείμενον, καὶ ἐκ τοῦ ἑτέρου τὴν λατινικὴν μετάφρασιν, καὶ προσφωνεῖται τῷ συγγραφεῖ Ἰωάννῃ. Παρατηρεῖται δὲ, ὅτι αἱ τοῦ αὐτοῦ σχήματος αὐταὶ σελίδες περιέχουσι διαφορὰν ἀριθμὸν γραμμῶν, καὶ τοὶ ὑπαρχούσης μιᾶς μόνον ἐπιγραφῆς εἰς τὴν πρώτην σελίδα τὴν μετὰ τὸ προμετώπιον. Τὸ δέσιμον τοῦ χειρο-

(τ) Ἴδε ζωγραφικὸν ἀφομοίωμα τῶν συμβόλων τούτων, ἐν τῇ σελίδι τοῦ ἀνά χειράς πονηματίου, τῇ περιεχούσῃ τὴν ἀνάθεσιν αὐτοῦ τῷ μόνῳ μου ἀδελφῷ πρίγγιπι Θεοδώρῳ ὅστις ὡς δευτερότοκος φέρει τὰ αὐτὰ καὶ αὐτὸς ὡς τὸν πρόγονον ἡμῶν Ἰωάννην. Τὰ σύμβολα δὲ ταῦτα εἶναι τὰ ἐξῆς:· δικέφαλος χρυσοῦς ἀετός, αὐτοκρατορικῶς ἐστεμμένος, ἔχων τὰς πτέρυγας ἀναπεπταμμένας, κρατῶν διὰ τῶν ὀνύχων ἐρυθρὰν ταινίαν φέρουσαν χρυσοῖς κεφαλαίους γράμμασι τὰς λέξεις EN ΡΟΔΩ ANΘΩ, καὶ φέρων ἐπὶ τοῦ στήθους· ἐπὶ κυανοῦ θυρεοῦ, κυκλουμένου διὰ τοῦ περιδεραίου τῶν Μεγαλοσταύρων Ἰπποτῶν τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Κωνσταντινείου Τάγματος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἀργυροῦν σταυρόν, ὅστις τέμνει αὐτὸν εἰς τέσσαρα τμήματα, ἐπὶ ἑνὸς ἑκάστου τῶν ὁποίων κάτωθεν ἐλιψοειδοῦς κύκλος ἐξ ἑξ ἀργυρῶν ἀστέρων εἰκονίζεται ἀνεστραμμένον Ἰουστινιάνειον διάδημα ἐκ χρυσοῦ, πορφύρας καὶ μαργαριτῶν, πλήρες ἀργυρῶν ρόδων, ἔχον ἐπὶ τοῦ κέντρου τοῦ σταυροῦ ὠρειδῆ θυρεῖσκον αὐτοκρατορικῶς ἐστεμμένον καὶ εἰκονίζοντα τὰ Βυζαντινὰ Ἐθνόσημα, δηλονότι χρυσοῦν ἀετὸν δικέφαλον ἐπὶ ἐρυθροῦ ἐδάφους, ἔχοντα ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ἡγεμονικὸν στέμμα ἐκ χρυσοῦ, κυανοῦ βελούδου καὶ τιμαλφῶν λίθων.

γράφου εἶναι ἀπλουστάτη κιτρινωποῦ χρώματος μεμβράνη ἐν εἶδει χαρτοφυλακείου, τὸ ὁποῖον περικλείεται διὰ ταινίας ὡσαύτως ἀπὸ μεμβράναν καὶ φέρει ὀπισθεν μελανοῖς γράμμασι τὴν ἐπιγραφὴν, **ILLUSTRISSIMI CELSISSIMIQUE PRINCIPIS IOANNIS RHODOCANACIDIS, CHIENSIS, AD SUMMUM PONTIFICEM PAULUM V EPISTOLA, DE PROCURANDA UNIONE GRÆCORUM, CUM VERSIONE LATINA ET NOTIS LEONIS ALLATII, CHIENSIS.**

26) Ἐγεννήθη τὴν 4 Αὐγούστου τοῦ 1592 ἔτους ἐν τῷ ἐν Χίῳ Ῥοδοκανακείῳ Πύργῳ, ὅστις ὠκοδομήθη μὲν κατὰ τὸν δέκατον αἰῶνα ὑπὸ τοῦ προπάτορος αὐτοῦ Ἀνδρονίκου Δοῦκα τοῦ Ῥοδοκανάκιδος, ἀρχιναύρχου τότε ὄντος τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Βυζαντινῶν Ῥωμανοῦ τοῦ Β', διεσώθησαν δὲ μέχρι τοῦ νῦν οὐρανομήκη τινὰ αὐτοῦ κεκαυμένα λείψανα(ζ).

Δευτερότοκος υἱὸς ὢν τοῦ πρίγγιπος Φραγγίσκου Ῥοδοκανάκιδος (τοῦ συγγραφέως τῶν συγγραμμάτων, τῶν ἐπιγραφομένων, *Histoire des anciens Ducs et autres Souverains de l'Archipel, avec une Description de l'Isle de Chio ou Scio; etc., etc., etc. à PARIS, 1600, εἰς 8ον, καὶ, Les Hommes Nobles et Illustres de l'Isle de Chio; etc., etc., etc. à PARIS, 1620, εἰς 4ον*), καὶ τῆς πριγγιπέσσης Δωροθέας (δευτερογενοῦς θυγατρὸς τοῦ πρίγγιπος Ἱερωνύμου Ἰουστινιάνη, νεωτέρου υἱοῦ τοῦ τελευταίου τῆς Χίου ἀτυχοῦς ἀνακτος Βικεντίου, καὶ τῆς μαρκτησίας Ἐλένης Γριμάλδη), καὶ μαθητῆς χρηματίσας ἐν ἄλλοις καὶ τοῦ ἐν ἱατροῖς ἀρίστου, καὶ ἐν θεολόγοις δεινοῦ Γεωργίου τοῦ Κορροσίου (η), μετέβη τὴν 5 Αὐγούστου τοῦ 1614 ἀπὸ τοῦ ἐν Πίσῃ φροντιστηρίου εἰς Πίσσαυρον (Pesaro), παρὰ τῷ ἐκεῖ τότε διατρίβοντι ἐξαδέλφῳ αὐτοῦ

(ζ) Ἄπεικόνισμα τοῦ τὴν σήμερον κεκαυμένου τούτου Πύργου ὑπάρχει ἐν τῷ συγγράμματι, τῷ ἐπιγραφομένῳ, *Constantine XIII, Palaeologus, or the Fall of Constantinople. Written by H. I. H. Prince Constantine Rhodocanakis, Grecian of the Isle of Chios, etc., etc., etc., and dedicated to His Imperial Highness Prince Panteleon Rhodocanakis, Titular Sovereign of the Byzantine Empire, and Hereditary Grand Master of the Most Holy, Most Noble, and Most Illustrious Orders of Saint George, and of Saint Michael. London, Printed by W. G., in the year 1672, εἰς φύλλον.*

(η) Ἴδτε τὴν εἰκόνα καὶ ἀνάγνωθε τὴν βιογραφίαν τοῦ μεγάλου τούτου τῆς Ὁρθοδοξίας προμάχου ἐν τῷ ἡμετέρῳ πονηματίῳ τῷ ἐπιγραφομένῳ, «*Δοκίμιον περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν συγγραμμάτων Γεωργίου Κορροσίου, τοῦ Χίου. Ἀθήνησιν, Τύποις Λαζ. Δ. Βιλλαρᾶ, ΑΩΟΒ', εἰς 4ον.*»

πρίγγιπι Θεοδώρω τῷ Παλαιολόγῳ ὅστις κατήγετο ἀπ' εὐθείας (θ) ἐκ τοῦ Ἰωάννου, πρωτοτόκου υἱοῦ τοῦ ἀτυχοῦς δεσπότης τῆς Ἀχαΐας Θωμᾶ, νεωτάτου ἀδελφοῦ τοῦ δυστυχεστάτου τῶν Γραικορωμαίων αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου Π', καὶ ὅστις ἐτελεύτησεν ἐν τῇ κωμοπόλει Λάνδουλφ τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ κομητείας Κόρνγουολ, κατὰ τὴν 18 Ὀκτωβρίου τοῦ 1636 ἔτους, καὶ τὴν 20 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐτάφη ἐντὸς τοῦ ἐκεῖ ἐνοριακοῦ Προτεσταντικοῦ ναοῦ, ὡς μαρτυροῦσι τὸ ἐν τῇ Μητροπόλει τῆς ἐν τῇ κομητείᾳ Δέβον πόλεως Ἐξωτερ κατὰ καλὴν τύχην ἀποκείμενον ἀντίγραφον, τοῦ πρωτοτύπου ἠκρωτηριασμένου κατὰ τὰ ἔτη ἐκεῖνα, ληξιαρχικοῦ βιβλίου γεννήσεων, γάμων καὶ ἀποθιώσεων τῶν κατοίκων τῆς Λάνδουλφ, καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ κειμένου κατὰ πρόσωπον τοῦ εἰσερχομένου εἰς τὴν ἐκεῖ ἐκκλησίαν τεθεῖσα χαλκίνη λεπίς ὑπὸ τῶν ἐκ τοῦ παρανόμου δευτέρου γάμου αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἀγγλίδος Μαρίας Γουλιέλμου Balls γεννηθέντων τέκνων αὐτοῦ, καὶ μέχρι τῆς σήμερον δια-

(θ) Βλ. περὶ τοῦ γνησίου τούτου διαδόχου τοῦ Βυζαντινοῦ θρόνου, μετὰ τῶν ἐν τῇ ὑπ' Ἀρ. ια σημειώσει τοῦ ἀνά χεῖρας βιβλίου σημειωμένων συγγραμμάτων, καὶ τὰ ἀκόλουθα. Archaeologia, or miscellaneous tracts relating to antiquity published by the Society of Antiquaries of London. (Vol. XVIII, Pag. 83—104). London 1817, εἰς 4ον. Notes and Queries. (1 Ser., Vol. V, Pag. 173, 280, 357, VIII, 408, 526, X, 434, 350, 409, 494, 500; 3 Ser., Vol. VII, Pag. 403, 439, 506, XI, 485, 534, XII, 30, 54). London, 1852—1867, εἰς 4ον. James Emerson's The history of Modern Greece, from its conquest by the Romans, B. C. 446, to the present time. (Vol. II, Pag. 442—448.). London, 1830, εἰς 4ον. Sir Robert H. Schomburgk's The history of Barbadoes; comprising a geographical and statistical description of the Island, etc. (Pag. 228—231). London, 1848, εἰς 8ον. John Odmixon's The British Empire in America. (Vol. II, Pag. 411.) London, 1708, εἰς 8ον. Rev. Daniel Lysons' and Rev. Samuel Lysons' Magna Britannia; being a concise topographical account of the several counties of Great Britain. (Vol. III, Pag. 472). London, 1806—22, εἰς 4ον. Captain J. H. Lawrence-Archer's Monumental inscriptions of Barbadoes and Jamaica. N° 4. Barbadoes. (ἐν τῷ Gentleman's Magazine, October and November 1863, New Series, Vol. XV, Pag. 426—434, 567—575). London, 1863, εἰς 8ον. John Murray's A handbook for travellers in Devon and Cornwall. (Pag. 253). London, 1863, εἰς 8ον. Chamber's Edinburgh Journal. (Vol. XVII, Pag 24—27). London 1852, εἰς 4ον. Τὸ ἐν τῷ ἑβδομαδιαίῳ τούτῳ περιοδικῷ συγγράμματι περὶ τῶν τελευταίων Παλαιολόγων ἄρθρον, μεταφρασθὲν ὑπὸ τοῦ κυρίου Γ. Δ. Πέκου, κατεχωρήθη ἐν τῷ Γ' τόμῳ σελ. 375—380, τῆς «Πανδώρας». (Transactions of the Historic Society of Lancashire and

τηρουμένη. Τοῦ Θεοδώρου τούτου τὴν μονογενῆ θυγατέρα, καὶ ἐπομένως κληρονόμον τῆς τε περιουσίας καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ θρόνου δικαιοματίων αὐτοῦ (οὐδενὸς ὑπάρχοντος ἄρρενος νομίμου γόνου τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει βασιλευσάντων Αὐτοκρατόρων, ἵνα κληρονομήσῃ αὐτὰ κατὰ προτίμησιν), Θεοδώραν Παλαιολογίαν, ἥτις ἐγεννήθη ἐκ τῆς μόνης νομίμου συζύγου αὐτοῦ Εὐδοξίας Κομνηνῆς (ι), ἐν Χίῳ κατὰ τὴν 6

Cheshire. (Vol. IX, Pag. 213—222, ἔνθα ἐδημοσιεύθη καὶ ζωγραφικὸν ἀφομοίωμα τῆς ἐν τῇ ἐνοριακῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Λάνδουλφ χαλκίνης ἐπιτυμβίου λεπίδος). Liverpool, 1857, εἰς 8ον. Callendars of State Papers (τῆς Μεγάλης Βρετανίας). Domestic Series, 1628—1629, Pag. 27, March 19, 1628. «Letter in French from Theodore Palaeologus to the Duke of Buckingham thanking him for courtesy shown to him at Plymouth from which he dates. Is a gentleman born of a good House and with accomplishments worthy of the name he bears but unfortunate in the reverse of fortune experienced by his ancestors and himself. Has lived in war from his youth as the Prince of Orange and other noblemen French and English can testify. Offers his service to the King of England.» Domestic Series, 1633—1634, Pag. 423, Jan. 18, 1634. «Gregory Argyropulus a Grecian minister examined as to how he received a Safe Conduct. Replied that he came to England about September 7th last, with letters from the Patriarch of Constantinople to Andreas Palaeologus a Grecian.» Σπυρίδωνος Ζαμπελίου, Μελέτην ἱστορικὴν περὶ Μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ. (Σελ. 579—584). Ἐν Κερκύρα, 1852, εἰς 8ον. Μαρίνου Π. Βρετοῦ, Ἑθνικὸν ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1869. (Σελ. 492—496.) Ἐν Παρισίοις, 1869, εἰς 8ον, καὶ ἄλλα, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα παραλείπομεν, ὡς ὄντων ἀπλῶς ἀντιγραφῶν ἐκ τῶν μνημονευθέντων βιβλίων. Μεταξὺ τῆς 323 καὶ 324 σελίδος τοῦ συγγράμματος, Constantine XIII, Palaeologus, or the Fall of Constantinople. etc., (Ἰδὲ σημ. ἐν σελ. 134, κ. 139), ὑπάρχει ἡ εἰκὼν τοῦ τελευταίου τούτου ἄρρενος γόνου τοῦ κλεινοῦ καὶ ἑλληνοχάρεως τῶν Παλαιολόγων φύλου, χαλκογραφῆσα τῇ 1670 ἔτει ὑπὸ τοῦ διασήμου Γάλλου γλύπτου Ἀντωνίου Masson, ἐξ εἰκόνης γραφείσης τῇ 1634, ἐν Λονδίῳ ὑπὸ τοῦ περικλεοῦς Φλομανδοῦ ζωγράφου Ἀντωνίου Van Dyck διὰ χρωμάτων, καὶ διατηρηθεῖσης ἐν τῇ εἰς Χίον Πύργῳ ἡμῶν μέχρι τοῦ 1822, ὅτε ἀπωλέσθη μετ' ἄλλων πολλῶν ἱστορικῶν οἰκογενειακῶν κειμηλίων, ἀρπαγὴν ἢ πυρποληθὲν ὑπὸ τῶν Τούρκων.

(ι) Τρίτης θυγατρὸς Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, καὶ Ἑλένης Καντακουζηνῆς. Ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν 12 ἀγούστου 1575, συνεζεύχθη τῇ Θεοδώρῳ Παλαιολόγῳ ἐν Χίῳ τὴν 6 Ἰουλίου 1593, καὶ ἐτελεύτησεν ἐκεῖ μετὰ ἓν ἔτος ἀκριβῶς κατὰ τὴν γέννησιν τῆς θυγατρὸς τῆς Θεοδώρας. (Ἰδὲ Notes and Queries, 3 Ser., Vol. VIII, Pag. 506. London, 1865, καὶ τὰ ἐν ταῖς ὑπ' ἀριθ. (θ) καὶ (ια) σημειώσεσι μνημονευόμενα συγγράμματα.)

Ἰουλίου τοῦ 1594, ἐνυμφεύθη ὁ πρίγκηψ Δημήτριος Ῥοδοκανάκις (ια) κατὰ τὴν 10 Ὀκτωβρίου τοῦ 1614 ἐν τῷ ἐν Νεαπόλει ἑλληνικῷ ναῷ τῶν

(ια) Ἀνάγνωθι ἐν ἐκτάσει τὰ ἐν τῇ πονηματίῳ τούτῳ περὶ τῶν Παλαιολόγων, Ῥοδοκανακίδων καὶ ἄλλων Βυζαντινῶν Οἴκων ἱστορούμενα ἐν τοῖς συγγράμμασιν: Ἱστορίαι τῆς νήσου Χίου, ὑπὸ Νικολάου Βλαστοῦ τοῦ Κρητός. (Ἐν σελ. 45—46, 43—49, 80—85, 89, 150—158). Venetiis, 1498, εἰς 4ον. Γενεαλογικὰ στέμματα ἐνίων περιφανῶν Βυζαντινῶν Οἴκων ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς νῦν ἐποχῆς, συλλεγέντα ἐκ παντοδαπῶν παλαιῶν τε καὶ νέων χειρογράφων, παρὰ Ἀρσενίου ταπεινοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μονεμβασίας. (Ἐν σελ. 124—146). Venetiis, 1533, εἰς φύλλον. Ὡδὴ εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Ἐκλαμπροτάτου καὶ Γαληνοτάτου Πρίγγιπος Φραγγίσκου τοῦ Ῥοδοκανάκιδος, ποιηθεῖσα παρὰ Ζαχαρίου ἱερέως Σκορδυλίου Κρητός, τοῦ παρεπίκλην Μαραφαῖα, καὶ ἐπιτρόπου τοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Ἰωάσαφ (Ἐν σελ. 4—28). Ἐν Ἑνεταίαις, αῖββ', εἰς 4ον. Jacobi Palaeologi, Principis Byzantini, Chios illustrata (Αὐτόγραφος κώδηξ γραφεὶς ἐπὶ περγαμνῆς κατὰ τὸ 1595 ἔτος: ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ἀκολούθου τοῦ Φαούστου Σοσίνου πρίγγιπος Ἰακώβου Παλαιολόγου. Συνίσταται ἐκ 584 σελίδων, σχήματος τετάρτου, ἑκατέρωθεν γεγραμμένων, ὧν ἐκάστη σύγκειται ἐκ 30 γραμμῶν, ἐκτός τῶν περιεχουσῶν τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τῶν κεφαλαίων, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ἀλλάσσει. Ἀπόκειται ἐν τῇ Βατικανῆϊ βιβλιοθήκῃ καὶ πραγματεύεται περὶ τοῦ Ῥοδοκανακείου Οἴκου, πρὸ πάντων ἐν ταῖς σελίσαι 40—64, 183—212, 284—5, 311—18, 411—416.) Histoire des anciens Ducs et autres Souverains de l'Archipel, avec une Description de l'Isle de Chio ou Scio. Par Monseigneur le Prince François (Πατὴρ τῶν ἀνωτέρω [βλ. σημ. 24 καὶ 26] μνημονευθέντων Στεφάνου καὶ Δημητρίου, μονογενῆς δὲ υἱὸς τοῦ πρίγγιπος Δημητρίου, πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ τοῦ ἀναφερθέντος: [βλ. σημ. 25] Ἰωάννου, καὶ τῆς Ἑλένης μόνης θυγατρὸς τοῦ τῶν Βυζαντινῶν τιτουλαρίου αὐτοκράτορος Προσπέρου Παλαιολόγου, δισεγγόνου τοῦ δεσπότη τοῦ Ὄθωνος, ἀδελφοῦ τοῦ τελευταίου ἐν Κωνσταντινουπόλει ἄρξαντος βασιλέως Κωνσταντίνου, καὶ Ἄννης τῆς Δαλασσηνῆς. Εἶδε καὶ οὗτος: τὸ φῶς ἐν τῇ προπατορικῇ αὐτοῦ ἐν Χίῳ πύργῳ τῇ 18 Ἰανουαρίου τοῦ 1560 ἔτους, ἐσπούδασεν ἐν Γαλλίαι, Ἀγγλίαι καὶ Ἰταλίαι, ἐνυμφεύθη [4 Ἰουνίου 1589] τὸ εἰκοστὸν ἔνατον τῆς ἡλικίας ἄγων ἐν Παρισίοις τὴν δευτερογενῆ θυγατέρα τοῦ πρίγγιπος τῆς Χίου Ἰερωνύμου Ἰουστινιάνη καὶ ἐδολοφονήθη ἐν Χίῳ τὴν νύκτα τῆς 15 Ὀκτωβρίου τοῦ 1640 ὑπὸ ἀγνώστου χειρὸς καταλιπὼν τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ κολοσσαίου σχεδίου, τὸ ὅποιον εἶχε συλλάβει μετὰ τοῦ τότε βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου II', ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ ὁποίου ἐπὶ πολλὰ ἔτη διέτριψε, πρὸς ἐκδίωξιν τῶν Τούρκων ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ ἀνέγερσιν τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας). Rhodocanaki, fils du Seigneur Démétrius, l'un des Seigneurs de la dite Isle, et d' Hélène Palaeologue, descendante des Empereurs de Constantinople, etc. (Ἐν σελ. 3—14, 52—59, 61—68, 113—146, 161—163, 176—183, 219—226, 280—283, 331—340, κ. ἀλ.) à Paris, 1600, εἰς 8ον. Les Hommes Nobles et Illustres de l' Isle de Chio; escrit par Son Altesse Monseigneur le

ἀγίων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, τῷ ἰδρυθέντι ὀλίγον μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων ὑπὸ Θωμᾶ Ἀζάνη

Prince François D. Rhodocanakis, Seigneur de la dite Isle, etc., et adressé à S. A. le très illustre Prince Gaston, Duc d'Anjou, etc. (Ἐν σελ. 2—14, 68—94, 116—144, 216—229, 244—246, 250, 275—296, 308—311, 312—323, 380—419, 440, κ. ἄλ.) à Paris 1620, εἰς 4ον. L'Instabilità della Fortuna, Oda del Monsignor Giovanni Matteo Caryofilo, Archiuescouo d'Iconio, dedicata all' Altezza Serenissima di Demetrio Rhodocanaki, Principe di Constantinopoli (Ἐκ σελ. 43.) In Roma, 1630, εἰς 8ον. Ἱστορία συνοπτικὴ τοῦ τῶν Ῥοδοκανακιδῶν περικλειοῦς γένους, συλλεγεῖσα ἐκ διαφορῶν χειρογράφων, ὑπὸ Γρηγορίου Ἱερομονάχου καὶ πρωτοσυγκέλου τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, τοῦ ἐκ τῆς Ἀγίας Μονῆς τῆς Νέας, τῆς κειμένης ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ (Ἐκ σελ. 484). Ἐν Ἰασίῳ, ἀχλὺς, εἰς φύλλον. Ἰωάννου Ἀνδρέα Σταυρινοῦ τοῦ Χίου, καὶ Μεγάλου Βιβλιοθηκαρίου τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, Μονωδία ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Ὑψηλοτάτου, Θεοσεβεστάτου καὶ Ἐνδοξοτάτου Αὐθέντου καὶ Ἡγεμόνος, Κυρίου, Κυρίου, Φραγγίσκου Ῥοδοκανακίδος τοῦ Χίου (Ἐκ σελ. 86). Βενετία, 1640, εἰς 8ον. Demetrii (Ἐγεννήθη τῷ 1365, Ἰανουαρίου 10, ἐν τῷ ἐν Χίῳ Ῥοδοκανακείῳ πύργῳ, ἐνομφεῦθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1398, Ἰανουαρίου 6, Σμαράγδαν τὴν μονογενῆ θυγατέρα τοῦ στρατοπεδάρχου Κωνσταντίνου Νοταρᾶ καὶ τῆς Ἀννης Μαξίμου καὶ ἐφρονεῦθη τῷ 1453 κατὰ τὴν θλιβερὰν ἐκείνην τῆς ἀλώσεως ἡμέραν, καὶ ἦν καὶ ὁ συγγενὴς καὶ φίλος αὐτοῦ Κωνσταντῖνος ὁ Π', ὅστις ἀπέπλυνε διὰ τοῦ ἡρωϊκοῦ αὐτοῦ θανάτου τὰ ἀμαρτήματα τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλευσάντων, ἀποδείξας ἐαυτὸν ἄξιον τῆς πορφύρας τῶν Καيسάρων καὶ ἐξασφαλίσας τὰ ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπесе διὰ τῆς ξενικῆς μαχαίρας, τὰ δικαίωματα τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. Ἦτο δὲ ὁ Δημήτριος δευτερογενὴς υἱὸς τοῦ δεσπότητος Μεγάλου Δούκα τοῦ Ῥοδοκανακίδος ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικὸς Ἰουλίας, μονογενοῦς θυγατρὸς τοῦ μεγάλου δρουγγαρίου Γεωργίου Συναδίνου καὶ τῆς Ἀννης Συργιάννης. Εἰκοσιπενταετῆς τὴν ἡλικίαν διωρίσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωάννου Ε' πρωτοσπαθάρης, ὕστερον δὲ ὑπὸ τῶν διαδεχθέντων αὐτὸν Μανουὴλ Β', Ἰωάννου Η' καὶ Κωνσταντίνου Π' κοντόσταυλος, δούξ τῶν σχολῶν καὶ τέλος μέγας δούξ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὑπούργημα, τὸ ὅποσον μετ' αὐτὸν ἔλαβε διὰ τελευταίαν φορὰν ὁ ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἐξάδελφος Λουκάς Νοταρᾶς, περὶ οὗ τοσαῦτα καλὰ καὶ κακὰ ἐγράφησαν, ἀλλ' ὅστις πάντα τὰ ἀτοπήματα, ἅτινα ἐπραξεν, ἐξήλειψε διὰ τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτοῦ θανάτου. Ἐκτὸς τοῦ ἄνω συγγράμματος ἔγραψεν ὁ μέγας δούξ Δημήτριος πολλὰ καὶ παντοῖα συγγράμματα ἐν τῇ Βατικανείῳ βιβλιοθήκῃ, τὰ πλεῖστα χειρόγραφα, ἀποκείμενα, ἅτινα συντόμως ἐκδοθήσονται, καθὸ πραγματευόμενα περὶ τοῦ γένους ἡμῶν) Rhodocanakidis, Magni Ducis, Annales; cum versione Latina et annotationibus Stephani (6λ. σελ. 131—2) Rhodocanakidis, Principis (Ἐν σελ. 253—259, 264—266, 283—289, 310—318, 330, κ. ἄλλ.). Parisiis, MDCXLVIII, εἰς φύλλον. Historia Genealogica dell' Antichissima e Augustissima Casa, Duca-Angela-Comnena-Paleologa-Rhodocanaki, composta dal Signor D. Inigo

τοῦ καὶ τὴν ἔνδοξον ἐπωνυμίαν Παλαιολόγος εἰς τὸ οἰκογενειακὸν αὐτοῦ ὄνομα κατὰ τὴν τότε συνήθειαν προσθέσαντος διὰ τὴν πρὸς τὴν οἰκο-

Velez di Guevara, e Tassis, Conte d' Ognate, e Villa Mediana, Signor della Casa di Guevara, e d'Orbea, e delle Ville di Guevara, Saliniglia, Celduendo, e di Valuerde ; Commendator d' Albaniglia, Corriero Maggiore di Sua Maestà, e suo Vicerè, e Capitan Generale nel Regno di Napoli (Ἐκ σελ. 220). Napoli, MDCL, εἰς 4ον. Leonis Allatii, Palaeologiae gentis, vicissitudines (Ἐν σελ. 227—236). Romae, MDCLXV, εἰς 4ον. Leonis Allatii, Istoria Genealogica e Cronologica della Nobilissima Famiglia Rhodocanaki, di Scio. (Ἐκ σελ. 290). Romae, MDCLXVI, εἰς 4ον. Λόγιοι τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, ὑπὸ τοῦ Παναϊδεσιμωτάτου Ἀλουΐσιου Γραδενίγου τοῦ Κρητικοῦ, Ἀββὰ καὶ Βιβλιοφύλακος τοῦ Ἀγίου Μάρκου (Ἐν σελ. 131—139, 180—194, 208, 251). Ἐνετίησιν, ἀρχαί, εἰς 4ον. Ἰγνατίου Μινδονίου τοῦ Χίου, Μοναχοῦ τοῦ τάγματος τοῦ Ἀγίου Βασιλείου, Βιογραφίαι τῶν κατὰ τόνισ' καὶ ιζ' αἰῶνα ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ Εὐρώπῃ ἀκμασάντων λογίων εὐγενῶν Χίων (Ἐν σελ. 14-20, 40-68, 80-94, 143-161, 184, 191, 193-8). Parisiis, 1699, εἰς 4ον. Ἀπομνημονεύματα τῆς Βυζαντινῆς Αὐλῆς, ὑπὸ Κωνσταντίνου Ῥοδοκανάκιδος τοῦ Χίου, εὐγενοῦς Βυζαντινοῦ, καὶ τοῦ Γαληνοτάτου ἄρχοντος Καρρόλου τοῦ Βου καὶ Θεοφυλάκτου τῆς Μεγάλῃς Βρεττανίας, Γαλλίας καὶ Ἰβερνίας Βασιλέως, ἰατροῦ καὶ χυμικοῦ ἐπιτίμου. Ἐγγραφον ἐν Λονδίῳ τῷ Χιλιοστῷ ἑξακοσιοστῷ ἑξηκοστῷ ὀγδόῳ μετὰ Χριστόν ἔτει (Αὐτόγραφος χάρτινος κώδῃς εἰς τέταρτον συγκεείμενος ἐκ 1880 σελίδων ἑκατέρωθεν γεγραμμένων, ὧν ἑκάστη περιέχει εἴκοσι καὶ ὀκτώ στίχους, ἐκτὸς τῆς πρώτης, ἣτις περιέχει δώδεκα συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἐν κεφαλαίοις γράμμασι μνημονευθείσης ἐπιγραφῆς, καὶ τῆς τελευταίας, ἣτις περιέχει εἴκοσι καὶ τέσσαρας, ὡς ἐπίσης καὶ τῶν περιεχουσῶν τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τῶν διαφορῶν κεφαλαίων, ἐξ ὧν συνίσταται τὸ σύγγραμμα, καὶ τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ἀλλάσσει ἀναλόγως τοῦ γύρου τοῦ ἀγράφου χάρτου. Περιβάλλεται δὲ ὁ κώδῃς οὗτος ὑπὸ ὑποκιτρίνου περγαμηνῆς φερούσης ἔμπροσθεν μὲν μελανοῖς γράμμασι τὴν ἐπιγραφὴν, NOBILISSIMI AC SAPIENTISSIMI PRINCIPIS CONSTANTINI RHODOCANACIDIS CHIENSIS MEMORABILIA BYZANTINAE CURIAE, πλαγίως δὲ τήνδε, CONSTANTINI RHODOCANACIDIS COMITIS, MEMORABILIA BYZANTINAE, CURIAE. Κλείεται δι' ὀρειχαλκίνων πορπῶν καὶ διαιρεῖται εἰς δώδεκα βιβλία, ἅτινα ὑποδιαιροῦνται εἰς τετρακόσια καὶ εἴκοσι κεφάλαια, περιέχοντα ἀφήγησιν τῆς πολιορκίας καὶ ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων, τὸν ἡρωϊκὸν θάνατον τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου ΙΓ', τὴν διασπορὰν τοῦ τε Αὐτοκρατορικοῦ καὶ τῶν ἄλλων Βυζαντινῶν περιφανῶν Οἴκων, τὴν τύχην τῶν ὁποίων μετὰ τῶν γενεαλογικῶν αὐτῶν πινάκων καὶ σημάτων λεπτομερῶς ἀναγράφει ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μέχρι τῶν ἡμερῶν του, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῆς Βυζαντινῆς αὐλῆς ἀπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Α', μέχρι τοῦ Κωνσταντίνου ΙΓ', μετὰ τῆς ἱστορίας τῶν Τουρκοκρατορευμένων Βυζαντινῶν χωρῶν ὑπὸ πολιτικὴν, φιλολογικὴν καὶ βιωτικὴν ἔποψιν· διατρεῖται δὲ τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἐν τῇ Οὐατικῇ βιβλιο-

γένειαν ταύτην συγγένειαν. Τὸ αὐτὸ ἔτος ἀπῆλθον ὁ μὲν πενθερὸς αὐτοῦ εἰς Ἀγγλίαν, ἔνθα καὶ διέμεινε μέχρι τῆς τελευτῆς, αὐτὸς δὲ εἰς

θήκη. Τὸ πολυτίμον τοῦτο ἱστορικὸν βιβλίον, ὡς συμπληροῦν τὴν σειράν τῶν Βυζαντινῶν χρονικῶν, τῶν ἐκδιδόμενων ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν, *Corpus Scriptorum Historiæ Byzantinæ*, ἐν Βόννῃ τῆς Γερμανίας ὑπὸ σοφῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Βερολίνου, ὅσον οὕτω θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ συλλογῇ ταύτῃ). *The Last of the Greek Emperors; or, the Fall of Constantinople; written by Konstantinos D. Rhodocanakis, Grecian of the Isle of Chios, etc., and dedicated to H. I. H Prince Panteleon D. Rhodocanakis, etc., etc. London, Printed by W. G., in the year 1670, εἰς 4ον, καὶ κατὰ τὸ 1672, εἰς φύλλον, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν, Constantine XIII, Palaeologus; or, the Fall of Constantinople; written by H. I. H. Prince Constantine Rhodocanakis, Grecian of the Isle of Chios, etc., etc., and dedicated to His Imperial Highness Prince Panteleon Rhodocanakis, Titular Sovereign of the Byzantine Empire, and Hereditary Grand Master of the Most Holy, Most Noble and Most Illustrious Orders of Saint George, and of Saint Michael (τῆς πολυτελοῦς καὶ σπανίας δευτέρας ἐκδόσεως τοῦ πολυτίμου δι' ἕκαστον Ἑλληνα ἱστορικοῦ τούτου βιβλίου τὴν ὑπαρξίν ἠγνόουν, ὅτε πρὸ ὀλίγων μηνῶν μοι ἐγνωστοποίησεν αὐτὴν καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας μοι ἐδώρησε τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἀντίτυπον ὁ ὄντως εὐγενὴς Ἄγγλος πατρίκιος Earl of Lonsdale. Ἀμφότεραι αἱ ἐκδόσεις προσφωνοῦνται ὑπὸ τοῦ συγγραφέως τῷ πεφλημένῳ ἀδελφῷ αὐτοῦ Παντελεῖ « To my beloved brother Panteli » ὅστις προέτρεψεν αὐτὸν ἵνα δημοσιεύσῃ τὸ βιβλίον « πρὸς χάριν τῶν ἀγαπώντων τὰς Βυζαντινὰς χώρας Βρετανῶν, οἵτινες, ἀναγινώσκοντες εἰς τὴν ἰδίαν διάλεκτον τὴν ἀφήγησιν τῆς πολιτορκίας καὶ ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ ἠρωϊκοῦ θανάτου τοῦ τελευταίου βασιλεύσαντος ἐν αὐτῇ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου καὶ τῆς ἀπανθρώπου σφαγῆς, διασπορᾶς καὶ αἰχμαλωσίας τῆς ἐνδόξου Ἑλληνικῆς φυλῆς, λάβωσιν οἴκτον, καὶ συμμαχήσαντες μετὰ τῶν ἄλλων τῆς ὑψηλοῦ γῆς χριστιανικῶν λαῶν ἐλευθερώσωσιν αὐτὴν τῆς σκληρᾶς δουλείας, ἐκδιώκοντες εἰς τὴν Ἀσίαν τὰ στίφη τῶν βαρβάρων τυράννων αὐτῆς καὶ ἀποδίδοντες οὕτω τοῖς ἀπογόνοις τὴν ἀμοιβὴν τῆς εὐγνωμοσύνης, ἣν ὀφείλουσιν τοῖς διὰ τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν ἐκπολιτίσασιν αὐτοὺς προγόνους αὐτῶν.» Ἐν τῇ τριακοντασελίδῳ, ἀγγλιστὶ γεγραμμένῃ ταύτῃ προσφωνήσῃ διηγεῖται τὰ συμβάντα αὐτῷ κατὰ τὴν ἐν Ἀγγλίᾳ διαμονὴν αὐτοῦ, προσθέτων [ἐν τῇ προσφωνήσῃ τῆς δευτέρας μόνον ἐκδόσεως, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς πρώτης], ὅτι «ἐφύλαξεν ἀπαράβατον τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν εἶχε δώσει αὐτῷ, ὅτε ἀνεχώρησεν ἐκ Χίου, διὰ νὰ σπουδάσῃ, νὰ μὴ φέρῃ τὸν οἰκογενειακὸν αὐτοῦ τίτλον, ἂν ἀπεφάσιζε νὰ σπουδάσῃ καὶ μετέλθῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱατροῦ, ὡς πραγμάτων ἀσυμβιβάστων καὶ τεινόντων νὰ προστερίψωσιν ὀνειδος ἀπὸ μέρους τῶν φθονερῶν εἰς τὸν Οἶκον αὐτῶν καὶ ὄχι μόνον δὲν μετεχειρίσθη ποτὲ αὐτόν, ἐκτὸς τῆς Αὐλῆς τοῦ Βασιλέως Καρόλου τοῦ Β', καὶ τῶν οἴκων τῶν φίλων αὐτοῦ μεγιστάνων, ἔνθα παρουσιάζετο οὐχὶ ὡς ἱατρός ἢ χημικός, ἀλλ' ὡς μέλος αὐτοκρατορικοῦ οἴκου, ἀλλ' οὐδὲ προέταξεν αὐτόν ποτε τοῦ*

Ῥώμην, ὅπου διατρίψας μέχρι τοῦ 1662 ἔτους ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Χίον μεθ' ἀπάσης τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ. Ἐν Ῥώμῃ διατρίβων ἐφιλιώθη στε-

δνόματος αὐτοῦ ἐπὶ τῶν προμετωπίων τῶν πρὸ τοῦ ἀνά χειρας βιβλίου ἐκδοθέντων συγγραμμάτων αὐτοῦ. • Τοῦ πονήματος τούτου ἡ πρώτη ἔκδοσις σύγκειται ἐκ 320 σελίδων καὶ ἡ δευτέρα, ἣτις περιέχει ὀλίγας μόνον προσθήκας, ἐκ 328, μὴ συμπεριλαμβανομένης τῆς προσφωνήσεως. Διαιρεῖται δὲ εἰς 24 κεφάλαια, ἐν οἷς ἱστοροῦνται τὰ κατὰ τὸ ὀλίθριον 1453 ἔτος λαβόντα χώραν, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς πολιορκουμένης καὶ ἀλωθείσης Κωνσταντινουπόλεως, τὴν σποράν τοῦ Ἀυτοκρατορικοῦ Οἴκου, τὴν κατακτησιν τῆς Πελοποννήσου, τὴν καταφυγὴν τοῦ δεσπότη Θωμᾶ καὶ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ εἰς Ῥώμην καὶ Χίον καὶ τὰ κατὰ τὸν δεσπότην Δημήτριον καὶ τὴν μονογενῆ αὐτοῦ θυγατέρα. Ἡ δευτέρα ἔκδοσις καθωραϊζέται ὑπὸ δεκαεξὶ χαλκογραφῶν ἐπὶ ἰδίου παχέος χάρτου, ἀντιγραφεισῶν ἐξ εἰκόνων γραφεισῶν δι' ἐλαιοχρωμάτων ἐπὶ ὀθονῶν ὑπὸ τῶν περιωνύμων ἐν Λονδίῳ τότε διαμενόντων ζωγράφων Ἀντωνίου Van Dyck, Πέτρου Lely καὶ Γοδοφρήδου Kneller, ἐπὶ χαλκίνων πλακῶν ὑπὸ τῶν περικλεῶν συγχρόνων Γάλλων γλυπτῶν Ῥοβέρτου Nanteuil, Ἀντωνίου Masson καὶ Στεφάνου Picart καὶ ἀπεικονιζουσῶν τὸν συγγραφέα τοῦ βιβλίου, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Παντελεῖν, τὰ παράσημα τῶν Ἀυτοκρατορικῶν Βυζαντινῶν Ἱπποτικῶν Ταγμάτων τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ [1], τὸν ἀτυχῆ αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον ΙΓ', τὰ Βυζαντινὰ Ἐθνόσημα [2], τὸν δεσπότην Θωμᾶν Παλαιολόγον, τὸν πρῶτον τιτουλά-

[1] Ἴδε ἀπριθμῆσιν τῶν πραγματευθέντων συγγραμμάτων περὶ τῶν Ἱπποτικῶν τούτων Ἀυτοκρατορικῶν Βυζαντινῶν ταγμάτων ἐν τῇ 9 καὶ 10 σελίδι τῆς ἐν Λονδίῳ πρὸ δύο ἐτῶν δημοσιευθείσης •Reply to a criticism in the Saturday Review on the Imperial House of Rhodocanakis• καὶ ἐν τῇ 59, 60, 61, καὶ 62 τοῦ τὴν ἐπιγραφῆν •The Orders of Chivalry, by J. H. Lawrence-Archer, Captain H. M.'s Service. London, MDCCCLXXI• φέροντος, καὶ τῷ τῆς Ἀγγλίας πρίγκιπι Ἀρθούρῳ ἀνατεθέντος βιβλίου.

[2] Δημῶδεις πλάναι, ἅπαξ ῥιζωθεῖσαι εἰς τὸν νοῦν τῶν πολλῶν, δυσκόλως ἐξαλείφονται, καίτοι τοῦ ἀνοπιστάτου αὐτῶν σαφῶς ἀποδεικνυμένου. Μία τῶν πλανῶν τούτων εἶναι καὶ ἡ ὑπὸ τῶν περισσοτέρων παραδεχθεῖσα, ὅτι τὰ Αὐστριακὰ καὶ τὰ Ῥωσικὰ Ἐθνόσημα, δηλαδή ὁ ἐπὶ χρυσοῦ ἐδάφους μέλας δικέφαλος ἀετός, εἶναι τὰ αὐτὰ μὲ τὰ Βυζαντινὰ, ἀγνοοῦντες ὅτι εἰς τὴν ἐραλδικὴν ἐπιστήμην πολλακίς διάφορον χρῶμα ἢ μέταλλον τοῦ θυρεοῦ, καίτοι τῶν ἐπ' αὐτοῦ εἰκονιζομένων ἀντικειμένων ὄντων ἀπαρραλλάκτων, καὶ τὸ ἀνάπαλιν, ἢ τὸ ἐλάχιστον διακριτικῶν σημείων παριστανόμενον ἐπ' αὐτοῦ, δηλαδή ἀστήρ, ταινία, ἄνθος, φύλλον κτλ., τὸ ὅποιον ὁ ἀμύητος εἰς τοὺς κανόνας τῆς εὐγενοῦς ταύτης ἐπιστήμης ἤθελε παρέλθει ἀπαρτήρητον, ἀρεκεῖ νὰ διακρίνη δύο ἕως διόλου διαφόρους Οἴκους, οὐδεμίαν συγγενείας σχέσιν ἔχοντας πρὸς ἀλλήλους. Τὴν τοιαύτην πλάνην νὰ ἀποκαλύψω ἐπιθυμῶν, ἐθεώρησα ὠφέλιμον ν' ἀπριθμῆσω ἐν τῇ σ' μειώσει ταύτῃ ἀποσπάσματα ἐκ τῶν σπουδαιότερων συγγραμμάτων, τῶν πραγματευθέντων περὶ τῆς ἐραλδικῆς ἐπιστήμης (ἣτις ἐπίσης ἀπαβαίνει ὠφέλιμος, πολλακίς δὲ καὶ ὀδηγεῖ εἰς τὸν σκοτεινὸν λαβύρινθον τοῦ μεσαιῶνος τὸν ἱστοριογράφον ἔθνους τινός, ὡς τὰ πολυτιμότερα ἔγγραφα, καὶ κατὰ συνέπειαν εἶναι ἀξία σεβασμοῦ καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἱππῶν ἀντιπάλων καὶ κατηγορῶν τῶν ἀπογόνων ἐνδόξων ὀνομάτων, κατασταθέντων ἴσως τοιούτων, διότι ἀπόλεσαν τὸ ὄνομα τοῦ πάππου

νῶς μετὰ τοῦ Ἀλλατίου, ὅστις καὶ προσεφώνησεν αὐτῷ τὴν δευτέραν ἐπιστολὴν αὐτοῦ, τὴν *De cryptographia Graecorum recentiorum*

ριον αὐτοκράτορα τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, τὸν πρωτότοκον υἱὸν αὐτοῦ Ἰωάννην, τὸν ἄσπονδον ἐχθρὸν τῆς Παπικῆς ἀύλης, ἣτις ἐπροσπάθησε παντὶ σθε-

αὐτῶν εἰς τὸ φύλλωμα τοῦ γενεαλογικοῦ τῶν δένδρου), ἐν οἷς δηλονότι περιγράφονται τὰ σήματα τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας (Ἴδε ἀφομοίωμα αὐτῶν ἐν τῷ ἡμετέρῳ πονηματίῳ *The Imperial Constantinian Order of Saint George, etc., etc. London, MDCC:LXX*) τὰ ὅποια οἱ Ἕλληνες πρὸ πάντων ἐφείλουσαν νὰ γνωρίζωσι, ἀρίων ἀμνημονεύτους τὰς ἐν χειρογράφοις ἢ γενεαλογικοῖς πίναξι μαρτυρίας, ὡς συμφωνήσας πληρέστατα μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς καὶ ὡς πολὺ δυσκόλως διδούσας συμβουλὴν εἰς τὸν τυχόν ἐπιθέοντα νὰ ἔχη τοιαύτην διάθεσιν. Ἐκ τῶν ἀποσπασμάτων λοιπὸν τούτων βεβαιούμεθα, ὅτι τὰ σήματα τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος μέχρι τῆς μετ' κομίσσεως τοῦ θρόνου εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν ὑπὸ τοῦ ἀπογόνου αὐτοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου ἦσαν ἐρυθρὸς θυρεὸς εἰκονίζων χρυσοῦν ἐστεμμένον ἀετὸν καὶ τὰς πτέρυγας ἔχοντα ἀναπεπταμένας. Ὁ τελευταῖος οὗτος αὐτοκράτωρ προσέθεσεν ἑτέραν κεφαλὴν τῷ ἀετῷ, διὰ νὰ δείξῃ, ὅτι καθὼς ὁ ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν ἔθνεσίνων ἀετός, καίτοι ἔχων δύο κεφαλὰς, δὲν εἶχε παρὰ ἓν μόνον σῶμα, οὕτω καὶ ἡ Ῥωμαϊκὴ αὐτοκρατορία, καίτοι διτηρημένη εἰς Ἀνατολικὴν καὶ Δυτικὴν, δὲν ἀποτελεῖ παρὰ ἓν καὶ μόνον σῶμα, οὗτινος ἐκεῖνος ἦτον ἡ ψυχὴ ἢ προσθήκη αὕτη διετηρήθη ἕκτοτε.

Κάρολος ὁ Μέγας ὁ τῆς Γαλλίας ἄναξ, ἀνακηρύξας ἑαυτὸν αὐτοκράτορα τῆς Δύσεως, μολονότι ἀνέλαβε καὶ αὐτὸς κατὰ μίμησιν τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατῶν τὸν χρυσοῦν δικέφαλον ἀετὸν, δὲν ἐτόλμησεν ὅμως νὰ οἰκειοποιηθῇ καὶ τὸ ἐρυθρὸν ἑδάφος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἰκονίζετο, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ ἔλαβε τὸ κυανοῦν, θέσας κατὰ μίμησιν τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατῶν ἐπὶ τοῦ στόθους τοῦ ἀετοῦ θυρεῖσκον μὲ τὰ οἰκογενειακὰ αὐτοῦ σύμβολα, ἅτινα εἶχε κοινὰ μετὰ τῆς Γαλλίας, δηλαδὴ ἀναριθμητὰ χρυσοῦν κρίνα ἐσπαρμένα ἐπὶ κυανοῦ ἑδάφους. Οἱ διαδεχθέντες αὐτὸν αὐτοκράτορες ἐξηκολούθουν φέροντες τὰ αὐτὰ ἰδιόσημα μέχρι τῆς ἐποχῆς, ὅτε ἡ αὐτοκρατορία αὐτῶν ἠρπάγη ὑπὸ τοῦ Οἴκου τῆς Σαξονίας, ὅστις τὸν μὲν χρυσοῦν ἀετὸν μετέβαλε εἰς μελανόν, τὸ δὲ κυανοῦν ἑδάφος εἰς γρυσοῦν, ὅπως νῦν φέρονται ὑπὸ τῆς Αὐστρίας (βλ. *De Varennes, Le roy d'armes*, Σελ. 232—3. *De la Colombière, La science heroique*, Σελ. 345. *Campanile, Dell'armi*, Σελ. 3—5. *Palliot, Science des armoiries*, Σελ. 38. *Menesrier, Origine des armoiries*, Σελ. 538—52. *Du Cange, Glossar. med. et inf. Latinitatis*, Τόμ. Β', Σελ. 450—4. *Petra — Sancta, Spenerus, De Crescenzi, Herrgott, Imhoff, Triers, Giuanni, Schrot, Solis, Spanheim, Jeyfart, De Strada, Papebroche, Von Weingarten, Silmacher, De Magny, De Givodan, d' Hauterive, Bouton, Notes aud Guerries*, κ.τ.λ. δώσας οὕτως εἰς αὐτὰ τὸ χρῶμα καὶ τὸ μέταλλον τῶν ἰδίων σημάτων.)

Ἰωάννης δὲ ὁ Γ', ὁ Βασιλεῖςβιτς, ἡ Βασιλειάδης ἑλληνικώτερον, ὁ μέγας δούξ τῆς Μεσοβίας, ἅμα ἐνομ. εὔθη τῷ 1472 Ζωὴν τὴν νεωτάτην θυγατέρα τοῦ δεσπότη Θωμᾶ Παλαιολόγου τοῦ κατὰ κληρονομικὸν δικαίωμα διαδ'χου τοῦ θρόνου τῶν Καισάρων. ἐζήτησε τὴν ἄδειαν ἀπὸ τῶν διαδ'χθέντων τὸν κατὰ τὸ 1463 ἐν Ῥώμῃ τελευτήσαντα καὶ ἐν τῷ ναφ τοῦ ἁγίου Πέτρου ταφέντα Θωμᾶν, πρωτότοκον ἀδελφὸν αὐτῆς Ἰωάννην τὸν Θ', νὰ ἀναλάβῃ καὶ αὐτὸς τὸν δικέφαλον ἀετὸν, ὡς σύμβολον τοῦ κράτους αὐτοῦ καὶ τῷ ἐπεράπη μὲν ἡ αἴτησις, πλὴν ὁ μὲν ἀετός νὰ ἦναι χρωμάτος μελανοῦ, ἡ δὲ φέρουσα

(Βλ. Ἄρ. LIV, Σελ. 48, τοῦ παρόντος πονηματίου), καὶ μετὰ τοῦ ἀρχιεπιτρώπου Ἰωάννου Ματθαίου Καρυοφίλου, ὅστις ὡσαύτως ἀνέθηκεν

ναι, συνεργῶντος ὡς εἰκόσ· καὶ τοῦ καρδινάλιου Βησσαρίωνος, ἃ ἐξαλείφη τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τῆς ἱστορίας, χάριν τῶν τῶν καθολικισμῶν ἀσπασθέντων νεωτέρων

αὐτῶν ἀσπίς χρυσοῦ, (Ihs Sebast. Feschii, Dissertatio de insignibus eorumque jure. Altorfii, 1727. εἰς 4ον, Σελ. 403. M. Karamsin, Histoire, de l'empire de Russie. Paris, 1820, εἰς 8ον, Τόμ. ΣΓ'. Σελ. 86. Cyprien Robert, Le monde Slave. Paris, 1852, εἰς 8ον, Τόμ. Β', Σελ. 63, καὶ πολλοὺς ἄλλους· περὶ Ῥωσσίας γράψαντας)· καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου τοῦ προξενήσαντος βέβαια μεθίσταται χάρις εἰς τοὺς τελευτήσαντας Βυζαντινοὺς αὐτοκράτορας, τὸν μὲν τῆς Μοσχολίας μέγαν δοῦκα εὐνρέστησε, τὸν δὲ τῆς Γερμανικῆς αὐτοκρατορίας ὑπερόπτην ἄνακτα ἐπέκρανε ἐπιτρέψας αὐτὸς ὁ ἐπὶ ψιλῶ ὀνόματι αὐτοκράτωρ τῶν Βυζαντινῶν εἰς βάρβαρον δεσπότην νὰ φέρῃ τὰ αὐτὰ μὲ αὐτῶν τὸν ἀγρωχὸν δυνάστην σύμβολα.

Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως· ἰδοὺ δὲ αἱ μαρτυρίαι ταχτοποιεῖν κατὰ χρονολογικὴν τάξιν.

«Quo beneficio . . . et aquilae aureae, Orientis scilicet Imperii insignibus adornati fuerint.» (Sebast. Munsteri, Cosmographia. Basiliae, 1572, εἰς φύλλον, Βελ. Γ', Κιφ. 408, Σελ. 409).

«Jules Caesar, et ses successeurs, portaient, de Gueules, à l'aigle d'Or, aux aesles estendues, et à la seule teste; Constantin le Grand ayant party comme en deux, et diuisé l'Empire Romain en celui d'Orient et d'Occident, et transporté de Rome le siege Imperial à Byzance, dicte Constantinople l'aigle Romain eut depeint, à yeux testes cerelees, que l'on dit esployées, qui demeura commun, c'est à dire pour armes de l'un et d'autre Empire.» (André Favyn, Le théâtre d'Honneur et de Chevalerie. Paris, 1620, εἰς 4ον, Τόμ. Α', Σελ. 12).

«Dès le temps que Constantin le Grand etablit son siege Imperial en cette Nouvelle Rome, qu'il nomma de son nom, il lui donna pour armes les metal, et couleur de l'Empire Romain, tant d'Orient que d'Occident, c'etoit de Gueules, à l'aigle d'Or, esployé à deux testes.» (Αὐτόθι, Τόμ. Β, Σελ. 598).

«Messire Vincent Gonzaga, Duc de Mantoue, portoit de Mantoue, le 1 du chef, de Gueules, à l'aigle à deux testes, d'Or, couronné de mesmes, pour l'Empire d'Orient.» (Jo. Jac. Chiffletii, 'nsignia gentilitia Equitum Ordinis Velleris Aurei. Antverpiae, 1632, εἰς 4ον, Σελ. 260).

«Les Cesars, ou Empereur des Rome portoient de Gueules, à une aigle d'Or. Constantin le Grand ayant planté son throsne Imperial à Bisance, qui fut ditte de son nom Constantinople, et la nouvelle Rome, fut le premier qui prit l'aigle esployé, c'est à dire, à deux testes, pour declarer que l'Empire Romain comprenoit l'Orient et l'Occident.» (Marc Gilbert de Varennes, Le roy d'armes. Paris, 1640, εἰς φύλλον, Σελ. 232).

«Le premier est de l'Empire de Constantinople, qui est de Gueules, à l'aigle esployé d'Or, couronnée de mesme.» (Αὐτόθι, Σελ. 147).

«Justinianus itidem Venetis, qui originem suam ab Imperatoribus, quum sedes eorum adhuc Byzantii esset, traxisse dicuntur, aquila biceps olim coronata erat coloris Aurei in campo Rubro quae in pectore habet scutum Caeruleum cum taenia transversa Lutea.» (Ulyssis Aldrovandi, Ornithologia. Bononiae, 1646, εἰς φύλλον, Βελ. Α, Σελ. 96).

«Les uns (τῶν ἱστοριογράφων), ont tenu qu'estant (ὁ ἀργυροῦς ἀστὴρ τοῦ Μαρτίου) mise

αὐτῷ ποιημάτων ἐπιγραφόμενον, *L'Instabilità Archiuescouo d'Iconio, della Fortuna, Oda del Monsignor Giovanni Matteo Caryofilo,*

αὐτοῦ ἀδελφῶν Ἀνδρέου καὶ Μανουήλ, μετὰ τῶν διαδόχων αὐτοῦ Θεοδώρου Γ', Προσπέρου, Καμίλλου, Θεοδώρου Δ' [τοῦ ἐντὸς τῆς ἐνοριακῆς ἐκκλησίας τῆς

en banniere par Constantin avec deux testes, il les fit d' Or en champ de Gueules, ou de pourpre, à la couronne d' Or.» (Pierre Palliot [Louvain Geliot], *La vraie et parfaite science des armoiries*. Paris, 1661, εἰς φύλλον, Σελ. 38).

«Marguerite Palaeologue, heritière de Montferrat, portoit escartelé au 4er (τέταρτον τοῦ θυροῦ αὐτῆς), de Gueules, à l' aigle esployé, couronné d' Or, qui est de l' Empire d' Orient.» (C. Oronce Fine, de Brianville, *Jeu d' armoiries des Souverains et Estats d' Europe*, Lyon, 1665, εἰς 12ον, Σελ. 91. Τὸ βιβλίον τοῦτο μεταφράσθη ἰταλιστὶ ὑπὸ τοῦ Βερνάρδου Ἰουστινιάνη καὶ ἐτυπώθη τῷ 1692 ἐν Βενετίᾳ εἰς 12ον. Ἐν τῇ 51 σελίδι ἀπαντᾶται ἡ ἄνω φράσις ἰταλιστὶ μετὰ ἀφομοιώματος τῶν περὶ αὐτὴν ὁ λόγος συμβόλων).

«L' Empereur Manuel Palaeologue donna à Castellino Beccaria, qui le reçut et le deffraya à Milan, lorsqu'il y passa pour aller . . . l' aigle d' Or, en champ de Gueules, au chef de ses armes, qui sont celles des Emperereurs de Constantinople » (Carol. du Fresne, Dom. du Cange, *Dissertation XXVI*, sur l' histoire de S. Louys, Paris, 1668, εἰς φύλλον, Σελ. 306.) Ὅτι ὁ δυστυχὴς αὐτοκράτωρ Ἰωάννης II' ὁ Παλαιολόγος εὐρίσκειτο εἰς Φλωρεντίαν, διαρκουσῶν τῶν συνεδριάσεων τῆς Συνόδου περὶ ἐνώσεως τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἰδώρησεν εἰς τινὰς τῶν ἐκεῖ εὐγενῶν, διὰ δοθείσας αὐτῷ ἐκδουλεύσεις, τὰ Βυζαντινὰ Ἐθνόσημα ἵνα προστεθῶσι, συμφώνως μὲ τὸς κανόνας τῆς ἐραλδικῆς ἐπιστήμης ἐπὶ τοῦ ἄνω τμήματος τοῦ οἰκογενειακοῦ αὐτῶν θυρεῦ, ὡς μεγάλης εὐνοίας καὶ τιμῆς δαίγμα. Βλ. *Petra-Sancta, Tesserae Gentilitiae*, Σελ. 402, κ. π. ἄλ.).

«Jules Caesar, premier Empeereur des Romains portoit de Gueules, à l' aigle d' Or.» (Marc de Vulson, de la Colombiere, *La science Heroique*. Paris, 1669, εἰς φύλλον, Σελ. 345).

«L' arma di Constantinopoli e per i Paleologhi, che furono Imperatori d' Oriente, ch' è di Vermiglio con un aquila bicipite, coronata d' Oro.» (Giulio Cesare de Beatino, *L' araldo Veneto*. Venetia, 1680, εἰς 4ον, Σελ. 279.)

«Primus (θυρεὸς) Rubeus, aquilam expansam coronatam Auream, Orientalis Imperii δαίγμα, tessera.» (Ph. Jac. Speneri. *Historia insignium illustrium*. Francofurti, 1680, εἰς φύλλον, Σελ. 130 καὶ 135).

«At in valuolo parmulae Conchyliato, aquila biceps Aurea, auro diademata, est Imperii Orientalis.» καὶ Auream bicipitem aquilam, in Purpureo scuti alveolo, cum sit augusta tessera Imperii Orientalis.» (Sylvestri *Petra-Sancta, Tesserae gentilitiae*. Romae, 1688, εἰς φύλλον, Σελ. 401 καὶ 638).

«Die erste reyhe zur rechten in Rothem feld, ein Guldner adler mit zweyen Köpfen; wegen des Orientalischen Kayserthums.» (Johann Wolfgang Triers, *Einleitung zu der wapenkunst*. Leipzig, 1714 εἰς 8ον, Σελ. 654).

«Il grande Imperio, ch' era un corpo solo,
Avea due capi; un ne l' antica Roma,
Che reggeva i paesi Occidentali,
E l' altro nella nuova, che dal volgo
S' appela la città di Constantino.

dedicata all' Altezza Serenissima di Demetrio Rhodocanaki, Principe di Constantinopoli. IN ROMA, 1630, εις 8ον.

Landulph, τῆς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ κομητείας Cornwall, ταφέντο:] καὶ Θεοδώρας Β΄ Παλαιολόγου, τὰ οἰκογενειακὰ ἐμβλήματα τῶν Παλαιολόγων [1] καὶ τῶν Ῥοδοκανακίδων [2], τὸν ἐν Χίῳ Ῥοδοκανάκειον Πύργον

Questa, era capo, a tutto l' Oriente ;
Onde l' aquila d' Oro in campo Rosso,
Insigna Imperial, poi si dipinse,
E si dipinge con due teste ancora.»

(Joan. Georg. Trissino, L'Italia liberata dai Goti. Londra, 1779, εις 42ον, Βιβλ. Β΄).»
«E che poscia i di lui (Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου) figliuoli e gli' altri Imperatori che in Constantinopoli dominarono, ebbero similmente l' aquila bicipite d'Oro in campo Rosso.» (M. A. Ginnaui, L' arte del blasone dichiarata per alfabeto. Venezia, 1786, εις 4ον, Σελ. 31).»

«Non vero Imperii Orientalis, quae aquila Aurea bicipiti, in campo Rubeo constant.» (Du Cange, Glossarium mediae et infimae Latinitatis. Parisiis, 1850, εις 4ον, Τόμ. Ζ΄, Σελ. 131.)»

«Upon the centre of the cross an escutcheon of pretence, ensigned with the imperial crown of the Byzantine emperors and charged Gules, an eagle with two heads, displayed, crowned, armed and membered Or, for the Roman or Byzantine Empire.» (Prince Rhodocanakis, Armorial insignia of illustrious Byzantine families, ἐν τῇ Δ΄ Σειρᾷ, Τόμ. Β΄, Σελ. 526, τοῦ ἑδδομαδιαίου φιλολογικοῦ συγγράμματος Notes and Queries. London, 1869, εις 8ον).»

Μετὰ τὰς ἄνω μαρτυρίας παράβαλλε, φίλε ἀνεγνωστα, καὶ τὰς ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν ὠσαύτως περιωνύμων ἐραλδιστῶν, Le Gellier, Menestrier, Kock, Dambreville, Von Gellbke, Nisbet, Torelli, Sicille, Amman, Schohier, Lautte, Muniz, Nolin, De Prades, Feschius, Campanile, Platina, Lipsius, κ. ἄλ., τινὰς τῶν Βυζαντινῶν καλουμένων συγγραφέων, ὡς λ. χ. τὸν Καντακουζηνόν, πρὸς δὲ τὸν Ἀρσένιον, τὸν Βλαστόν, τὸν Μινδόνιον, τὸν Γραδενίγον, τὸν Ἀλλάτιον, τὰ λεξικά τῶν Moreri, Chauffepie, Zedler, Rees, καὶ ἄλλα πολλά συγγράμματα, τῶν ὁποίων τὴν ἀπαρίθμην παραλείπω ὡς περιττήν.

[1] Περὶ τῶν οἰκογενειακῶν ἐμβλημάτων τῶν Παλαιολόγων θέλομεν γράψαι ἴδιαν πραγματείαν, ἐνταῦθα ἀρκούμενοι μόνον νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει σφραγίδων, νομισμάτων, ἐγγράφων καὶ γενεαλογικῶν πινάκων ἀποκειμένων ἐν τοῖς ἀρχείοις τῶν τῆς Ἑσπερίας Εὐρώπης μουσείων καὶ βιβλιοθηκῶν καὶ τοῦ Οἴκου ἡμῶν, μαρμάρων ἐπὶ μνημείων καὶ τοίχων, καὶ ἐπὶ τῇ μαρτυρίᾳ τῶν μνημονευθέντων πατέρων τῆς ἐραλδικῆς ἐπιστήμης [βλ. σελ. 142—143], τῶν τῆς γενεαλογίας, Ἀρσενίου [Γενεαλογικὰ στέμματα], du Fresne Dom. du Cange [Familiae Augustae Byzantinae], Imhoff [Genealogiae XX illustr. in Italia famil. καὶ πολλῶν ἄλλων, τῶν τῆς νομισματολογίας, Sabatier [Monnaies Byzantines], de Sauley [Essai de classification des suites monetaires Byzantines], Promis [Monete dei Paleologi marchesi di Monferrato], Marchant [Lettres], Langlois [Lettre sur les monnaies de cuivre armoriées de l'Empereur Andronic II Palaeologue et de son fils Michel IX, ἐν

[2] Βλ. ἀπεικονίσματα τῶν οἰκοσήμεων τούτων καὶ ἐν τῷ συγγράμματι τῷ ἐπιγραφόμενῳ Reply to a criticism in the Saturday Review on the Imperial House of Rhodocanakis, οὗτινος ἀντίτυπον ἀπέκειται ἐν τῇ Ἐθνικῇ ἡμῶν βιβλιοθήκῃ.

Ἐτελεύτησεν ὁ πρίγκηψ Δημήτριος ἐν Χίῳ τὴν 15 Μαΐου τοῦ 1664 ἔτους, καταλιπὼν τέσσαρας θυγατέρας Ἰουλίαν, Μαριέτταν, Δωροθέαν καὶ

καὶ τὸ ἐν Λονδίῳ παρὰ τῆ ποτὲ Southampton House ὀνομαστὸν ἀγροκήπιον τοῦ συγγραφέως, τὸ ὑπὸ τοῦ Καρόλου Β' αὐτῆ δωρηθὲν. Πᾶσαι αἱ μνημονευθεῖσαι εἰκόνες τῶν Παλαιολόγων καὶ τῶν Ῥοδοκανακίδων εἶναι διατεθειμέναι ἐντὸς πλαισίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι γεγραμμένον κεφαλαίῳ γράμμασι τὸ ὄνομα, ἐπάνωμον καὶ ὁ τίτλος τοῦ ἐξωγραφημένου προσώπου, ἴστανται δὲ ἐπὶ βάσεων, ἔχουσῶν ἀνάγλυπτα τὰ ἀτομικὰ οἰκόσημα ἐκάστου, καὶ στέφονται ὑπὸ τοῦ εἰς ἕκαστον ἀνήκοντος στέμματος. Εἰς τὸ τέλος [σελ. 305—328] τοῦ βιβλίου τούτου [τὸ περιχόμενον τοῦ ὁποίου εἶναι ἀγγλικὴ μετάφρασις τῶν πρώτων εικοσιτεσσάρων κεφαλαίων τοῦ ὑπὸ τοῦ ἰδίου συγγραφέως Ἑλληνιστὶ γραφέντος σπουδαίου συγγράμματος «Ἀπομνημονεύματα τῆς Βυζαντινῆς Αὐλῆς» περὶ τοῦ ὁποίου ἐπραγματεύθημεν ἀνωτέρω] ὑπάρχει ὁ γενεαλογικὸς πίναξ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ Οἴκου τῶν Παλαιολόγων ἀπὸ τοῦ 883 μ. Χ. ἔτους μέχρι τοῦ 1665, συνοδευόμε-

τῆ Revue Archæologique], Λάμπρου [Νομίσματα ἀνέκδοτα τῶν ἐκ τῆς οἰκογενείας Γαδαλᾶ αὐθεντῶν Ῥόδου ἀπὸ τοῦ 1233 μέχρι τοῦ 1309 ἔτους], καὶ τινῶν ἄλλων συγγραφέων, ὡς λόγου χάριν τῶν Μορτζμάνου [Πολιορκία καὶ ἄλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως], Rhodocanakis [Insignia of Illustrious Byzantine Families, καὶ Arms of the Palaeologi Emperors of Constantinople], περιγραφάντων τὰ σήματα ταῦτα, μέχρι μὲν τοῦ 1260 ἦσαν χρυσοῦς σταυροί ἐπὶ ἐρυθροῦ θυρεοῦ, μετὰ δὲ τὴν ἀνάδασιν τοῦ Μιχαὴλ Παλαιολόγου εἰς τὸν Βυζαντινὸν θρόνον προσετέθησαν εἰς τὰ τέσσαρα ἐρυθρὰ τμήματα, τὰ σχηματιζόμενα ὑπὸ τῶν βραχιόνων αὐτοῦ, τέσσαρα χρυσοῦ Β, δηλοῦντα τὸ βῆτόν ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΩΝ, τὸ ὁποῖον ἀνήγετο εἰς τὸ σύμβολον τοῦ Σταυροῦ, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸν καθιδρυτὴν τῆς δυναστείας τῶν Παλαιολόγων ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὡς τινες κακῶς ἐξέλαθον ἐπηρεασθέντες ἐκ τοῦ ἀπαράλλακτου βῆτος τοῦ κοσμοῦντος τὰ σήματα τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ ἐκ τῆς προσθήκης αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Μιχαὴλ Παλαιολόγου, εὐθὺς ὅτε οὗτος περιεβλήθη τὴν πορφύραν, ἦντινα πρᾶξιν ὅμως ὀρθότερον εἶναι ν' ἀποδώσωμεν εἰς εὐγνωμοσύνης δεῖγμα πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, οὗτινος τὸ Σύμβολον ἔφερε μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν Βυζαντινῶν Οἴκων (ὡς λόγου χάριν τῶν Δουκῶν, Ἀργυρῶν, Δαλασσηνῶν, Ταρωνιτῶν, Ῥοδοκανακίδων, Ἰασσιτῶν, Σεβαστῶν, Γατελουσίων, Γαλατιῶν, κ. ἄλ.) ἐπὶ τοῦ θυρεοῦ αὐτοῦ, ἢ φιλοδοξίας. Ἀνδρόνικος ὁ Πρεσβύτερος παρεχώρησε τῷ ἄστει τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸ 1324 ὡς δεῖγμα ἀμοιβῆς τὰ οἰκογενειακὰ αὐτοῦ σύμβολα ταῦτα, ἀντὶ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς, ἅπερ ἦσαν ἀργυρᾶ ἡμισελήνης μετὰ ἀστέρους ὡσαύτως ἀργυροῦ ἐπὶ ἐρυθροῦ θυρεοῦ, τοῦθ' ἔπερ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τινὰς ἀρχαιολόγους νὰ ἐκλάβωσιν αὐτὰ ὡς τῆς ὅλης Αὐτοκρατορίας.

Εἶναι ἀναμφισβήτητον, ὅτι ὁ Γεώργιος Κωδωνὸς ἐξέλαβε (Βλ. De officiis Magnae Ecclesiae et Aulae Constantinopolitanae liber, Κεφ. Ε', σελ. 28, ἐκδ. Βόννης) τὰ τέσσαρα ταῦτα βῆτα διὰ πυρέκβολα, ἡμεῖς ὅμως ὀδύγῳ ἔχοντες τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς, διὰ τῶν ὁποίων βλέπομεν καθαρώτατα ἐπὶ νομισμάτων, σφραγίδων, μαρμαρίνων πλακῶν καὶ περγαμηνῶν, ὄχι πυρέκβολα ἀλλὰ τέσσαρα τέλεια κεφαλαῖα Β, καὶ γνωρίζοντες ὅτι ἐπεκράτει τότε συνήθεια νὰ τιθῶνται γράμματα ὄχι μόνον ἐπὶ τῶν τμημάτων τοῦ θυρεοῦ, τῶν σχηματιζομένων ὑπὸ τῶν βραχιόνων τοῦ σταυροῦ καὶ παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς καὶ παρὰ τοῖς κατοικοῖς τῆς Ἑσπερίας Εὐρώπης, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ θυρεῶν μὴ διατεμομένων ὑπὸ τοῦ σταυροῦ (βλ. πλεῖστα παραδείγματα ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι συγγράμμασι περὶ τῆς ἐραλδικῆς ἐπιστήμης).

Ἑλένην, καὶ δύο υἱούς, τὸν τε Παντελέοντα ποιητὴν τῆς «Ὠδῆς ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς τῆς δυστυχοῦς Χίου, κτλ.» (Ἐν Ῥώμῃ, 1681, εἰς 4^{ον}) καὶ

νοσ ὑπὸ ξυλογραφῶν, παριστνουσῶν τὰ οἰκόσημα τῶν διαφόρων γυναικῶν, αἰ-
τινες ὑπανδρεύθησαν Παλαιολόγους, μετὰ τῶν ἀτομικῶν ὠσαύτως ἐμβλημάτων ἐ-
κάστου μέλους τῆς Παλαιολογείου οἰκογενείας. Ὁ τὸν Μεσαιωνικὸν Ἑλληνισμὸν
εὐδοκίμως σπουδάσας Κύριος Ν. Γ. Πολίτης ἀνέλαβε τὴν μετατύπωσιν τοῦ βι-
βλίου τούτου, ἧτις θέλει συνοδεύεσθαι ὑπὸ πασῶν τῶν εἰκονογραφῶν, αἵτινες ὑ-
πάρχουσιν ἐν τῇ πρωτοτύπῃ ἐκδόσει, καὶ τὰς ὁποίας θέλουσιν χαλκογραφήσει οἱ
ἐπιφανέστεροι γλύπται τοῦ Λονδίνου). Ὠδῆ, ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς τῆς δυστυχοῦς
Χίου, συντεθεῖσα μὲν ὑπὸ τοῦ Ὑψηλοτάτου καὶ Εὐγενεστάτου Ἡγεμόνος Παντε-
λέοντος (πρωτότοκος υἱὸς τοῦ πρίγγιπος Δημητρίου καὶ τῆς Θεοδώρας Παλαιο-
λόγου μεγάλης ἀνεψιᾶς τῆς μνημονευθείσης πριγγιπέσσης Ἑλένης Παλαιολόγου,
περὶ ὧν ἀνάγνωθι τὰ ἐν ταῖς 134-153 σελίσιν τοῦ ἀνά χειρας βιβλίου ἱστορηθέντα.
Ἐγεννήθη ἐν Χίῳ καὶ οὗτος ἐν τῇ ἀνακτόρῳ τῶν πατέρων του τῇ 4 Δεκεμ-

τῶν Petra Sancta, de Vulson de la Colombiere, Pére Anselme, Menestrier, Ghifflet, καὶ
πολλῶν ἄλλων μεταγενεστέρων), μὴ βλέποντες οὐδόλως τὴν σημασίαν τῶν πυρεκκόλων περὶ
τὸ ἱερὸν σύμβολον τῆς θρησκείας ἡμῶν, πρὸς δὲ πεποιθότες ὅτι ὁ αὐλικὸς Κωδηνὸς δὲν δια-
λάμπει ἐπὶ ἐξόχῳ κρίσει, ἀκριδέα ἢ μαθήσει, νομίζομεν λογικώτερον νὰ παραδεχθῶμεν τὰ
σύμβολα ταῦτα διὰ τὸ ὅτι φαίνονται, καὶ ὅχι νὰ πλανώμεθα εἰς τὸ χάος τῶν ὑποθέσεων,
ἀφοῦ μάλιστα εἶναι βέβαιον, ὅτι πυρεκκόλα σχήματος παραπλησίου τοῦ γράμματος Β δὲν
ἦσαν γνωστὰ κατὰ τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα ὅτε πρῶτον ἐγένετο ἡ προσθήκη ἐπὶ τοῦ Πα-
λαιολογείου θυρεοῦ. Ἐπειτα δὲ εἶναι ἄραγε ἀδύνατον νὰ ἠπατήθη ὁ Κωδινὸς καὶ νὰ ἐξέλαβε
τὰ ἐπὶ τοῦ «φλαμουλοῦ» τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἢ τοῦ Οἴκου τῶν Παλαιολόγων ἀπεικο-
νισμένα τέσσαρα χρυσᾶ Β διὰ πυρεκκόλα, ἀφοῦ ὑπάρχουσι παρ' ἡμῶν καὶ σήμερον ἄνδρες
τιόντι τιμῶντες τὴν πατρίδα διὰ τὴν περὶ τὴν νομισματολογίαν βαθείαν γνῶσιν αὐτῶν, οἵ-
τινες ὅμως ἐλαμβάνουσιν αὐτὰ ὡς τοιαῦτα; ἢ εἶναι ἄραγε ἀπίθανον ἐὰν ἐπεκράτει συνήθεια
κατὰ τοὺς ἑλεεινοὺς ἐκείνους χρόνους τῆς παρακμῆς τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, ὅτε ἔζη
πιθανώτατα ὁ Κωδηνὸς, τὰ πρὸς τιμὴν τοῦ σταυροῦ τεθέντα ἐπὶ τῶν τετραγώνων τῶν σχη-
ματιζομένων ὑπὸ τῶν βραχιόνων αὐτοῦ, τέσσαρα χρυσᾶ Β νὰ ἐλαμβάνοντο ὑπὸ τοῦ λαοῦ
διὰ πυρεκκόλα, καὶ ὁ Κωδινὸς, μολοντί τὸ ἀξίωμα Κουροπαλάτης, ἀκολουθῶν τὴν κατα-
χρηστικῶς διδομένην εἰς αὐτὰ ὀνομασίαν ὅπως εἰς τόσα καὶ τόσα ἄλλα πράγματα, νὰ μετε-
χειρίσθῃ αὐτὴν συντομίας χάριν, ὅπως παρέλειψε νὰ μνημονεύσῃ ἐν ἄλλοις καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ
ἀρχηγοῦ τῆς Μεγάλης Ἐταιρίας φερομένην συνήθως ἐρυθρὰν σημαίαν τῆς Αὐτοκρατορίας
τὴν εἰκονίζουσαν χρυσοῦφαντον ἐξ ἐνὸς μέρους τὸν ἐστεμμένον δικέφαλον ἀετόν, τὸν ἐπὶ
τοῦ στήθους φέροντα θυρεῖσκον αὐτοκρατορικῶς ἐστεμμένον καὶ ἀπεικονίζοντα τὰ Παλαιο-
λόγεια οἰκόσημα, καὶ ἐκ τοῦ ἀντιστρόφου τὸν σταυρὸν τοῦ Κωνσταντινείου τάγματος τοῦ Ἀ-
γίου Γεωργίου; Πλὴν ταῦτα νομίζομεν ἀρκετὰ πρὸς τὸ παρόν, ἐπιφυλαττόμενοι ν' ἀναπτύ-
ξωμεν τὸ ζήτημα περισσώτερον εἰς τὴν ὑποσχεθεῖσαν διατριβὴν ἡμῶν, ὅτε ἴσως θέλομεν
πέσει καὶ τὸν μέγιστον τῶν παρ' ἡμῶν νομισματολόγων τὸν Κύριον Παῦλον Λάμπρον, τὸν
χάριν πιθανῶς φιλοπατρίας ἀκολουθήσαντα καθ' ὁλοκληρίαν τὴν μαρτυρίαν τοῦ Γεωργίου
Κωδηνοῦ, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ἐξ ἀρχῆς ἀπεβρίψαμεν ὡς δηλοῦται ἐν ταῖς διατριβαῖς ἡμῶν
ταῖς γραφεῖσαις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου καὶ ταῖς δημοσιευθείσαις πρὸ ἐτῶν ἐν τῷ ἐν Λον-
δίνῳ ἐκδιδόμενῳ ἑβδομαδιαίῳ φιλολογικῷ περιοδικῷ συγγράμματι Notes and Queries (βλ.
4th. Series, Vol. II, Pag. 525, Vol. III, Pag 243-248, κ. ἀλ.).

τὸν Κωνσταντῖνον περιώνυμόν τε ἐπίτιμον ἰατρὸν καὶ χημικὸν τοῦ τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἄνακτος Καρόλου τοῦ Β΄, ὅστις πολλὰ εὐεργέτησε

βρίου τοῦ 1633, ἐνομφεῦθη δὲ, τῷ 1659, Μαρτίου 44, τὴν Σμαράγδαν Γριμάλδην νεωτάτην θυγατέρα τοῦ μαρκησίου Ἀλεξάνδρου Γριμάλδου καὶ τῆς ἐξ Ἰσπανίας Φραγγίσκης δὲ Κλέρκ, καὶ τῷ 1668, Ἰουνίου 48, τὴν Ἄνναν Ἑλλαδᾶ Κασταμονίτου, μόνον τέκνον τοῦ κόμητος Ἀνδρονίκου Ἑλλαδᾶ καὶ τῆς Θεοδώρας Κασταμονίτη, τελευταίων γόνων περιφανῶν Βυζαντινῶν οἴκων, καὶ ἐτελεύτησεν ἐν Ῥώμῃ τῷ 1689, Ἰουνίου 43, ὅθεν τὰ λείψανα αὐτοῦ ἐκομίσθησαν κατὰ τὸν Αὐγούστον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐν Χίῳ καὶ ἐτάφησαν ἐν τῷ οἰκογενειακῷ μασσωλείῳ Ῥοδοκανάκιδος, τυπωθεῖσα δὲ νῦν τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ ταπεινοῦ αὐτοῦ θεράποντος, Ἐμμανουὴλ Σκυλιτσίου τοῦ Χιώτου (Ἐν σελ. 3, 8, 16, 24, 33, 60-63, 69). Ἐν Ῥώμῃ, σελ. 40. Histoire de la vie de Son Altesse Impériale, Monseigneur le Prince François Ducas-Ange-Comnène-Palaeologue-Rhodocanakis, écrite par son fils Manuel III (Ἐγγονός τοῦ προμνημονευθέντος Παντελῆ, γεννηθείς ἐκ τοῦ τρίτου υἱοῦ αὐτοῦ Φραγγίσκου καὶ τῆς δευτέρας συζύγου αὐτοῦ Ὑπατείας Μελισσηνῆς, τελευταίου ἐπιζῶντος κλάδου τοῦ ὄντως ἐνδόξου τούτου Βυζαντινοῦ οἴκου, τὴν 15 Ἰανουαρίου τοῦ 1716, ἐν Χίῳ. Διατρίβων εἰς τὴν Σμύρνην ἐνομφεῦθη τὴν 12 Ἰουλίου τοῦ 1745 τὴν ἐξαδέλφην αὐτοῦ Ἀργυρῆν Συργιάννην κατὰ τὴν ἀνάγκην ἐπικρατήσασαν συνήθειαν εἰς τὸν Οἶκον ἡμῶν, ὡς καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους ἴσους αὐτῇ, νὰ λαμβάνωσι τὰ μέλη αὐτοῦ συζύγου; ἐξ ἑαυτοῦ κατὰ προτίμησιν. Ἐτελεύτησεν ἐν Χίῳ τὴν 43 Ἰουνίου τοῦ 1799 ὑπέργηρος) (Ἐν σελ. 4—84). A Paris, 1757, εἰς φύλλον. Précis historique de la Maison Royale des Rhodocanakis, etc., etc., le tout démontré par des preuves juridiques, accompagné d'une traduction Grecque et de plusieurs Documents très authentiques, etc., etc., etc., par S. A. I. le Prince Démétrius (Γιὸς πρωτότοκος τοῦ περὶ οὗ ἀνωτέρω ἐμνήσθημεν Μανουὴλ καὶ Ἀργυρῆς τῆς συζύγου αὐτοῦ. Ἐγεννήθη καὶ οὗτος, ὡς ἅπαντες σχεδὸν οἱ προπάτορες αὐτοῦ, ἐν τῷ ἐν Χίῳ Ῥοδοκανακείῳ πύργῳ τὴν πρῶτην τῆς 3 Δεκεμβρίου τοῦ 1747. Ἐνομφεῦθη ἐκεῖ τρίς, τὴν 4 Νοεμβρίου τοῦ 1770 τὴν Κορνηλίαν Δαλασσηνὴν νεωτάτην θυγατέρα τοῦ Σταματίου Δαλασσηνῶδ καὶ τῆς Μαργαρίτας Πετροκοκκίνου, τὴν 12 Μαΐου τοῦ 1791 τὴν Ἀγγελικὴν Βούρου πρωτότοκον θυγατέρα τοῦ Πέτρου Βούρου καὶ τῆς Ἀργυρῆς Ῥάλλη καὶ τὴν 9 Νοεμβρίου τοῦ 1798 τὴν Μαριέταν Μαλλέαν πρωτότοκον θυγατέρα τοῦ κόμητος Νικολάου Μαλλέα καὶ τῆς Ἰουλίας Τζίφου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν 41 Μαΐου τοῦ 1812 τὸν ἐμὸν πατέρα, κεφαλὴν ἤδη ὄντα τοῦ Ῥοδοκανακείου Οἴκου. Ἐτελεύτησε τὴν 21 Μαρτίου τοῦ 1814, θύμα γενόμενος ἐκ τῶν πρώτων τῆς τότε ἐν Χίῳ ἐνσκηψάσης πανώλους, εὐτυχῆς ὡς μὴ ἰδὼν τὴν ἀποκεφάλισιν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ὡς ὁμήρου κατὰ τὸ 1822 ὑπὸ τῶν Χίων σταλέντος νεωτέρου ἀδελφοῦ αὐτοῦ Παντελῆ, τὴν καταστροφὴν τῆς πεφιλημένης αὐτοῦ πατρίδος, ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς ὁποίας τοσοῦτον ἐμόχθησε, καὶ τὴν ἀπάνθρωπον σφαγὴν ὀλοκλήρου σχεδὸν τοῦ Οἴκου αὐτοῦ) Rhodocanakis de Chio (Ἐν σελ. 494). Amsterdam, 1805, εἰς 4ον. Theodori (βλ. σελ. 131) Rhodocanakidis Principis,

τοὺς ἐν Λονδίῳ τότε (ιβ) προσφυγόντας Ἕλληνας, χαριζόμενος αὐτῶ,

Carmina nonnulla; Demetrius Rhodocanakis Princeps nunc primum e tenebris eruit, et Latine vertit (Ἐν σελ. IV-VIII, 45, 23, 26, 88-89, 112, 120). Romæ, MDCCCIX, εἰς 4ον. Anthony Wood's Athenæ Oxoniensis: An exact history of all the writers and bishops who have had their education in the University of Oxford; to which are added the Fasti, or Annals of the said University; new edition with additions, and a continuation by Dr. Bliss (Ἐν τόμ. Β', σελ. 247.). London, 1813-20, εἰς 4ον. Σπυρίδωνος Τρικούπη, Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως (Ἐν τομ. Β', σελ. 190). Ἐν Λονδίῳ, 1853, εἰς 8ον. Τὰ Νεαμονήσια. Δύο βιβλία, ὧν τὸ μὲν ἄ ἐκδοθὲν τῇ 1804 ὑπὸ τοῦ ἱεροδιδασκάλου Νικηφόρου, τὸ δὲ β' συνταχθὲν ὑπὸ τοῦ καθηγουμένου Γρηγορίου Φωτεινοῦ, συνεξεδόθη μετὰ τοῦ α' διορθωθέντος ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ (Ἐν σελ. 189, 208, 222, 251, 257, κ. ἀλ.). Ἐν Χίῳ, 1864, εἰς 8ον. The Imperial Constantinian Order of St. George. A review of modern impostures and a scetch of its true history. By His Imperial Highness the Prince Rhodocanakis. (Ἐν σελ. 5, 21-30). London: Longmans and Co, MDCCCLXX, εἰς φύλλον. Reply to a criticism in the Saturday Review on the Imperial House of Rhodocanakis. (Ἐκ σελ. 21) Westminster: Nichols and Sons, 25, Parliament Street, MDCCCLXX, εἰς φύλλον. The Orders of Chivalry. (Dedicated by permission to His Royal Highness The Prince Arthur of England.) By J. H. Lawrence—Archer, Captain H. M's Service. (Ἐν σελ. 16, 47, κ. 50.) London, Bernard Quaritch, 15, Piccadilly. MCCCXXI, εἰς 8ον.

(ιβ) Μικρὸν μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ τὴν τῶν Ἑλληνικῶν νήσων ἐρήμωσιν πολλοὶ τῶν ἐκεῖ καταφυγόντων Βυζαντινῶν, μὴ ἀνεχόμενοι νὰ βλέπωσι τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τῆς ταλαίνης αὐτῶν πατρίδος, κατέφυγον σὺν γυναῖξί καὶ τέκνοις καὶ τοῖς τοκεῦσιν αὐτῶν εἰς Ἱταλίαν, Σικελίαν, Κύρνον καὶ Ἰσπανίαν. Τινὲς τῶν προσφύγων καὶ μάλιστα τῶν ἐν Ἰσπανίᾳ καταφυγόντων ὀλίγον μετὰ τὴν ἀνάβασιν Καρόλου τοῦ Β' εἰς τὸν Βρετανικὸν θρόνον, προσκληθέντες ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνος ἐπιτίμου ἱατροῦ καὶ χημικοῦ αὐτοῦ, τοῦ πρίγγιππος Κωνσταντίνου Ῥοδοκανάκιδος, μετέβησαν εἰς Λονδὸνον, ἡγουμένου τοῦ ἱερέως αὐτῶν, καὶ ἐδόθη αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ βασιλέως εἰς κατοίκησιν χώρος ἕξω τῶν τειχῶν τῆς πόλεως κείμενος, καὶ ἑλληνιστὶ μὲν «Σόχειο Ἄγροϊ» ἀγγλιστὶ δὲ «Solih fields» καλούμενος, ἔνθα ἤγειραν οἰκήματα μέχρι σήμερον σωζόμενα δώσαντες εἰς τὰς ἐξ αὐτῶν σχηματισθείσας ὁδοὺς ἴδια ὀνόματα, οἷον Ἑλληνικὴ ὁδός (Greek street), Ῥόδου ὁδός (Rose street), Ὀδός Στέμματος (Grown street), Ῥοδοκανάκειος Ὀδός (Rhodocanaki Street), κτλ., κτλ., μέχρι τοῦ νῦν διατηρούσας αὐτά.

Ἐτυχε κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν [1676] ἐν Λονδίῳ διατρίβων ὁ τῆς νήσου Σάμου ἀρχιερεὺς Ἰωσήφ Γεωργερίνης καλούμενος, μεταβάς ἐκεῖσε, καθ' ἃ αὐτὸς ἱστορεῖ εἰς τὴν διαμαρτύρησιν αὐτοῦ [4] ἐν τῇ τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου βιβλιοθήκῃ δια-

(1) Τὴν διαμαρτύρησιν ταύτην πρῶτος ἐγὼ ἀνεκάλυψα ἐν τῇ τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου βιβλιοθήκῃ καὶ πάραυτα ἐδημοσίευσά ἐν τῷ ἐν Λονδίῳ ἐκδομένῳ ἑβδομαδιαίῳ φιλολο-

καὶ συγγραφέα πολλῶν συγγραμμάτων, ὧν ἀπαρίθμησιν καὶ ἀνάλυσιν ἐποιήσαμεν ἐν τῷ πονηματίῳ ἡμῶν τῷ ἐπιγραφομένῳ, « Βίος καὶ συγ-

τηρουμένην καὶ μετ' ἄλλων μονοφύλλων διακηρύξεων συνδεδεμένην εἰς τόμον φέροντα ἀριθμὸν 816 m. 9|118 κατὰ τῆς βιβλίου πωλήσεως τοῦ περι οὗ γενήσεται περαιτέρω λόγος ἑλληνικοῦ ναοῦ, ἵνα διὰ τοῦ τύπου δημοσιεύσῃ βιβλίον πρὸς

γικῶν περιοδικῆ συγγραμμάτι Notes and Queries (Βλ. τὸ Φυλ. τῆς 31 Αὐγούστου, 1867), ἔνθα καὶ ἄλλοτε πρῶτος ἐποίησα μνείαν περὶ τῆς ἐν Σοχείοις ἀγροῖς Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας, τὰς ὁποίας πληροφορίας μου ἀντιγράφοντες οἱ ἑμογενεῖς φιλόλογοι οὐδεμίαν ποιῶσι μνείαν, κατὰ τὴν δυστυχῶς ὑπάρχουσαν ἐν Ἑλλάδι συνθήκῃ, τῆς πηγῆς, ἐξ ἧς ἤρυσθησαν αὐτάς. Ἢ διαμαρτύρησις αὕτη φέρει τὴν ἐπιγραφὴν,

• FROM THE ARCHBISHOP OF THE ISLE OF SAMOS, IN GREECE.

• An Account of his building the Grecian Church in Soho Fields, and the disposal thereof by the Master of the Parish of St. Martin's-in-the-Fields.

• In the year 1676 I came into England with intentions to publish a book in print, called 'Anthologion,' for the use of the Eastern Greek Church; but finding they had no place allotted for the exercise of our religion, but that some persons of our Country, Daniel Bulgaris, a Priest, and others, who had earnestly endeavoured to get one builded, and in order thereunto had obtained his Majesty's Gracious Grant for the same two years before my arrival; but wanting means, methods, and interest to proceed to the accomplishing this their purpose, they desired me to take the business upon me, in which, though some difficulties appeared unsuitable to my functions, yet in piety to the church, and to promote the exercise of the Divine Service thereof, I undertook the charge, and proceeded therein as followeth, viz.: I first applied myself to the Reverend the Lord Bishop of London to acquaint him therewith, and his Lordship did so far approve thereof, that he promised to speak to the other Bishops and other Gentlemen to bestow their benevolent contributions towards the building of the said church. Next I applied myself to Dr. Barbosa, who was then concerned in building in Soho Fields. He, as soon as he was acquainted with my design, promised to give me a piece of ground, and to build the foundation at his own charge: thereupon I went again to his said Lordship, and, telling him thereof, he promised to give me a piece of ground himself, and sent one Mr. Thrift with me and marked out the ground.

• Hereupon I went to his Majesty, the Duke of York, and most of the Nobility and Clergy, who were pleased to contribute freely to the building, there being gathered both in city and country fifteen hundred (1500) pounds, I began the foundation at my own charge; and as I received the contributions I went on, and expended therein, as may appear by the workmen's receipts, eight hundred (800) pounds, and the remainder of the money was expended in charges, servant's wages, and horse hire in going about the country, and in my maintenance for these six years last past.

• After some time, the church being found inconveniently situated, being too remote from the abodes of most of the Grecians (dwelling chiefly in the furthest parts of the city), it was upon mature consideration thought fit to be sold, and another to be builded in a more convenient place; whereupon I applied myself again to his Lordship the Bishop of London, who was pleased to tell me that, when the said church was sold, his Lordship would give his grant and title for the building of another,

γράμματα τοῦ πρίγγιπος Κωνσταντίνου Ῥοδοκανάκιδος, ἀπογόνου τῶν Αὐτοκρατορικῶν Οἴκων, Δούκα, Ἀγγέλου Κομνηνοῦ, Παλαιολόγου,

χρησιν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας • Ἀνθολόγιον • καλούμενον. Μεθῶν ὅτι οἱ συμπατριῶται αὐτοῦ Ἕλληνες, καίτοι πρό διετίας (1674) λαβόντες παρά τῆς ἀρχῆς τὴν ἀπαιτουμένην ἄδειαν ἵνα οἰκοδομήσωσι ναόν, δι' ἑλλειψιν ὅμως χρη-

•Hereupon I endeavoured to sell it, and finding the persons who would buy the same, the Lord Bishop of London would not consent thereto lest the party shou'd make a meeting-house thereof. Hereupon I went to the Doctor of Saint Martin's, who, proposing it to the Parish, they consented before the said Lord Bishop to let it be appraised by two able workmen. The church was accordingly viewed, and rated to be worth L. 626. The parich proffered L. 168, alledging that the ground was theirs and not the Bishop's. This agreement falling off, I found out others, who proffered L. 62 more than the parish had done; which they of the parish coming to understand, they proffered L. 200; which I refusing to take, the Lord Bishop required me to give them the key, which I denying to do, they told me they would take the church without it, as they did accordingly, breaking open the door and taking possession. Hereupon I endeavoured to bring the person who broke open the door before a Justice, that I might justify myself, but the parish not permitting him to go, I went myself; but not finding the justice, I desisted from any further proceeding. This relation I have thought fit to make that thereby all persons may see I never sold the said Church, nor received any sum for the building [disposal?] thereof.

•London: Printed for A. F., 1682. •

Διὰ τοὺς ἀδασεῖς δὲ τῆς ἀγγλικῆς διαλέκτου παραθέτομεν καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ μεταξὺ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐφημεριδογράφων ἐπὶ πατριωτισμῷ διαπρέποντος Νικολάου Θεοδώρου Κορεσίου τοῦ Χίου ποιηθεῖσαν καὶ καταχωρισθεῖσαν ἐν τῷ 26 φύλλῳ [8 Ἰουλίου 1869] τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐκδιδομένης ἐφημερίδος ΕΚΚΛΗΚΙΚΗΣ μετὰ φρασιν τῆς διαμαρτυρήσεως ταύτης, ἔχουσαν ὡς ἑξῆς:

•ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΣΑΜΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ.

•Ἐχθεσις τῆς παρ' αὐτοῦ οἰκοδομήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ ναοῦ ἐν τοῖς Σοχεῖσι; ἀγροῖς καὶ τῆς τοῦ ναοῦ κατοχῆς παρὰ τοῦ Μαγίστρου τῆς ἐνορίας Ἀγ. Μαρτίνου ἐν ἀγροῖς.

•Τὸ 1676 ἔτος ἦλθον ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ἐκδῶσαι διὰ τύπου βιβλίον ἐπιγεγραμμένον ΑΝΘΟΛΟΓΙΟΝ, πρὸς χρῆσιν τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Εὗρον δὲ ὅτι οὐδεὶς ἦν γῶρος πρὸς τελετὴν τῆς ἡμετέρας θρησκείας καὶ ὅτι τινὲς ἐκ τῆς πατρίδος ἡμῶν, ὁ Δανιὴλ Βούλγαρης, ἱερέυς τις καὶ ἄλλοι δραστηρίως ἐπεδόθησαν πρὸς ἀνέγερσιν τοιοῦτου λαβόντες τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν τῆς Α. Μεγαλειότητος δύο ἔτη πρὸ τῆς ἀφίξεώς μου. Ἀλλ' οὗτοι ἐστερημένοι μέσων, μεθόδου καὶ τῶν ἐπιτηδείων πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ αὐτῶν, ἐβουλήθησαν ἵνα ἀναλάβω τὸ ἔργον, ὅπερ καίτοι ἐκ δυσκολιῶν τινῶν ἀναφυσειῶν ἦν ἀπᾶρον εἰς τὰ ἐμὰ καθήκοντα, οὐχ ἤττον ὅμως ἐκ τῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν εὐσεβείας ὀρμώμενος καὶ τοῦ πόθου τῆς διαδόσεως τῆς ἐν ναῷ θείας λειτουργίας, ἀνεδέχθην αὐτό, ἐπιληφθεὶς τῆς διαχειρήσεως ὡς ἑξῆς.

•Κατὰ πρῶτον προσήλθον τῷ Αἰδεσίμῳ Λόρδῳ Ἐπισκόπῳ Λονδίνου ἐπὶ τῷ διακινῶσαι περὶ τοῦ ἔργου. Ἡ Σεβασμιότης του τοσοῦτον ἐπεδοκίμασεν, ὥστε ὑπεσχέθη μνηστῆναί.

ιατροῦ δ' ἐπιτίμου Καρόλου τοῦ Β', ἀνακτος τῆς Μεγάλης Βρετανίας, Γαλλίας καὶ Ἰβερνίας. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς «Ἐφημε-

μάτων καὶ ὁμονοίας καὶ δραστηριότητος ἡδυνάτου νὰ πραγματοποιήσωσι τὸν σκοπὸν αὐτῶν, ἀνάλαβε τὴν φροντίδα τοῦ νὰ προμηθευθῇ κατάλληλον χῶρον καὶ πόρους πρὸς ἀνέγερσιν αὐτοῦ. Καὶ πρῶτον ἐπεσκέφθη τὸν τοῦ Λονδίνου ἐπίσκο-

περὶ τούτου τοῖς ἄλλοις ἐπισκόποις καὶ τισὶ τῶν εὐπατριδῶν, ἵνα δώσωσι τὴν ἀγαθοεργὸν συνδρομὴν αὐτῶν πρὸς οἰκοδόμησιν τοῦ προτιθεμένου ναοῦ.

«Μετέπειτα προσῆλθον τῷ Διδάκτορι Βαρδύζα ὅστις τότε ἐνησχολεῖτο εἰς οἰκοδομὰς ἐν Σογείοις ἀγροῖς. Οὗτος δὲ ἅμα μαθὼν παρ' ἐμοῦ τὸν σκοπὸν ὑπεσκέθη δοῦναι τὸ γήπεδον καὶ οἰκοδομησάμενος τὰ θεμέλια δι' ἰδίας αὐτοῦ δαπάνης. Ἐπομένως ἤγγελα πάντα τῷ Ἐπισκόπῳ, ὅς παράυτα ὑπεσκέθη ἐκλέξαι ὁ ἴδιος τὸ τμήμα τῆς γῆς πέμψας τινὰ κ. Θρίφτ μετ' ἐμοῦ, ὅς καὶ διεγράψεν αὐτό.

«Ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ προσῆλθον εἰς τὴν Α. Μεγαλειότητα, εἰς τὸν δοῦκα τῆς Ὑόρκ καὶ εἰς πολλοὺς τῶν εὐγενῶν καὶ τῶν κληρικῶν, οἵπερ συνέδραμον ἐλευθερίως διὰ τὴν οἰκοδομίαν, ὥστε ἐν ἅσται καὶ ἐν ἐξοχῇ συνηθροίσθησαν χιλιαὶ πεντακοσίαι [1500] λίραι. Τότε ἐπιλήφθη τῆς θεμελιώσεως δι' ἰδίας ἐμοῦ δαπάνης καὶ ὡς ἐσύναξα τὰς συνδρομὰς προέβαινον εἰς τὴν οἰκοδομίαν ἐδαπάνησα δὲ δι' αὐτήν, ὡς ἐκ τῶν ἀποδείξεων τῶν ἐργατῶν δηλοῦται, ὀκτακοσίας λίρας [800], τὸ δὲ ὑπόλοιπον τῶν χιλίων πεντακοσίων λιρῶν εἰς ἐξόδα, μισθοὺς ὑπηρετῶν, ἀμαξαγωγία, περιοδείας εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ τόπου, ἔτι δὲ πρὸς διατροφὴν μου κατὰ τὰ τελευταῖα παρελθόντα ἔξ ἔτη.

«Μετά τινα καιρὸν ὁ ναὸς οὗτος εὐρέθη οἰκοδομηθεὶς εἰς ἀκατάλληλον θέσιν, κείμενος μακρὰν τῶν οἰκίσεων τῶν πλείστων Ἑλλήνων, κατοικούντων προπάντων εἰς τὰ ἀπώτερα μέρη τοῦ ἄστεος. Ἐθεωρήθη λοιπὸν μετὰ ὄριμον σκέψιν καλὸν ἢ ἐκποίησιν τούτου τοῦ ναοῦ καὶ ἡ οἰκοδομὴ ἄλλου ἐν καταλληλοτέρῳ χώρῳ. Κατὰ συνέπειαν ἀνεφέρθη πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον ἐπίσκοπον Λονδίνου, ὅς εὐχρηστίθη εἰπεῖν ὅτι, ἅμα πωληθέντος τοῦ ὑπάρχοντος ναοῦ, ἐπιτρέψει τὴν ἄδειαν καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ οἰκοδομησάμενος ἕτερον. Οὕτω λοιπὸν προσπαθίσας πωλῆσαι αὐτὸν εὗρον τοὺς θέλοντας· ἀλλ' ὁ Ἐπίσκοπος Λονδίνου οὐκ ἠθέλην, ἵνα μὴ οἱ ἀγοράσαντες καταστήσωσιν αὐτὸν τὸν ναὸν συνεντευκτήριον Ουεσλεϊανῶν. Ἐπομένως ἦλθον παρὰ τῷ ἐφημερίῳ τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου, ὅστις προτείνας εἰς τὴν ἐφημερίαν συνεφέρθησαν ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκόπου Λονδίνου ἵνα ἐκτιμηθῇ παρὰ δύο πραγματογνωμῶν ἐργατῶν. Ὁ ναὸς ἐθεωρήθη παρ' αὐτῶν καὶ ἐξετιμήθη λίρας 626. Ἡ ἐνορία προσέφερε λίρας 168, λόγῳ ὅτι τὸ γήπεδον ἀνήκεν αὐτῇ καὶ οὐχὶ τῷ Ἐπισκόπῳ.

«Ἀποτυγούσης ταύτης τῆς προσφορᾶς, εὗρον ἄλλους δώσαντας λίρας 62 πλεόν ἢ οἱ ἐνορεῖται. Τοῦτο μαθόντες οὗτοι προσετίμησαν μέχρι λιρῶν 200. Ἀρνούμενου δ' ἐμοῦ λαβεῖν τὴν τιμὴν καὶ τοῦ Ἐπισκόπου λέγοντος παραδοῦναι αὐτοῖς τὰς κλεῖς, τοῦθ' ὅπερ οὐ κατένεον ἐγώ, οὗτοι μοι εἶπον ὅτι ἡδύναντο κατασχεῖν τὸν ναὸν ἄνευ τῶν κλειδῶν, ὅπως καὶ ἐπραξαν, τὰς θύρας κατάξαντες καὶ κατοχὴν τοῦ ναοῦ ποιησάμενοι.

«Μετά δὲ ταῦτα ἐζήτησα τὸν καταξάντα τὴν θύραν καλῶν ἐνώπιον τοῦ Δικαστοῦ, ἵνα δικαιολογηθῶ. Ἡ ἐνορία ὅμως οὐκ ἐπέτρεψεν αὐτῷ ἐμφανισθῆναι. Ἐλθὼν οὖν μόνος καὶ μὴ εὐρῶν τὸν δικαστὴν ἀπέστην περαιτέρω διαδικασίας.

«Τὴν ἔκθεσιν ταύτην ποιῶμαι, ἵνα δι' αὐτῆς γνωστοποιήσω ἅπασιν, ὅτι οὐτ' ἐπόλησά ποτε τὸν εἰρημένον Ναὸν οὐτ' ἔλαθόν τινα οἰανδὴ ποτε ποσότητα πρὸς οἰκοδομήσιν (γρ. ἐκποίησιν) αὐτοῦ (Αἱ ἀραιογεγραμμένα λέξεις εἰσὶν ἐξηλειμμένα διὰ γραμμῆς κονδύλου ἐπὶ τοῦ ἐκτετυπωμένου πρωτοτύπου).

«Ἐν Λονδίῳ, τυπ. διὰ Α. Φ., τὸ 1682 ἔτος.»

ρίδος τῶν Συζητήσεων» ΑΩΟΒ', εἰς 4^{ον}, ἔνθα καὶ λιθογράψαντες κατε-

πον Ἐρρίκον Κρόμπτωνα, ἵνα ἀναγγεῖλῃ αὐτῷ τὰ διατρέχοντα καὶ αἰτία τὴν συγκατάθεσιν αὐτοῦ, ἦν λαθῶν μετὰ τῆς ὑποσχέσεως, ὅτι ὄχι μόνον αὐτός, ἐμελλε χρηματικῶς νὰ συνδράμῃ πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισκόπους καὶ τοὺς εὐπατρίδας νὰ παροτρύνῃ, ὅπως μιμηθῶσιν αὐτόν, κατηυθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διδάκτορος Βαρδόζα, παντοῦτα οἰκοδομήματα τότε ἐγείροντος ἐν τοῖς Σοχίοις ἀγροῖς, ὅστις τὴν αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεως αὐτοῦ μαθὼν, ὑπεσχέθη νὰ παραχωρήσῃ κατάλληλον γῆς τμήμα πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ, οὕτινος τὰ θεμέλια ὑπεσχέθη πρὸς τοὺς ἄλλοις νὰ ἐγείρῃ ἰδίοις ἀναλώμασι.

Τὴν προσφορὰν ταύτην λαθῶν ὁ Ἰωσήφ ἐπισκέπτεται ἐκ νέου τὸν τοῦ Λονδίνου ἐπίσκοπον, ὅστις τῷ δίδει ἀρχιτέκτονα Θρίφτ καλούμενον, ἵνα ἐκλέξῃ, καταμετρήσῃ καὶ παραδώσῃ αὐτῷ δωρεάν τὴν πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ ἀπαιτουμένην ἔκτασιν γῆς. Ἄφου δὲ καὶ τοῦτο ἔλαβε πέρας κατ' εὐχὴν, ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν βασιλέα Κάρολον, ὅστις ἐλευθερίως συνεισέφερε μετὰ τοῦ δουκὸς τῆς Ὑόρκης καὶ τῶν ἀυλικῶν αὐτοῦ καὶ τῶν κληρικῶν τὸ ποσὸν λιτρῶν χιλίων πεντακοσίων, ὧν ὀκτακόσιοι μὲν ἐδαπανήθησαν εἰς ἡμερομίσθια ἐργατῶν καὶ ἀγορὰν οἰκοδομητικῆς ὕλης, αἱ δὲ λοιπαὶ ἐπτακόσιοι εἰς μισθοὺς ὑπηρετῶν, ἄλλας μικρὰς δαπάνας καὶ διατροφὴν αὐτοῦ ἐπὶ ἐξαετίαν.

Ὁ ναὸς λοιπὸν οὗτος ἀνηγέρθη τοιοῦτω τρόπῳ καὶ μετὰ μεγάλης πομπῆς ἀφιερῶθη εἰς τὴν τῆς «Θεοῦ μητρὸς κοίμησιν» τὴν 10 Μαΐου τοῦ 1677 ἔτους. Φέρει δὲ τὸν τύπον τῶν ἑλληνικῶν μονοῦρτων [4] καὶ ἐπὶ λίθου λευκοῦ ἐγκεκολλημένου ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὑπερθυρίου αὐτοῦ ἀναγινώσκειται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή, γράμμασι κεφαλαίοις κεχαραγμένη.

† ΕΤΕΙ ΣΩΤΗΡΙΩ ΑΧΟΖ' ΑΝΗΓΕΡΘΗ Ο ΝΑΟΣ ΟΥΤΟΣ ΤΗΡ
ΓΕΝΟΥΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΓΑΛΗΝΟΤΑΤΟΥ ΚΑΡΟ-
ΛΟΥ ΒΟΥ ΚΑΙ ΗΓΕΜΟΝΕΥΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΥ ΑΡ-
ΧΟΝΤΟΣ ΚΥΡΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΑΡΧΙΕΡΑΤΕΥΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΑΙΔΕΣΙΜΩ-
ΤΑΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΤΟΥ ΚΡΟΜΠΤΩΝΟΥ ΔΙΑ ΔΑΠΑΝΗΣ ΤΩΝ
ΑΝΘΩΕΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΟΙΠΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ ΚΑΙ ΕΥΓΕΝΩΝ ΣΥΝΔΡΟ-
ΜΗΣ ΔΕ ΤΗΣ ΗΜΩΝ ΤΑΠΕΙΝΟΤΗΤΟΣ ΣΑΜΟΥ ΙΩΣΗΦ ΓΕΩΡΓΓΕΡΙΝΟΥ
ΤΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΜΗΛΟΥ.

Καὶ ταῦτα μὲν οὕτω μετὰ πενταετίαν δὲ (1682) ἀπὸ τῆς τοῦ ναοῦ ἀνεγέρσεως, θεωροῦσα ἡ ἑλληνικὴ ἐκείνη κοινότης ὅτι ἦτο μᾶλλον μικρὸς καὶ μακρὰν τῶν πλείεστων ἑλληνικῶν οἰκημάτων, τῶν ἐν τῇ κυρίως πόλει τοῦ Λονδίνου εὕρισκόμενων, ἕνεκα τοῦ ἐμπορικοῦ ἐπαγγέλματος τῶν οἰκούντων αὐτά, ἀπεφάσισε μετὰ ὄριμον συνδιάσκεψιν ἵνα πωλήσῃ αὐτόν καὶ οἰκοδομήσῃ ἀντ' αὐτοῦ ἄλλον μεγαλύτερον εἰς κέντρικωτέραν θέσιν.

• Μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην (γράφει ὁ τῆς Σάμου ἀρχιεπίσκοπος Ἰωσήφ ἐν

[4] Ἐάν τις τῶν ἐν Λονδίνο: θέλῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ναὸν τοῦτον διευθυνθήτω διὰ τῆς Soho Square, Greek Street, Rose Street καὶ Crown Street, καὶ εὕρησιν αὐτόν.

χωρίσαμεν τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ἔγραψε μὲν ἐπὶ ὀθόνης τῷ

τῇ προμνησθείσῃ ἀγγλιστῇ γεγραμμένη διαμαρτυρήσει αὐτοῦ) ἐπισκέφθη ἄνευ ἀναβολῆς τὸν τοῦ Λονδίνου λόρδον ἐπίσκοπον, ἵνα λάβω τὴν ἀπαιτούμενην ἄδειαν πρὸς ἀνεγέρσιν ἐτέρας ἐκκλησίας, ἣν ὑπεσχέθη νὰ μοι δώσῃ, ἅμα τῷ ἀναγγείλω τὴν πώλησιν τῆς ἐν Σοχέοις ἀγορῆς νῦν ὑπὸ τὴν κατοχὴν ἡμῶν ὑπαρχούσης. Προσπαθῆσας λοιπὸν εὖρον κατάλληλον ἀγοραστήν, εἰς τὸν ὅσον ὅμως ὁ τοῦ Λονδίνου ἐπίσκοπος δὲν μοι ἐπέτρεψε νὰ πωλήσω, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἐσκόπευε νὰ μεταδῶ αὐτὴν εἰς Συνεντευκτήριον Οὐεσεϊανῶν. Κατηθύονθη τότε εἰς τὸν ἱερέα τῆς ἐνορίας τοῦ ἁγίου Μαρτίνου, ὅστις, προτείνας τὴν ἀγορὰν τοῦ ναοῦ εἰς τὴν ἐνορίαν καὶ πέμψας δύο εἰδημόνας τέκτονας ἵνα ἐκτιμήσωσι τὴν ἀξίαν αὐτῆς, μοι προσέφερον ἑκατὸν ἐξήκοντα λίρας, καίτοι ἐξετιμήθη ὑπὸ τῶν τεκτόνων ἑξακοσίας εἴκοσιν ἕξ ἐπὶ λόγῳ ὅτι τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ ἦτο ὑψοδομημένη, ἀνήκεν εἰς αὐτοὺς καὶ ὄχι εἰς τὸν δωρήσαντά μοι αὐτὸ ἐπίσκοπον, καὶ μετὰ ταῦτα ἐτέρας λίρας τριάκοντα δύο, μαθὼν ὅτι εὖρον ἕτερον ἀγοραστήν προσφέροντα διακοσίας τριάκοντα. Μὴ στέρξαντος δ' ἐμοῦ εἰς πώλησιν τοῦ ναοῦ ἀντὶ τῆς προμνημονευθείσης εὐτελοῦς τιμῆς, οὔτε εἰς παράδοσιν τῶν κλειδῶν αὐτοῦ εἰς τὴν ἐνορίαν, καίτοι μὲ διέταξεν ὁ τοῦ Λονδίνου ἐπίσκοπος, κατέσχον αὐτὸν θραύσαντες τὴν θύραν. Μὴ δυναθεὶς δὲ νὰ δικαιωθῶ εἰς τὸ δικαστήριον, φρόνιμον ἔκρινα νὰ δημοσιεύσω διὰ τοῦ τύπου τὴν παρούσαν διακήρυξιν, ἵνα γείνη τοῖς πᾶσι δῆλον ὅτι τὴν ἐκκλησίαν ταύτην οὔτε ἐπώλησα οὔτε θηνάριον ἔλαβον παρὰ τῶν διὰ τῆς βίας καὶ παρὰ τὸν νόμον κατασχόντων αὐτήν.»

Κατὰ τὰ φαινόμενα, κατασχούσα ἡ ἐνορία τοῦ ἁγίου Μαρτίνου τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος ναόν, παρεχώρησεν αὐτὸν κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος (1682) εἰς τοὺς ἐν Λονδίῳ τότε πρόσφυγας διαμαρτυρουμένους Γάλλους, οἵτινες μετὰ τριετίαν ἐπέστρεψαν αὐτὸν πάλιν εἰς τὴν ἐνορίαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἠγοράσθη ὀλίγον ὕστερον ὑπὸ τοῦ ἱερέως τοῦ Οὐεσεϊανοῦ δόγματος Ἰωάννου Ρήζ (Rees) μετασηματίσαντος τὴν ἐσωτερικὴν διακόσμησιν κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ δόγματος αὐτοῦ.

Ὁ ἑλληνικὸς ναὸς οὗτος, ὁ πρῶτος ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπὸ τῶν προπατόρων ἡμῶν ἐγερεθείς, πολλάς μέχρι τοῦ 1840 ἔτους παθῶν ἐσωτερικὰς μεταβολὰς ἐκ τῶν κατὰ καιροῦ ἐγκατασταθεισῶν θρησκευτικῶν αἱρέσεων, ἠγοράσθη τότε, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ μεταβληθῆ ὑπὸ τῶν κατόχων αὐτοῦ εἰς αἰσχρὸν χορευτήριον, ὑπὸ τοῦ αἰδουμένου Νούγεντ Γουέηδ (Nugent Waid) ἱερέως τῆς ἐν τῇ γειτονίᾳ Σόχου πλατείας (Soho square) ἐκκλησίας τῆς ἁγίας Ἄννης, συνδραμόντων τῶν φίλων αὐτοῦ καὶ τοῦ ταμείου τῶν τῆς Μητροπόλεως ναῶν καὶ ἀφιέρωθη τὸν ἰούνιον τοῦ 1850 ἔτους τῇ «Ἀειπαρθένῳ Μαρίᾳ», ὀνομασία ἣν φέρει μέχρι σήμερον.

Καὶ αὕτη μὲν ἡ ἐξιστόρησις τῆς ἀνεγέρσεως καὶ παρουσίας καταστάσεως τοῦ ναοῦ οὗτινος τὴν πρόσοψιν ἐξέδομεν μετὰ τῆς διατριβῆς ταύτης Ἑλληνιστῇ τὸ πρῶτον ἐν τῷ ἐν Παρισίοις δημοσιευομένῳ ποτὲ μηνιαίῳ περιοδικῷ φιλολογικῷ συγγράμματι ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ (βλ. Τόμ. Α, Σελ. 329-331, ἔτος 1868), ὑπὸ τοῦ εὐπαιδέου φίλου Ἰ. Ἰσιδώριδου Σκυλίτση, ἐκ τοῦ ὁποίου μετετυπώθη ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις ἐκδόδομένη ἐφημερίδι ΕΚΛΕΚΤΙΚῇ (βλ. Ἄριθ. 26, Σελ. 206-207,

1669 δι' ἐλαιοχρωμάτων ἐν Λονδίῳ ὁ Γουεστφαλὸς ζωγράφος Sir Peter

Ἔτος 1869). Τὴν ὑπαρξίν δὲ τῆς Ἑλληνικῆς ταύτης ἐκκλησίας ἡμεῖς πρῶτοι ἐποιήσαμεν γνωστὴν κατὰ τὸ 1867 ἔτος δημοσιεύσαντες τὰ κατ' αὐτὴν ἐν ταῖς τοῦ Λονδίνου ἐφημερίσι, καὶ ἐνεργήσαντες μάλιστα, παρὰ τῆ Βρετανικῆς Αὐλῆς καὶ Κυβερνήσει ἵνα ἀποδοθῇ τοῖς ἐν Λονδίῳ ὁμογενέσι ὡς Ἑλληνικὸν κτῆμα, τοῦ γηπέδου ἐφ' οὗ ἀνηγέρθη ὠρηθέντος, καὶ οὐχὶ ἐνοικιασθέντος κατὰ τὴν ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν. Ἡ ἐλπίζομένη ἀπόδοσις θέλει ἀποβεῖ ὅλως ἀδύνατος, ἂν μὴ ἐνεργήσῃ δραστηριότερον πάραυτα ὁ ἐν Λονδίῳ ἐπὶ μαθήσει διακρέπων καὶ τῆς πᾶσι προσφιλῆς διὰ τὰς πολλὰς αὐτοῦ ἀρετάς, πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος, Σέρ Πέτρος Βράβλας-Ἀρμένης παρὰ τῆ Αὐλῆ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, διότι πρόκειται νὰ κρημισθῇ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐφ' οὗ κεῖται ἕτερος, ν' ἀνεγερθῇ ὡς δηλοῦται ἐκ τινος προγράμματος σταλλέντος μοι πρό τινος ὑπὸ τῆς μαρκησίας τῆς Σάλτβουρη, ἔχοντος ἐν τῇ ἀρχῇ ἀπεικόνισμα τοῦ μέλλοντος, ν' ἀναγερθῇ ναοῦ, καὶ ἀμέσως μετὰ ταῦτα ὡς ἔξης ἀρχομένου.

•It is proposed to re-build, on an enlarged plan, the Parish Church of S. Mary the Virgin, Crown Street, Soho, and to erect Schoolrooms of a corresponding size, as well as a Clergy House.

•Originally built for a congregation of Greek Catholics under Joseph Georgirenes, Metropolitan of Samos, as the inscription over the west door (which will be preserved) testifies, in the seventeenth century, it was used, consecutively, by French Protestant Refugees and English Congregationalists, until its dedication to the purposes of the English Church in 1850.

•Although the most has been made of the building (which is of a very mean and unattractive character) it is insufficient for the accommodation of the worshippers, and costly in the continual demands of repairs: the roof, east and west walls, together with the flooring, being in a ruinous condition.

•The population of the district parish is 6000, and the accommodation provided for them is under 400. The services therefore on Sundays are, in consequence, unhealthy and inconveniently crowded.

•Moreover, in such a neighbourhood, a Church should be seen to advantage, and be impressive. It should not suffer in comparison with the numerous gin palaces in its neighbourhood. At present the Church is shut out of sight by mean shops and dwellings, and cannot invite the passer by in the dark winter evening to come in and pray. Instead of this, it is the bright and cheery public-house which ever lures the wanderer to his doom.

•At present there are four Schools. Only one room is in any way fit for the purpose, and it is a lean-to structure attached to the Church, and used for girls and infants. The other three rooms are in different parts of the parish. One is the bar and parlour of a disused public-house thrown

Lely, ἀντέγραψε δὲ ἐπὶ χαλκίνης πλακῶς ὁ Γάλλος γλύπτης Robert

into one, also for girls and infants : another, too, is the ground floor of a house, the rooms being, as in the other case, thrown into one ; the third is a loft over a stable. These rooms are unsuitable for the purpose of education, ill-lighted, injurious to the health both of the teachers and of the taught. In addition to this, the rents of these different rooms are a continual expense and source of anxiety.

« Thus in every way the Church work has to be carried on with tremendous drawbacks. An inconvenient, unattractive, unhealthy, and dilapidated Church ; insufficient, ill-ventilated Schoolrooms ; add to the pressure of a work in itself most arduous, and increase its difficulties.

« In short it is required now not only to enlarge the sphere of labour, but also to ease the ill-adapted machinery and give it necessary space.

« Money has already been expended on the Church in needful repairs from time to time, which might have almost built a new Church, and yet more is required for this purpose. There is no limit to these requirements in the present building, which is a constant source of anxiety to the Vicar and Churchwardens.

« It is obvious that such a Church and such Schoolrooms, however tolerable in a Mission for the time being, are incompatible with steady and settled Parochial work.

« It might be inquired whether it would not be better to build a Church and Schools in another part of the Parish. To this the answer is, that a site for that purpose cannot be obtained, and that if it could be obtained the value of land is so great as to put it out of our reach. It is therefore proposed to erect a new Church in the place of the present edifice, with Schools below. Then the Church will be raised fifteen feet above the street level : the rooms will be perfectly dry, healthy, well-ventilated, and comfortable. This arrangement will give accommodation for 600 children, as well as class-rooms for the various works in connection with the Church and parish, from lack of which the Clergy at the present time are much hampered and obstructed.

« In 1865-6 a sum of money was raised, mainly through the efforts of Mrs. Gladstone and a Lady who has assisted the Mission for some time, and other friends, to purchase the shops fronting the street. The acquirement of this property, which has now fallen into the hands of the Vicar, completes the entire block as a site for Church, Schools, and Clergy House.

« Plans have been prepared by Messrs. Slater et Carpenter, of Carlton Chambers, Regent Street. The design comprises Church, Schools, and Clergy House for the Clergy of the District, to be built in a plain and substantial manner, without ornament, but of a bold, handsome, and striking design. The Church will consist of nave, chancel, and north aisle for the Schools and organ. The aisle will possess a separate entrance for the children, communica-

Nanteuil τῷ 1670 ἐν Παρισίοις μετ' ἄλλων εἰκόνων δημοσιευθεισῶν

ting with the Schools below. The accommodation will be for 700, double the number of sittings afforded in the present structure.

«The present building is hidden in a dirty court from the main street. By the rebuilding and enlargement it will become a prominent object to the whole neighbourhood and parish.

«The parish abounds in public-houses; vice and misery of every description is on every side. The parishioners for the most part consist of families occupying a single room.

«The Church is the only place the poor have which takes them out of the wretchedness and misery of their own homes, and is much frequented by them. It is entirely free to them, and there are neither pews nor pews rents; and the congregation consists mainly of parishioners, or those engaged, or interested in, the various and numerous charitable schemes in the parish.

«It is proposed to commence the Clergy House first. The Mission House hitherto rented by the Vicar, in Newport Market, for that purpose, having been found to deter Clergy from coming to work in the parish from the unhealthiness of the neighbourhood, while the expense of furnished lodgings elsewhere would amount to a sum quite out of proportion with clerical incomes. The architects estimate the expense of the rebuilding, enlargements, and additions, at 40,000 pounds.

«Donations are earnestly solicited for this purpose, and may be paid to the account of the Treasurers of St. Mary's Building Fund; J. A. Shaw Stewart, Esq., 43, Queen's Gate, W.; and J. F. Streatfeild, Esq., 45, Upper Brook Street, W.; at Messrs. Barclay, Bevan, Tritton, and Co., Lombard Street; or to the Rev. J. C. Chambers, 4, Greek Street, W., or Rev. J. J. Elkington, Honorary Secretary, 45, Princes Row, Newport Market, W. C.

«The following Gentlemen have consented to form a Committee for collecting the estimated sum: Dr. Andrew Clark, 23, Montague Place, W. C. L. A. Majendie, Hedingham Castle, Halstead. Dr. J. W. Ogle, 43, Upper Brook Street, W. C. B. Skinner, Ipswich. J. A. Shaw Stewart, 43, Queen's Gate, W. J. C. Chambers, Vicar, 4, Greek Street. J. J. Elkington, Curate, 45, Princes Row. Robert Orme, and J. S. Streatfeild, Churchwardens.

«The following Ladies have also consented to form a Committee for the same purpose: The Marchioness of Salisbury, Mrs. Gladstone, Mrs. Goschen, Mrs. Andrew Clark, Mrs. Makins.

«Donations and Subscriptions, including L. 4,700 from the Bishop of London's Fund, already amount to L. 4,401.»

Ἴσω δὲ εὐαρεστῆσει τοὺς ἀναγνώστῃς τοῦ παρόντος βιβλίου ἢ εἰδῆσις, ὅτι σώζεται παρὰ τῷ κληρῷ καγαθῷ μου φίλῳ Αἰδουσιμωτάτῳ Εὐγενίῳ Ποπάφῃ, ἱερεὶ τοῦ ἐν Welbeck ὁδοῦ παρεκκλησίου τῆς ἐν Λονδίνῳ Ῥωσικῆς πρεσβείας, ἀντίγραφον (κατὰ τὸ 1760 ἔτος ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ Ῥώσσου ἱερέως Στεφάνου Ἰβανόβ-

ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ πρίγγιπος Κωνσταντίνου τῷ μνημονευομένῳ ἐν ταῖς σημειώσεσι ζ, θ, καὶ ια τοῦ ἀνά χειρας πονηματίου.

σκη τοῦ διαδεχθέντος τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ἀντίπανον Μαρτιμιανῶφ, ὡς ὑποθέτομεν ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ χαρακτῆρος τῆς γραφῆς: μετὰ τὸν τῶν κατὰ τὰ 1749—1765 ἐγγραφῶν, ἐποχὴν καθ' ἣν ἐγράψθη, τοῦ ἀπολεσθέντος ἕνεκα τῆς πολυκαιρίας πρωτοτύπου ληξιαρχικοῦ βιβλίου γεννήσεων, βαπτίσεων, γάμων καὶ ἀποθιώσεων, τοῦ σχηματισθέντος ναύσκου, μετὰ τὴν κατὰ τὸ 1682 βίαιαν κατάσχεσιν τοῦ ἐν Σοχελίῳ ἀγροῦ Ἑλληνικοῦ ναοῦ, ἐν τοῖς York buildings τοῖς κειμένοις ποτὲ παρὰ τὸν Τάμειον ποταμόν, μεταξὺ τοῦ μέρους τοῦ καλουμένου Adelphi buildings καὶ τοῦ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν καταδαφισθέντος Hungerford market. Τὸ νῦν ὑπάρχον ἀπόγραφον εἶναι ἀδωδῆ σχήματος μικροῦ φύλλου, γεγραμμένος ἐπὶ παχέος χάρτου ἀρίστης διατηρήσεως, ἔχων πλήρεις ἐγγραφῶν μόνον ὀκτώ σελίδας, καὶ ἐπιγραφόμενος, «Τῷ καιρῷ τοῦ εὐλαβεστάτου ἐν τοῖς Ἀρχιεπισκοπῆσι Κυρίου Γενναδίου καὶ τοῦ αἰδεσιμωτάτου ἐν τοῖς Ἱερομονάχοις Κυρίου Βαρθολομαίου Κασσάνου, ὅτι ἦτο πρότερον ἐν τῇ ἀγίᾳ ἡμῶν ἐκκλησίᾳ Ῥωμαϊκῷ-Ῥωσικῇ τῆς Λονδράς.» Τίνες ἦσαν οἱ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ μνημονευόμενοι Ἀρχιεπίσκοποι Γενναδῖος καὶ Ἱερομόναχος Κασσάνος, δὲν ἠδυνήθημεν ν' ἀνακαλύψωμεν, ἐκτὸς μόνον, ἐκ σημειώσεως γεγραμμένης εἰς τὸ τέλος τοῦ κώδικος: Ῥωσιστί, ὅτι ἀμφότεροι ἐτελεύτησαν ἐν Λονδίῳ, ὁ μὲν πρῶτος τὴν 3 Φεβρουαρίου 1737, ὁ δὲ δεύτερος τὴν 23 Ἰουνίου 1746, καὶ ὅτι ἐτάφησαν ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Pancras τῆς κατὰ μὲν τὴν σημείωσιν κειμένης «ἔξω τοῦ Λονδίου εἰς χωρίον καλούμενον Brompton» κατ' ἐμὴν δὲ γνώμην τῆς πλησίον τῆς θέσεως τοῦ King's Cross τῆς μέχρι τοῦ νῦν ὑπαρχούσης (Old Saint Pancras' church), ἐνθα πλείστοι ὅσοι «ἀλλοδαποὶ» ἐθάπτοντο, καὶ τῆς ὁποίας τὸ κοιμητήριον τοσοῦτον ἐπληρώθη νεκρῶν, ὥστε τὰ πρὸς μνήμην αὐτῶν ἐγεθθέντα μνημεῖα ἢ κατεστράφησαν ἀμεληθέντα, ἢ μετεκινήθησαν ἀλλαχοῦ.

Ἡ ἐν τῷ ληξιαρχικῷ βιβλίῳ πρώτη ἐγγραφή ὑπὸ τὴν μερίδα «Τοῦς ἐνωθέντας καὶ μωρωθέντας ἐν τῇ ἀγίᾳ ἡμῶν ἐκκλησίᾳ:» ἔχει οὕτω, «1721, Ἀπριλίου 20. Τοῦ Κύριου Ἀγγέλου Μεταξᾶ δύο τέκνα καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, ὀνομαζόμενα Ἰωάννης καὶ Γεώργιος καὶ Ἐλισάβετ.» Ὑπὸ τὴν μερίδα «Τῶν στεφάνων:» οὕτω, «1745, 9 Ἰουλίου. Ἐστεφανώθη ὁ Κύριος Ἀλέξιος Παρτηκάλας ἀπὸ τὴν μάλα Ῥωσσίαν, ψάλτης τῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τὴν Κυρὰ Ἄννα Ῥάμπελ: καὶ ὁ σύντεκνος αὐτῶν ἦτον ὁ Κύριος Μόσχος πραγματευτῆς Ῥωμάτος.» Ὑπὸ τὴν μερίδα «Τῶν γεννήσεων καὶ βαπτίσεων:» οὕτω «1746, Μαΐου 16. Ἐγέννησεν ἡ γαμετὴ τοῦ Κυρίου Ἀλεξίου Παρτηκάλα υἱὸν καὶ ἐβαπτίσθη τῇ 22 τοῦ αὐτοῦ μηνός: καὶ ὀνομάσθη Κωνσταντῖνος. Ὁ ἀνάδοχος αὐτοῦ ἦτον ὁ Κύριος Μιχαὴλ Κετθέρινωβ, Ῥώσσος, ἐπιτροπικὸς διὰ τὸν Κύριον Μαργαρίτην Μόσχον, πραγματευτὴν Ῥωμάτων.» Ἡ ἐγγραφή αὕτη εἶναι ἡ τελευταία ἐλληνικὴ γεγραμμένη. Μετ' αὐτὴν ἄπασσι εἶναι γεγραμμένα Ῥωσιστί.

ΤΕΛΟΣ

ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΤΕΡΩΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΣΦΑΛΜΑΤΩΝ

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ *)

Σελ. 3	Στίχ. 2	γράφε	Deterrimò	ἀντί	Teterrimo
• 8	• 3	•	GABRIELEM	•	GABBIELEM
• 12	• 6	•	Σετωνίου	•	ετωνίου
• •	• 12	•	Σκιώπιον	•	Σκιώπιον
• •	• 21	•	σχῆμα ἀπήντησε	•	σχῆμα ἀπήντησεν*
• 13	• 23	•	βούλωμαι ἀνταπήντησεν	•	βούλωμαι ἀνταπήντησεν*
• 44	• 8	•	Ἰλαρίων	•	Ἰλλαρίων
• •	• 18	•	μεγαλοπόλεων	•	μεγαλουπόλεων
• 45	• 3	•	quaestio	•	questio
• 46	• 5	•	addiditque	•	addiditq
• •	• 40	•	Bibliotheca	•	Pibliotheca
• 17	• 26	•	Ῥαῦνώδ	•	Ραῦνώδ
• 18	• 3	•	Αἰθιοπίας	•	Αἰθιοπείας
• 20	• 40	•	Ἀμβούργω	•	Ἀμβούργω, ὡς καὶ ἄλ.
• 24	• 4	•	ἤθες	•	ἤθες
• 25	• 19	•	ἡλικίαν	•	ἡλικίαν
• 26	• 3	•	ἐντιμωτάτου	•	ἐντιμωτάτου
• 29	• 44	•	Francofurti	•	Feancofurti
• 31	• 41	•	antiquitatibus	•	antiuqitatibus
• 44	• 12	•	ecclesiae	•	ecclesiae
• •	• 29	•	monumentis	•	monumentis
• 47	• 4	•	ταῦτά εἰσι	•	ταῦτα εἰσι
• •	• 13	•	περὶ τίνος	•	περὶ τινος
• 50	• 44	•	πρωτογεννοῦς	•	πρωτογεννοῦς
• 52	• 9	•	Χρυσστόμου,	•	Χρυσστόμου
• 53	• 4	•	Δαμασκηνοῦ	•	Δαμασκινοῦ
• •	• 2	•	Ἀνδρέα Ἀργολῆ	•	Ἀνδρεα, Ἀργολῆ
• 56	• 8	•	γενικὴν τινα	•	γενικὴν τινά
• 65	• 4	•	ᾄειδε	•	ᾄοιδε
• 80	• 35	•	διαπτυχάς,	•	Δαπτυχάς
• 125	• 24	•	δουκός	•	Ἐκλέκτορος
• 131	• 27	•	χρυσσοῦν,	•	χρυσσοῦν
• 133	• 29	•	φέρων	•	καὶ φέρων
• •	• 35	•	καὶ ὅστις ἔχει	•	ἔχον
• •	• •	•	κέντρον ὠσειδῆ	•	κέντρον τοῦ σταυροῦ
• •	• 37	•	καὶ ἔχων	•	ἔχοντα
• 135	• 38	•	Transactions	•	(Transactions)

(*) Ἀπόντων ἡμῶν κατὰ τὰς διορθώσεις παρεξήγησαν πάμπολλα σφάλματα, ὧν μόνον τινὰ σημειοῦμεν ἐνταῦθα.

743030

